



L'ús de mots com 'antisistema'
**El discurs de la premsa
i la protesta social**

A FONTS PÀGINES 1 a 3



Imanol Murua
**De Loiola
fins a la pau**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA



d N202

27 d'octubre de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El govern tolera emissions il·legals des de la Torre de Collserola

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

RAC1, Onda Cero, RM Radio i Flaix FM, entre d'altres, vulneren els permisos de la Generalitat. Mola FM, a més, trepitja la freqüència de diverses ràdios lliures

ALBERT GARCIA



El balcó d'aquest bloc de pisos del carrer Avinyó de Barcelona llueix una de les banderoles que denuncien el malbaratament de fons públics que suposa la visita del papa

Banderoles als balcons contra la visita papal

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Entre l'arquebisbat envia milers de banderoles del Vaticà a les

cases de milers de fidels perquè les pengin als seus balcons, desenes d'organitzacions laiques i atees s'apleguen a la plataforma Jo no t'espero i

criden a rebutjar la presència de Ratzinger a Barcelona. Han editat banderoles, enganxines i xapes i han convocat un acte unitari el 4 de novembre.

A banda de la vaga convocada per les conductores d'autobusos, també s'ha convocat una concentració de la CGT el dia 6 i un acte feminista el dia 7.

'Que pagui Pujol!'
parla de
Barcelona
a través
del punk



EXPRESSIONS · PÀGINES 18 i 19

Legir el llibre de Joni D. és Lendinsar-se a les profunditats de la història de Barcelona sota el prisma del moviment punk. Però, alhora, també és descobrir una part de la història política, musical i de resistència que mai no s'havia explicat fins ara amb tan luxe de detalls.

El feixisme irromp al parlament suec

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

El partit feixista Demòcrates de Suècia (SD) ha aconseguit

vint escons. Fa un any, el seu líder Jimmie Akesson corria pels passadissos de la política sueca sense pena ni glòria.

Secretisme oficial davant una trama de corrupció que enfronta Mossos d'Esquadra i Guàrdia Civil

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

, estirant del fil

CATALUNYA · COL·LECTIUS I ENTITATS SOCIALS CRIDEN A MOBILITZAR-SE PER LA LAÏCITAT, LES LLIBERTATS SEXUALS I ELS DRETS CIVILS

Opacitat i silenci oficial davant el cost real de la visita de Benet XVI

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Sense comptar els dispositius de seguretat, de neteja, tècnics i organitzatius, 700.000 euros pel cap baix. Segons fonts eclesiaístiques de l'arquebisbat de Barcelona, 400.000 euros han estat abonats per donacions d'entre cinc i 10.000 euros i 300.000 euros provenen de les arques públiques, repartits a parts iguals entre la Generalitat de Catalunya i la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona. El consistori ja xifra la seva contribució en "150.000 euros, que segurament seran més". Per la seva banda, la Diputació i la Generalitat sufragaran el centre de premsa internacional, que s'instal·larà a les Drassanes de Barcelona, amb un mínim de 200.000 euros.

El secretari de la Conferència Episcopal afirma que la visita del papa "és un negoci econòmic i espiritual"

Oficialment, aquest és el cost de la visita del màxim jerarca catòlic, però cap institució no ha volgut desvetllar els altres costos, directes i col·laterals, d'una missa privada. Les dades relatives a la mobilització policial, a la ràpida remodelació i asfaltat dels carrers adjacents a la Sagrada Família -afectats per la tuneladora de l'AVE- o al desplegament de TV3 no s'han fet públiques, tot i que fonts de la televisió



Un balcó d'un bloc de vivendes de la ciutat presenta una banderola contrària a la visita del màxim representant de l'Església

autònoma calculen que "no superarà el milió d'euros".

Els grups impulsors de la campanya per la laïcitat ja no t'espero certifiquen que "l'opacitat és absoluta" i que "les dades oficials són tècnicament impossibles". Només el cost públic de la visita papal a Santiago de Compostel·la -on només passarà vuit hores abans de volar a Barcelona- ascendeix oficialment a tres milions d'euros, segons les dades facilitades per la Xunta de Galícia, i's dels quals estan destinats a la retransmissió televisiva. Mentrestant, el govern espanyol ha anunciat que la visita que farà el papa a Madrid l'any vinent disposarà d'un ajut públic de 25 milions d'euros. Sense oblidar que la darrera visita del papa a València -orga-

nitzada per la xarxa corrupta del cas Gürtel, que es va endur comissions d'un milió d'euros- va ascendir a dotze milions d'euros. Qui ha clarificat millor el rerefons de la visita, a través d'unes declaracions públiques fetes la setmana passada, ha estat el mateix secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola, monsenyor Martínez Camino: "Sempre que ve el papa, hi ha un negoci econòmic i espiritual". Negoci submergit, també, pel lloguer de balcons, que a la zona de la Sagrada Família ja oscil·la entre els 500 i els 20.000 euros.

Subvencions milionàries cada any
Fet i fet, el finançament públic -en època de crisi- de la visita privada de

Joseph Ratzinger també s'emmarca en els ajuts milionaris que, exercici rere exercici, els Pressupostos Generals de l'Estat atorguen a la religió catòlica. Cada any, en un Estat que es proclama aconfessional, l'Església catòlica rep unes subvencions d'un mínim de 6.000 milions d'euros. En aquest sentit, l'associació Europa Laica titlla el règim tributari que l'Estat dispensa a l'Església de "paradís fiscal". Només l'exempció de tributar l'impost de béns immobles suposa que es deixen d'ingressar 900 milions d'euros. En la recaptada de l'IRPF, es va embutxacar 241 milions d'euros durant l'any 2009, mentre els ajuts a centres educatius concertats de praxis catòlica va arribar als 3.800 milions d'euros i les

nòmies del professorat (30.000 persones) designat per la jerarquia catòlica per impartir classes de religió -en centres públics i privats- es paguen des de fons públics amb una factura anual de 3,3 milions d'euros. L'Estat també abona la conservació i la reforma del patrimoni immobiliari -300 milions d'euros anuals de mitjana- i les nòmies dels capellans militars i penitenciaris. El balanç aproximatiu d'Europa Laica no incorpora altres despeses addicionals de comunitats autònomes i municipis per finançar esdeveniments religiosos.

Mobilització catòlica i laica

Amés, la visita de Benet XVI ha mobilitzat novament el grup ultracatòlic E-Cristians, liderat per l'exregidor de CiU a Barcelona Josep Miró i Ardevol. A més de la recerca de voluntariat per fer tasques organitzatives coordinades

TV3 gastarà un milió d'euros, l'Ajuntament 150.000 i la Diputació i la Generalitat un mínim de 200.000

per l'arquebisbat -prop de 1.800 persones-, cal afegir que E-cristians ha contractat publicitat a deu autobusos de TMB per donar la benvinguda al pontífex. Els vehicles van començar a recórrer la ciutat el 25 d'octubre i, poques hores després, alguns ja tenien pintades i guixades, segons informa BTV. La contractació d'aquesta publicitat als autobusos de TMB no està exempta de

> Una casa de set milions d'euros pel bisbat de Sant Feliu

El president de la Generalitat José Montilla, l'expresident Jordi Pujol i l'alcalde de Sant Feliu de Llobregat Juan Antonio Vázquez (PSC) van participar, el 23 d'octubre, en un acte religiós de caràcter privat que va servir per inaugurar la nova seu del bisbat de Sant Feliu, que ha costat set milions d'euros (5,5 milions dedicats a la construcció de l'edifici i 1,5 milions per dotar-lo de serveis, ordinadors i mobles) i que compta amb una superfície de 5.000 metres quadrats. Fonts del bisbat han assenyalat que els costos de la construcció de l'edifici han estat sufragats "amb un préstec hipotecari de cinc milions d'euros, amb recursos propis del bis-

bat i amb donatius, que fins ara sumen 583.161,12 euros". La inauguració de la seu ha arribat pocs dies abans de la visita del papa, tres anys després de la col·locació de la primera pedra i, també, en plena crisi econòmica. En aquest sentit, cal destacar que Càritas Sant Feliu (que disposarà d'un local propi a la casa del bisbat) es va queixar durant tot l'any 2009 pel descens de donacions privades i d'empreses al rober i al banc d'aliments que gestiona l'entitat. Això va fer que, l'estiu de l'any passat, l'Ajuntament de Sant Feliu entregués 28.850 euros a Càritas per fer front al descens de donacions. A més, el novembre de 2009, l'Ajuntament va

entregar un ordinador reutilitzat a la parròquia de Sant Joan Baptista i, durant el juny d'enguany, va signar un conveni amb el Centre Parroquial per fer feines d'adequació del teatre. Amb aquest acord, el consistori es va comprometre a aportar 104.000 euros per fer les obres d'adequació del local parroquial. També cal destacar que el Departament de Treball de la Generalitat va obrir un expedient sancionador contra el bisbat de Sant Feliu (que ha actuat com a promotor de les obres) perquè es van observar mancances a l'hora de garantir la seguretat de les persones treballadores que aixecaven el nou edifici del bisbat (DIRECTA 180). XAVI MARTÍ



Benet XVI, tocat amb el tricorni de gala de la Guàrdia Civil, després d'una audiència general el 2006. Autoria: arxiu

ARXIU

> A *Bienvenido al mundo*, un diccionari molt particular sobre el vell desordre mundial, el dibuixant Miguel Brieve escriu: "Breu història de l'Església catòlica: fa prop de dos mil·lennis, un home va dedicar la seva existència a convèncer la resta que l'únic important (...) és l'amor. És per això que, durant 2.000 anys i justament en nom d'aquell senyor, es va posar en marxa una maquinària poderosíssima d'odi, intolerància, domini i estupidesa que va constrènyer la placidesa de l'existència i va acabar amb la vida de centenars de milers de persones, durant tots els períodes històrics i fins als nostres dies. I fi".

, estirant del fil

polèmica, ja que, l'any passat, la regidora Assumpta Escarp va anunciar que inclouria una clàusula amb la companyia que gestiona la publicitat per evitar insercions "polèmiques". Les declaracions es van produir després que, el gener de 2009, el col·lectiu Ateus de Catalunya -reproduint una campanya londinenca- contractés publicitat amb la frase: "Probablement, Déu no existeix; deixa de preocupar-te i gaudeix de la vida".

Mirós i Ardevol, un dels màxims impulsors de les concentracions ultracatòliques davant les clíniques avortistes, també ha impulsat una campanya de cartes per demanar a Jordi Hereu la destitució immediata de Ricard Gomà, regidor d'ICV, per haver escrit al butlletí municipal que Joseph Ratzinger "és la cara més rànica i fosca de l'Església". A més, també lidera una campanya de censura a la xarxa Facebook per tancar tots els grups i perfils oposats a la visita papal. En l'àmbit municipal, qui també ha cridat a mobilitzar-se ambigua, sota l'excusa aparent de catalanitzar la visita, ha estat ERC i l'entitat Omnium Cultural, que han demanat que es penguin senyeres als balcons. El PSC i Jordi Hereu s'han abraonat a la causa apostòlica adduint la projecció de Barcelona, mentre Duran i Lleida no ha cessat de cridar a una mobilització massiva.

Segons Europa Laica, el règim tributari de l'Església catòlica espanyola és propi d'un "paradís fiscal"

Per contra, el calendari definitiu de les diferents mobilitzacions socials contra la visita del papa ja es va concretar: el 4 de novembre, la campanya Jo no t'espero (integrada per 53 entitats) ha convocat una concentració per la laïcitat a la plaça Sant Jaume; el 5 de novembre, el moviment juvenil de la ciutat ha convocat un *Habemus party*, i el dia 7, coincidint amb la visita, el moviment feminista ha convocat una manifestació, a les 11 del matí, que sortirà de la plaça Universitat. Les convocants, que apleguen diferents sensibilitats socials, recorden que "la doctrina que professa el papa rebutja la igualtat i manté les dones d'arreu del món en un paper secundari; és obertament homòfoba; no respecta el dret d'una mort digna; ataca el dret del propi cos i criminalitza l'avortament, o protegeix pedòfils en el seu si, mentre proscriu l'ús de preservatius malgrat l'extensió de la pandèmia de la sida". I, sobretot, destaquen el fet que, "per fomentar la seva intolerància arreu, rep milers de milions anuals dels pressupostos públics". Cal afegir, finalment, que diversos col·lectius catalans del cristianisme de base com Església Plural, Dones en l'Església o Cristianisme segle XXI han fet pública la seva discrepància oberta respecte a "l'actual model papal" i "el poder econòmic que acumula el Vaticà".

ENTREVISTA · JOFRE VILLANUEVA, DE LA CAMPANYA JO NO T'ESPERO

"És senzill: ens oposem al fet que es financi una missa amb recursos públics"

D. F.
redaccio@setmanaridirecta.info

Per què no l'espereu?

Perquè creiem en la pluralitat i la diferència. A Catalunya, hi ha pluralitat de consciència, de perspectives ètiques, de posicionaments... molts dels quals són negats i atacats permanentment per l'Església catòlica. No és de rebut, que una moral vulgui monopolitzar l'espai públic sense respectar altres formes d'entendre el món.

Com valoreu les despeses que implica?

No les podem valorar perquè, senzillament, no les coneixem ni s'han fet públiques. Ara per ara, hi ha opacitat. El que demanem és transparència plena, perquè les dades que s'han fet públiques són un impossible. No

pot costar tant poc. Segui quina sigui la xifra, és del tot inacceptable: ja no es tracta d'un acte privat, sinó d'una missa. I el nostre parer és que això ho han de finançar exclusivament les persones creients.

També denuncieu la pervivència de privilegis?

Sí, el poder d'influència de la religió en l' esfera pública continua, sobretot en l'àmbit educatiu. Per exemple, amb la pervivència d'una classe de religió a les escoles públiques, tutelada i controlada pels bisbats, però finançada amb recursos públics. I també simbòlicament, a través de preses de jurament, infinitud d'actes oficials o funerals d'Estat.

També demaneu la derogació del Concordat.

Per suposat, com a demanda bàsica. Són uns acords signats a les acaba-

lles del franquisme -quan la sobirania popular no estava constituïda- i a través dels quals es van consagrar uns privilegis inacceptables. Els acords són dubtosos o directament inconstitucionals.

Advoqueu per un model social laic?

Sí, sobretot perquè creiem que hi ha una majoria social favorable a la laïcitat i als principis de convivència i de respecte mutu. Cal tenir en compte que hi ha sectors socials molt importants que es veuen obertament insultats i atacats pel cap d'un Estat teocràtic que pretén imposar una moral única i unívoca.

A la ciutat de Ferrer i Guàrdia, què és la laïcitat al segle XXI?

Sobretot significa que una societat democràtica és inevitablement plural, que hi conviuen diferents sensibilitats i que la llibertat de conscièn-

cia, l'autonomia individual i la clara separació entre l'Estat i l'Església haurien de ser realitats.

També crideu a la mobilització...

Sí. I com que és una crida des del laïcisme, es tracta de mobilitzacions plurals. El dia 4, hi haurà una concentració unitària a la plaça Sant Jaume; el dia 5, un *Habemus Party* impulsat pels casals de joves; el dia 7, una mobilització des de l'espai feminista. Nosaltres, des de la Fundació Ferrer i Guàrdia, organitzem el Fòrum Espai de Llibertat, un punt de trobada de les xarxes compromeses amb la laïcitat, les llibertats civils i la igualtat de tracte. Finalment, la data coincideix amb la visita perquè també hem vist com el poder del papa Benet XVI ha arribat a alterar el calendari de les eleccions catalanes.

ENTREVISTA · ALBERT RIBA, DEL COL·LECTIU ATEUS DE CATALUNYA

"El Vaticà és un anacronisme misogin, autoritari i clerical creat per Mussolini"

D. F.
redaccio@setmanaridirecta.info

Per què no l'espereu?

Senzill, perquè nosaltres defendem la laïcitat i ell defensa el contrari, que és el poder acumulat per l'Església catòlica.

Quines reflexions us suscita la visita del papa?

Nosaltres no ens mobilitzem contra la visita del papa, que té tot el dret de viatjar pel món i gaudir del dret de la llibertat d'expressió. Nosaltres critiquem les autoritats de casa nostra i el tracte i el finançament públic que estan atorgant a la visita. Quan el papa marxi, en funció del que hagi dit, ja el criticarem o no. Però ens mobilitzarem al centre del poder polític, que és la plaça Sant Jaume, per l'escàndol que suposa finançar amb recursos públics una missa religiosa.

Quin rol juga la religió avui dia?

Històricament i antropològicament, les religions van néixer ara fa 40.000 anys per provar d'entendre i sobre-

viure en un món hostil. Quan aquella necessitat humana es va institucionalitzar, va néixer un negoci, sota el format del timo de l'estampeta. Nosaltres opinem que les religions no serveixen per res. Qui vulgui creure, que hi cregui, però que no ens pretingui salvar.

I el Vaticà, què representa?

El Vaticà és un anacronisme creat per Mussolini per garantir el suport de la jerarquia eclesiàstica al seu règim feixista, de la mateixa manera que Hitler va comprar el seu silenci amb l'acord del Concordat. Avui és un Estat de 900 habitants i 44 hectòmetres quadrats, misogin, autoritari, teocràtic i clerical. I té la barra de ser un Estat pandereta que només és a l'ONU com a Estat observador: és a dir, es permet criticar i dir la seva, però no comprometre's a res.

També crideu a la mobilització?

Sí, però insistim: per protestar contra el tracte privilegiat que el poder polític dispensa no a un cap d'Estat, sinó al cap de l'Església catòlica.

ALBERT GARCIA



Roda de premsa de presentació de la campanya Jo no t'espero

ENTREVISTA · MONTSE PINEDA, DEL GRUP DE DONES FEMINISTES CONTRA EL PAPA

"El papa representa un pilar bàsic del sistema patriarcal"

D. F.
redaccio@setmanaridirecta.info

Per què no l'espereu?

Amb caràcter general, perquè el papa no representa ni els valors ni les normes que fan possible aquesta ciutat i aquest país. En particular, com a dones, perquè és una autoritat que no reconeixem i que ens violenta: a nosaltres i als nostres drets.

Què representa el papat per les dones del món?

Representa un dels pilars bàsics del sistema patriarcal, que justifica l'opressió que patim les dones arreu del planeta. Més encara, quan els seus posicionaments són una vulneració oberta dels nostres drets sexuals i reproductius, però també de la llibertat sexual que empara a totes les persones gais i lesbianes.

I del tracte institucional que rep la visita, què en penseu?

Que tragina entre la confusió i la foscor. Confusió, perquè no resta clar en qualitat de què fa la visita, si com a cap d'Estat o com a jerarca religiós. Foscor, per la inexistència -en un Estat que pretén ser democràtic- de comptes clars respecte als costos reals de la visita, que financem entre totes i tots. Si aquest senyor fa una visita privada per inaugurar un nou

local del seu club, el mínim és que ho paguin els socis. Tot i que el més greu és que els responsables polítics s'hagin doblegat al poder de l'Església. Aquí rau el problema.

Com a dones, us mobilitzeu el dia 7. Sí. Volem tenir presència al carrer, que omplirem amb lemes com *El Papa pel litoral* o *Fora rosaris dels nostres ovaris*, per visualitzar el malestar i, finalment, la presa de pel política, social i econòmica que suposa la visita.

, impressions

Xavier Garí de Barbarà · Membre del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Una campanya electoral pacífica?

Una concepció de la Cultura de Pau és la que fa referència a tot allò que forma part de la xarxa de relacions entre ciutadans que converteixen en civilitzat a tot un poble; dit d'una altra manera: un país és civilitzat quan la Pau és la seva cultura. Hi ha moltes atribucions dins de l'ampli ventall que és la Cultura de Pau i només puc fer un esment d'algunes d'elles: objecció de consciència, noviolència, drets humans, desarmament, democràcia participativa, desenvolupament social, respecte a la biodiversitat, diàleg interreligiós, economia sostenible, etc.

La campanya electoral catalana m'obliga a una concreció de la Cultura de Pau en aquest camp específic que és el de la democràcia. Em pregunto quin tipus de democràcia té el nostre país captant-lo també com un dels indicadors de Cultura de Pau. I quan em pregunto sobre la democràcia em pregunto també sobre quin tipus de polítiques, quin tipus de sistema electoral, i quin tipus de participació i implicació ciutadanes hi ha. A continuació abordaré aquests elements per ordre invers tenint en compte que el nivell de democràcia d'un país explica, per tant, també el nivell de civilització assolit.

Contribuir a la Cultura de Pau des de la democràcia és també aconseguir que els ciutadans, en primer lloc, siguin els dipositaris conscients i implicats de la sobirania nacional. Culpar la classe política de la poca "classe" que sovint mostren en general, seria equiparable a culpar al conjunt de ciutadans pel poc "civisme" que mostren quan abandonen les seves obligacions cíviques, polítiques i democràtiques. I no dic que no sigui cert que els polítics i els partits han de deixar el joc d'interessos que els



FRANÇOIS PAGES

Opcions com el de les llistes obertes, la llibertat de vot entre els parlamentaris d'un mateix partit, o bé les eleccions primàries obligatòries al si de les formacions polítiques, haurien de ser algunes de les condicions innegociables que s'introduïssin en el sistema polític democràtic.

De cara a unes eleccions com les que Catalunya afrontarà a finals de novembre, no podem obviar la tasca i la importància del conjunt dels polítics i les estructures de partit de les que depenen. D'entrada, cal acceptar que els partits polítics són limitats perquè limitats són els seus components en tant que éssers humans; també són limitats els sindicats, les empreses, les organitzacions socials o

El ciutadà és qui primer té la responsabilitat política, que accepta deixar en mans d'uns representants

eclesials, les famílies... Aquest és un punt de partença que cal tenir en compte per situar les limitacions de la classe política dins del context que li pertoca, i no caure en exageracions. Però aquest argument no resol els excessos que sovint manifesten i cometen en tant que partits, militants, i líders polítics. I les campanyes electorals són un terreny ben adobat per a aquestes pràctiques tan deplorables que fan un mal favor a la democràcia.

Penso en múltiples exemples, com ara que em sobta sovint la

ingerència que uns partits fan en la vida dels altres sense preocupar-se més per elaborar uns programes que s'adiguin amb les necessitats ciutadanes, i de rebatre els programes electorals dels adversaris a partir dels propis. Se senten acusacions per totes bandes en les que es mira més la palla de l'ull aliè que no pas la biga del propi. Abunden propagandes electorals en les que el problema és que l'altre ha comès una corrupció més gran que la pròpia, però no es fa una esmena a la totalitat desaprovant i netejant les trames de corrupció existents dins els partits. Les paraules buides i les mentides plenes corren a tort i a dret pels discursos electorals; discursos, d'altra banda, més buits i superbs que no pas humils i dignificants. Per aconseguir destacar davant els altres, l'estratègia sovint és sobrevalorar-se per aixafar el contrari, i no mirar què pot millorar-se de l'altre, o què distingeix en constructiu el propi projecte polític. La mentida i a vegades l'amenaça és sovint la moneda de canvi més utilitzada entre oponents polítics en plena campanya electoral, si no ho superen les mitges veritats, la demagogia i els eufemismes més agosarats.

Podrem presenciar una campanya electoral pacífica? Si més no per tal que el termòmetre de la democràcia ens marqui la bona salut de la mateixa i, en conseqüència, valorem que el nivell de civilització del nostre país estigui en les millors condicions. La Cultura de Pau és també un nivell de maduresa democràtica per part de tots: de partits, de ciutadans i del sistema polític en si mateix. Tant de bo una campanya electoral seriosa i responsable sigui l'avantsala d'una pràctica democràtica íntegra i digna. Això és civilització, això és cultura, això és Pau.

governa més que no pas el servei al país; però no podem oblidar que el ciutadà és qui primer té la responsabilitat política, que accepta deixar en mans d'uns representants perquè la gestionin en part. La participació democràtica és, per tant, l'essència

de la democràcia mateixa, i no participar-hi és ofegar-la.

Dit això, cal tenir en compte que el sistema polític i electoral hauria de millorar per tal que els excessos o les mancances de ciutadans i polítics no ajudin a enfonsar-lo per inútil.

Tere Molla · Feminista
opinio@setmanaridirecta.info

Els que diuen protegir la vida

Amb això dels Premis Nobel m'estic fent un tip de riure, encara que no amb tots, òbviament. Només comentaré el que m'he rigut amb les reaccions d'alguns al Nobel de Medicina. El guardonat ha estat Robert Edwards, pels seus estudis i avenços en la fecundació in vitro i amb els seus treballs feines i estudis ha aconseguit perfeccionar un mètode de fertilització que ha permès el naixement de més de quatre milions de nens i nenes. D'aquesta manera es premia la vida i l'esforç mèdic per superar la infertilitat que a moltes parelles (aproximadament un 10%) els impedia tenir

descendència. Sense entrar en tortuositats científiques el que sí que fa riure és la reacció dels de sempre, dels senyors de faldilles llargues i negres. Per variar, en aquest tipus de coses no estan d'acord.

Deia el President de l'Acadèmia Pontificia per a la Vida, monsenyor Ignacio Carrasco de Paula: "Seleccionar Edwards ha estat alguna cosa completament fora de lloc, ja que sense ell, sense Edwards, no existirien congeladors a tot el món plens d'embrions que, en el millor dels casos seran traslladats a úters, però el més probable és que siguin abandonats o morin. D'aquest

La ciència és ciència per aconseguir desmuntar els dogmes i creences que ens han imposat al llarg dels anys

problema és responsable el nou premiat amb el Nobel". Tampoc no és gens nou que aquests senyors opinin de ciència sense ser científics. Hem de recordar que el seu cap màxim, l'actual Papa Benet XVI, fa aproximadament dos anys ja ens va deixar una de les seves perles sobre el tema. Ja llavors va dir que "la fecundació extracorpòria infringeix la barrera per a la dignitat humana". I es va quedar tan ample el senyor. Pel que sembla aquests senyors no entenen que la ciència és ciència, precisament per avançar i millorar les condicions de vida de la població en general i que gràcies a la investigació i no als dogmes que ells

prediquen avui podem curar-nos malalties que fins fa poc eren incurables, hem deixat de creure que la terra era plana, i en conjunt hem superat la creença del diable, per exemple.

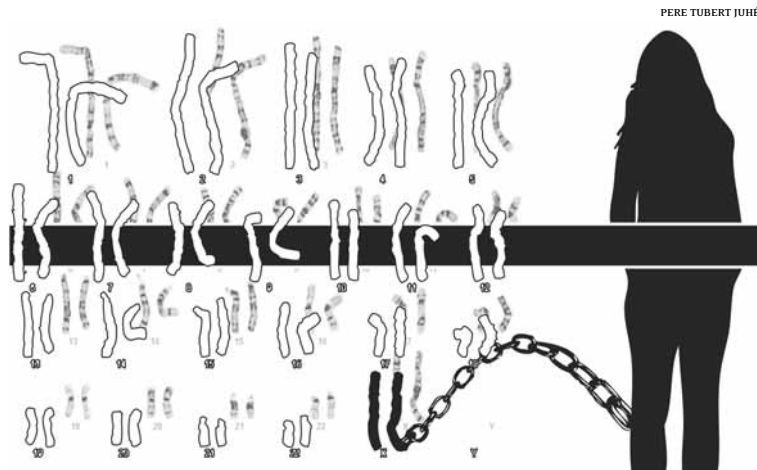
La ciència és ciència per aconseguir desmuntar els dogmes i creences que ens han imposat al llarg de centenars d'anys i que ells continuen sense perdonar. Protegir la vida és alguna cosa més que la fecundació. És protegir-la integralment al llarg de tot el seu cicle en cada una de les persones i això a ells, als de les faldilles llargues i negres sembla haver-se'ls oblidat. De nou, un motiu més perquè no comptin amb mi.

Marina Sagastizabal · Dona jove i participant d'Herria Abian!

opinio@setmanaridirecta.info

Bufa, bufa, que es crema la barraca

La paradeta els comença a trontollar i ara ens parlen de crisi. Crisi? Nosaltres portem molts anys en crisi, de fet, la nostra vida, la de les joves, és una llarga crisi continuada. "Joventut, tresor diví". Sobretot per als mateixos de sempre, o això ens fan creure. I és normal, és l'enèsima vegada que han de fer reparacions. I és que el problema és estructural i no se soluciona amb pedaços. Les seves crisis



PERE TUBERT JUHÉ

Les joves han de ser l'espurna per demostrar que realment apostem pel canvi

són una cosa cíclica i els pedaços sempre els han utilitzat per fer que uns quants en continuïn guanyant més i més, a costa de, cada vegada, una majoria més immensa. Som les joves les que, juntament amb les persones migrants, estem patint aquesta crisi de forma més virulenta. Nosaltres no coneixem els ERO, no es prenen tantes molèsties. Les primers acomiadades: nosaltres, eventuals: total, els surt gratis. Accedir a una feina abans ens costava currículum amb foto, bona cara i empassar-nos-ho tot, ara, simplement és impossible. Però no ens podem queixar, hi ha una cosa pitjor

que ser jove en temps de crisi: ser dona jove. Les grans invisibles, el sistema no vol que apareguem: ni dades, ni presència als mitjans de comunicació... no tenim dret ni a viure la crisi, només a patir-la. Resumint, en les regles de joc del capitalisme les joves, com la majoria de sectors populars, sempre tenim les de perdre. Però ja és hora de trencar la baralla i començar a construir unes regles de joc més igualitàries. Les joves necessitem un canvi social. Cagpirar el sistema de soca-rel. Tenim dret i volem decidir el nostre propi model econòmic. Ens parlen de fer un cop de mà, de tornar a aquell capitalisme sa, aquell en què les engrunes que ens corresponien eren un pèl més grans. La classe política sempre surt a l'emparrat del capital i, un cop més, esgota els límits. Xerrameca i, el que és pitjor, accions, que estan començant a fer-nos sentir insultats. És evident que fan falta aquestes regles de joc

per privatitzar guanys i socialitzar les seves pèrdues. Però ja sabem que la solució no arribarà del cel. Això ha començat a trontollar però no caurà pel seu propi pes, necessita una petita empenya per a que caigui en la direcció que ens beneficiï. El dia 21, amb la vaga general, vam tenir una primera oportunitat per a que veiessin que a Euskal Herria estem disposades a posar en perill la seva paradeta. Vam tenir davant nostre una jornada de lluita que havia de col·locar en els paràmetres adequats la resposta a la crisi. Les joves necessitem eines pròpies, no només per fer front a aquesta crisi, sinó per construir un nou model econòmic i social que faci impossibles aquestes situacions. Hem demostrat que l'actual situació va més enllà de problemes concrets empresarials. Som tots els sectors populars els que estem patint les conseqüències d'un sistema irracional, des de les joves a les

pensionistes. Portem molts anys, mentre els senyorets s'han enriquit de forma brutal, tenint als seus peus un mercat laboral i social dissenyat al seu desig. Ni "estat del benestar" ni poders públics... aquests senyorets han estat els veritables amos de la barraca. Mai han deixat d'omplir les seves arquas. Ara tenim una oportunitat per començar a canviar la nostra situació. La pròxima vaga no ha de ser un objectiu, sinó el començament d'una lluita a Euskal Herria que ens porti en un nou model econòmic i social. Les joves han de ser l'espurna per demostrar que realment apostem pel canvi. Ja és hora que alguns comencin a veure perillar la seva barraca.

Marina Sagastizabal, 21 anys i estudiant a la UAB, va ser detinguda la matinada del 22 d'octubre a la Barceloneta, en l'operació contra el moviment juvenil basc ordenada pel jutge Grande Marlaska. Al tancament d'aquesta edició, continua incomunicada i en parador desconegut sota la legislació antiterrorista. L'article va ser publicat a Herria Abian, plataforma basca contra l'exclusió social, el passat maig.

. EL CIGALÓ

"Ara s'està més obert a escoltar alternatives més enllà del capitalisme"

Iván Gordillo és comptable i membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Potser per això és força sensible als efectes de la crisi i s'implica en el dia a dia del seu barri (Sants) per combatre'ls.



Manel Ros

És important participar en el teixit social del barri? És importantíssim! Recuperar la idea de col·lectiu o de col·lectivitat, allò que els darrers anys de consumisme desenfrenat i de rentat de cervell ens ha pres, aquella idea altruista de participar i implicar-se en el col·lectiu pel sol fet de socialitzar-se alhora que es lluita per un objectiu comunitari. En quins moviments participes? Arran de la vaga vam crear a Sants un comitè contra les retallades socials, vinculat a l'Assemblea de Barcelona. Ara estem difonent la continuïtat de les reivindicacions, cridant a la mobilització i organitzant xerrades per explicar en què consisteix la reforma

laboral i la retallada de les pensions.

Com s'està vivint la crisi al teu barri?

Parlant amb els veïns i amics, t'adones que la crisi s'està patint amb força entre aquells més desafavorits de les classes populars, com els immigrants i els treballadors precaris. M'he adonat de la gran receptivitat dels veïns per parlar sobre la difícil situació, sobre política, que cal fer alguna cosa... trobo que estem més oberts a escoltar alternatives socials més enllà del capitalisme. Què li falta als moviments socials per arribar a més gent? La gent som els moviments socials. Només trobo que caldria que les persones més implicades utilitzessin un registre que arribés a col·lectius més amplis, més enllà de la militància.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.



Petroli fins a la sopa

Marta Pulgar Padial

El 16 d'octubre es va celebrar el Dia Mundial de l'Alimentació amb el lema "Units contra la fam". Això em recorda que no fa gaire vaig llegir un informe de la FAO que afirmava que la població afamada ha disminuït gairebé 100 milions de persones aquest any. Tanmateix, el fet que uns 1.000 milions de persones continuïn patint gana indica que existeix un problema estructural més profund. Si indaguem sobre les causes, sembla que el nostre sistema alimentari és insostenible a causa de diferents factors, però crida l'atenció especialment la influència de l'energia en el (des)equilibri alimentari mundial. La deslocalització de processos i la diferència entre el preu d'origen i el de consum evidencien que el sistema alimentari s'ha convertit en un procés industrial insostenible en què els països del Sud produeixen les primeres matèries i els del Nord les processen. Aquest model depèn de l'energia en totes les fases. Així, amb l'augment del preu del petroli fruit de l'actual crisi energètica, també s'ha disparat el preu dels aliments que tants i tants quilòmetres recorren des que són produïts fins que són servits als plats. Aquest punt d'inflexió pot ser una bona ocasió per a posar en pràctica estratègies que permetin transformar la realitat de la fam i la manca de proveïment que pateix una gran part de la població mundial. Comparar la intensitat energètica associada al sistema agroalimentari convencional enfront d'un model basat en l'Agroecologia ens dona pistes. Necessitem deixar de ser dependents d'un model alimentari que devora petroli des del camp fins al plat. No, no volem petroli també a la sopa!



Davant la visita del Papa Benet xvi

Col·lectiu de Dones en l'Església

Considerem un bé molt important mantenir units més de 1.000 milions de persones dins l'Església Catòlica, amb diferents corrents d'interpretació dels textos sagrats. La pluralitat és una riquesa. Creiem que l'Església Catòlica hauria de ser essencialment apostòlica. Creiem en el ministeri papal com en una figura de referència per a la unitat de l'Església. Sabem, però, que el papat al llarg de la història ha travessat diferents etapes, algunes molt allunyades del que predicà Jesús. Creiem que una major aproximació a l'Evangeli ens ha de portar, cada vegada més, a creure en l'equip, en la comunitat, en la corresponsabilitat, en la igualtat de gènere: paritat en la col·legialitat de l'Església, on els bisbes assistits per tot el poble fidel, siguin els que realment dirigeixin l'Església sota l'esguard conciliador del Papa. Creiem que l'Església no ha d'ostentar cap poder polític; la seva missió essencial és el servei espiritual del qual s'hauria de derivar una gran auctoritas. Una de les principals conseqüències d'aquesta renúncia és que el Vaticà deixi de ser un Estat. Cal donar més llibertat i autonomia a les conferències episcopals i esglésies particulars. Creiem que l'economia del Vaticà i de tots els Ordes Religiosos ha de ser totalment transparent i sols treballar amb entitats ètiques per no caure en els greus paranys que el sistema financer internacional està portant a terme convertint a milions d'éssers en famolencs, marginats, moribunds... persones que Jesús va proclamar com les primeres del seu Regne. Com a Col·lectiu de Dones en l'Església saludem respectuosament el Papa i perquè estímem l'Església i desitgem que vingui el Regne que va predicar Jesús, on no hi havia cap persona marginada per raó de sexe, procedència, etc., volem fer constar que qualsevol manifestació d'aquesta visita papal que el pugui fer semblant als polítics que avui es pensen que governen la terra, o a totes aquelles celebritats de les quals viuen molts mitjans de comunicació, no serà tindrà el suport ni serà seguida per aquest col·lectiu.

. EDITORIAL

Actuar de mala fe

Com es pot entendre el caos a la freqüència modulada? Com pot ser que avui dia el sistema per emetre a la ciutat de Barcelona sigui posseir un aparell emissor més potent que la resta? Com s'entén que el robatori de senyal d'emissió radioelèctrica sigui produït des d'instal·lacions que són propietat de la Generalitat i que s'emeti cap a BCN sense llicència? Com es justifica que, a més, aquestes emissores estiguin rebent subvencions de la Generalitat? Com se'ls acut redactar un projecte de decret pels serveis de comunicació audiovisuals sense ànim de lucre, per imposar condicions a les entitats i sense reservar cap espai ni a la banda ampla ni a la TDT? La situació que estan patint les ràdios lliures no és res més que la punta de l'iceberg dels obstacles que pateixen els mitjans de comunicació independents i alternatius. Vivim en temps de guerra mediàtica, guanya qui bombardeja més i millor el seu missatge. És una guerra bruta de

grans interessos comercials i polítics. Els sectors de la comunicació ha esdevingut una de les pedres angulars de la nostra societat, amb poder per transformar la realitat i fer-la avançar, però també per fer que mai no canviï res, per silenciar les atrocitats més grosses que passen al nostre costat, per elevar cortines de fum tan altes i denses que podria succeir qualsevol cosa a l'altra banda sense que ens assebéssim de res, o perquè mai arribem a conèixer els *quids* de la qüestió. No cal dir que, en aquesta guerra, la víctima principal és -com sempre- la llibertat d'expressió. I, per alguna gent, l'estratègia principal és la punyalada per l'esquena. Així doncs, estranya algú el que estan fent a Ràdio Pica i Ràdio Bronka? Pot ser que, a algú que té mà al sector de les telecomunicacions, li interessi que desapareguin? L'únic que podem avançar és que s'albiri una batalla per l'espai radioelèctric. I nosaltres esperem que guanyin les ràdios lliures.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Comparacions odioses

Xavi Miquel
directa@setmanaridirecta.info

Sempre he pensat que les comparacions són odioses, ja que crec que les persones, els temps i les circumstàncies són diferents a cada cas i comparant és molt fàcil caure en la demagògia ràpidament. Però aquests dies no me'n puc estar de comparar el que veiem a l'Estat francès i el que tenim a casa nostra i de sentir certa enveja cap al nostre veïnat del nord... I no és pas la primera vegada, ja que recordo el mateix sentiment quan les joves franceses lluitaven contra la llei de primera ocupació, mentre nosaltres aquí lluitàvem contra la prohibició del *botellot*. Segur que, a l'Estat francès, també tenen les seves mil i una contradiccions, segur que lluitar contra la dreta és molt més fàcil que fer-ho contra l'esquerra (per alguna cosa les polítiques més

de dretes sempre les apliquen els partits autodenominats d'"esquerrers") i crec fermament que els moviments socials que tenim aquí gaudeixen d'una bona salut, amb vitalitat i un conglomerat de teixits que el fan ben ric i interessant. Però em refereixo a la consciència de bona part de la població per lluitar pels drets mínims que tenim i que ens estan arrencant després de molts anys d'esforços, suor i llàgrimes. A aquesta massa silenciosa que anomenaven durant el franquisme que sembla instaurada en una por i en un perill constant i que fa que s'obeixi la veu de l'amo sense contestar ni qüestionar-nos res a canvi. És evident que 40 anys de franquisme, amb la brutal repressió, els assassinats, les persones desaparegudes, exiliades, la negació de la culturalització de la gent que aquest règim va comportar i més tard l'acceptació d'un

sistema basat en el silenci, el no qüestionament de les coses que el capitalisme ens imposa, fa difícil la conscienciació de la gent. I més ràbia em fa pensar que fa un segle la nostra societat era del tot diferent, la dels ateneus, la revolta permanent, la Rosa de Foc, la lluita per construir un futur lliure i digne per totes les persones.

Tot i així, sempre hem d'encarar el futur amb un bri d'esperança i sabent (com ha passat al llarg de la història) que les oportunitats acaben arribant. I la nostra feina és seguir fent aquest treball de formigueta, aprenent dels errors que anem cometent, aixecant-nos de les desil·lusions que implica la lluita, però aferrant-nos al món que anem construint i inventant el nostre futur a cada passa. Fins el dia que arribarà la nostra oportunitat i, quan aquesta arribi, de ben segur que estarem preparades i no la desaprofitarem.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana continuem fent feina per intentar millorar algunes de les coses que ens van comentar les subscriptores a les entrevistes del número 200. Concretament, els enviaments per correus. Si aneu a la pàgina 14, hi trobareu un escrit on expliquem el perquè dels problemes amb correus. També publiquem un full de queixa que podeu fer arribar a la vostra oficina de correus.

A part de treballar, també hem fet una mica de celebració del número 200. Va ser el 22 d'octubre a la Farinera del Clot, on se celebrava el cicle de música negra *Say It Loud*. Vam fer un sopar de celebració, al qual -per cert- va faltar molta gent de la DIRECTA (i és que, per treballar, hi som totes, però, per fer festeta, sempre som quatre gates... així no farem mai res... quin país!). Però bé, les que hi érem, ens ho vam passar d'allò més bé i vam poder degustar els fabulosos entrepans vegetarians del Brot.

Finalment, volem dir que aquesta setmana hem rebut diverses visites entranyables. D'una banda, el Joan de València, que ja fa cara de pare content. De l'altra, el Jose, fotògraf, que s'en va a Portugal (que et vagi molt bé tiu!). I també, el dimarts, van venir el Jordi i la Gemma (que no solen venir a la redacció) per celebrar una reunió sobre el model laboral de la DIRECTA i la gent de la comissió que s'encarregarà d'estructurar la nova web de la DIRECTA, que serà *xula, xula!*

Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

AQUIARA



Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: G1-1528-2005

C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117



LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

© Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra

amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.

• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.



ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - ediciodirecta@gmail.com

fotografia@setmanaridirecta.info - il·lustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Xavier Blasco i Jordi Borràs COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal

CORRECCIÓ I EDICIÓ: Col·lectiu l'asterisc i el gitano PUBLICITAT: Tània Miró DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond DIFUSIÓ: Blai Lindström

Corresponsalies

AIT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info

BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info

BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info

EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info

GIRONA: girona@setmanaridirecta.info

L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info

MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info

MARESME: maresme@setmanaridirecta.info

MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info

OSONA: osona@setmanaridirecta.info

SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info

SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info

TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info

TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info

TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 26

, així està el pati

PxC aterra al Baix Llobregat amb actes racistes | PÀG. 8

Redada indiscriminada dels Mossos a la sala KGB | PÀG. 10

Policies colombians assetgen activistes valencians | PÀG. 11

Presentació de l'Assemblea de Joves de Terrassa | PÀG. 12



MARTORELL · UN CONFIDENT IMPUTAT EN EL CAS TAMBÉ ESTÀ IMPLICAT EN UNA TRAMA ON ES VAN DETENIR GUÀRDIES CIVILS

Secret de sumari per una investigació per tràfic de drogues que involucra tres mossos

Catalunya Ràdio assegura que un periodista molt conegut, que havia treballat a la SER i que ara treballa a l'Oficina Antifrau de Catalunya, està implicat en el cas i ha estat imputat

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Una trama de relacions estranyes entre comandaments de la Guàrdia Civil, els Mossos d'Esquadra i narcotraficants acaba amb l'ordre de detenció de setze persones. El jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona -dirigit pel magistrat Joaquín Aguirre- investiga el cas i ha ordenat el secret de totes les actuacions que hi tinguin relació. Tot plegat va arrencar fa sis mesos, amb un seguit de punxades de telèfons mòbils i seguiments. Les detencions es van desencadenar durant la tarda del 15 d'octubre, moment en què el sotsinspector de la comissaria de Vilanova i la Geltrú (Josep Ranea), un sargent de la comissaria de Sant Cugat del Vallès i un caporal que estava destinat a l'interior de la presó Model de Barcelona van ser emmanillats. Les altres tretze persones -entre



Agents dels dos cossos policials durant una batuda conjunta organitzada el mes de març d'enguany

Nou persones i el sotsinspector de Vilanova ingressen a la presó sense poder demanar fiança

elles, un conegut confident dels cossos policials, Manuel Gutiérrez Carbajo -també van romandre detingudes durant dos dies als calabossos dels Mossos d'Esquadra de la Travessera de les Corts de Barcelona. El 18 d'octubre, van ser traslladats a la Ciutat de la Justícia, on van prestar declaració davant del jutge, però van tornar a dormir als calabossos perquè el magistrat els va voler tornar a fer l'interrogatori durant tot el matí de l'endemà. Mentrestant, a les portes de la sala de vistes, s'hi van

congregar responsables policials, testimonis, advocats i representants sindicals dels Mossos d'Esquadra. Finalment, va arribar l'hora de decidir si quedaven en llibertat o no. El sotsinspector de Vilanova i la Geltrú i nou persones més imputades per la xarxa de corrupció van ingressar a la presó sense la possibilitat de quedar en llibertat sota fiança. El sargent de Sant Cugat del Vallès va pagar 10.000 euros i va sortir al carrer, com el caporal destinat a Barcelona, que en va dipositar 6.000. El confident que va delatar la majoria dels imputats, Manuel Gutiérrez Carbajo, va ser alliberat després de pagar 50.000 euros. Els agents estan imputats per delictes d'associació il·lícita i revelació d'informació

reservada; als traficants, a més, se'ls acusa de tinença i tràfic de substàncies estupefaents.

El confident clau

La investigació va arrencar per iniciativa de l'Equip contra el Crim Organitzat de la Guàrdia Civil (ECO), que va demanar autorització per punxar telèfons mòbils. La transcripció de les converses interceptades és una de les proves claus contra la trama. L'altra prova conclouent és el testimoni de Manuel Gutiérrez Carbajo -propietari d'un gran taller mecànic a Martorell-, que també va ser decisiu per desmantellar -ara fa dos anys- una xarxa de tràfic de drogues al port de Barcelona. Aquella trama va destapar la participació delic-

tiva de tres comandaments de la Guàrdia Civil. El confident delator és un home de confiança del sotscaip de la Comissaria General d'Investigació Criminal dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Traperó, però també ho és de la Comandància de la Guàrdia Civil de Catalunya. Aquesta dualitat de fidelitats ha estat l'origen de les tensions informatives al voltant del cas i un dels fets que ha causat l'opacitat de les fonts oficials.

L'acusació de Catalunya Ràdio

Mentre tot això passava, un periodista de Catalunya Ràdio titulava la seva crònica al voltant del cas amb una "revelació" que apuntava la imputació a la trama de l'experiodista de la Cadena

SER i actual director d'anàlisi de l'Oficina Antifrau del Parlament de Catalunya, Carles Quílez. Cal recordar que l'aparició d'aquesta mena d'informacions a les ones de l'emissora pública són possibles gràcies al fet que l'actual cap de Societat dels informatius d'aquesta cadena és l'antic responsable de premsa dels Mossos d'Esquadra. Les seves bones relacions amb Josep Lluís Traperó i Joan Delort acostumen a donar-li exclusives que no tenen d'altres emissores. Però l'acusació contra Quílez es filtrava, casualment, pocs dies després que la pròpia Oficina Antifrau -on treballa Quílez- hagués fet públic un informe que qüestionava el procés que havia de recol·locar a l'Escola de Policia de Catalunya el que, fins l'any passat, havia estat director general de la Policia, Rafael Olmos. Aquest informe d'Antifrau va ser molt mal rebut

Els interrogatoris que s'han fet fins ara fan preveure més detencions i registres

per part de l'actual secretari de Seguretat Pública -Joan Delort- i de la resta de la cúpula del Departament d'Interior. Olmos va ser destituït el mes de març de l'any 2009 després de les violentes càrregues policials contra estudiants contraris al pla Bolonya. Carles Quílez, a dia d'avui, no ha estat citat a declarar ni ha estat imputat, però ja ha desmentit categòricament totes les informacions difoses per Catalunya Ràdio. El secret de sumari continua vigent i els interrogatoris detallats que s'han fet a les persones imputades fins ara fan preveure que l'àmplia xarxa de gent investigada pot desembocar en noves detencions i registres.

, així està el pati

CATALUNYA • DOS MEMBRES DEL PARTIT RACISTA CONVERSEN I PRENEN UNA MENTA DINS UN BAR AMB L'AGENT 2002 DE SANT VICENÇ

La PxC fa l'acte de precampanya amb la protecció acurada dels Mossos d'Esquadra

Eric Jiménez i Guillem Planadevall
redaccio@setmanaridirecta.info

La formació racista liderada per Josep Anglada i Rius, Plataforma per Catalunya (PxC), va iniciar la seva precampanya electoral, el 23 d'octubre, amb un acte a La Farga de l'Hospitalet de Llobregat que es va convertir en un nou bombardeig de consignes plenes d'odi i d'intolerància cap a les persones nouvingudes. Deu furgonetes de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra i desenes d'agents es van encarregar de protegir el míting de la PxC i van fer guàrdia als voltants de l'entrada del primer pis de La Farga, als carrers Girona, Tarragona, Barcelona i Mare de Déu de Montserrat. Abans de les set de la tarda del 23 d'octubre, l'hora establerta per l'inici de l'acte racista, un grup de prop de vint persones es va concentrar al carrer Girona per protestar per l'arribada de la PxC a l'Hospitalet. A la pancarta que portaven les antifeixistes, s'hi podia llegir: *Fora feixistes dels nostres barris*. La militància de la PxC que hi havia al carrer, davant la porta d'entrada al recinte, va fer fotos al grup d'antifeixistes i un cordó de mossos va encapsular la gent que protestava. Mentrestant, una noia que portava una càmera de vídeo amb l'adhesiu de Televisió de l'Hospitalet (controlada per l'equip de govern del PSC) es va dedicar a gravar primers plans de les persones que van assistir a la concentració de denúncia del feixisme.

Una marxa contrària a l'acte de PxC aplega 100 persones

La protesta de la tarda no va ser l'única que es va organitzar a l'Hospitalet el 23 d'octubre. En el marc de les mobilitzacions que prepara la plataforma Unitat contra el feixisme i el racisme per mostrar el seu rebuig als actes electorals de la PxC, diverses entitats i partits polítics de la ciutat (entre elles la Federació d'Associacions de Veïns, el Centre d'Estudis, l'Associació d'Estudiants o la Fundació Akwaba) van organitzar una manifestació que va començar a les dotze del migdia a la plaça de l'Ajuntament i que va acabar davant l'escultura de l'Acollidora, a la rambla Just Oliveras. La marxa va comptar amb el suport de més de 100 persones i va anar precedida de la pancarta *Fora el feixisme de l'Hospitalet*. A través del manifest, els organitzadors de la marxa van indicar: "Fem aquesta protesta perquè ens preocupen aquelles persones o grups que utilitzen la llibertat d'expressió per difondre propostes i valors que van en contra de la convivència i dels drets humans".

Picabaralla entre els socis de govern
L'acte de la tarda també va servir per denunciar que el PSC de l'Hospitalet, que compta amb majoria absoluta a l'Ajuntament, hagi llogat un



Un moment de la manifestació celebrada a l'Hospitalet el 23 d'octubre per protestar contra l'acte racista de PxC



David Parada (dreta) va pertànyer a Brigades Blanquiazules i és el candidat per St. Boi

espai municipal com La Farga a un partit racista. ICV de l'Hospitalet -sòcia de govern a la ciutat i que, juntament amb ERC, també va participar a la manifestació- va criticar la postura del PSC i de l'empresa de titularitat pública que gestiona La Farga. En aquest sentit, cal destacar que el regidor ecosocialista

Lluís Esteve, dies abans de l'acte de la PxC, va demanar que es rescindís el contracte de lloguer del local i va denunciar que aquest acord es va fer "sense el coneixement" de la seva formació. El gerent de La Farga, Joaquim Dalmau, es va negar a rescindir el contracte i va manifestar que "legalment,

tot està en ordre" i que "la PxC és un partit establert legalment".

La postura de la delegació d'ICV de l'Hospitalet xoca amb la política seguida pel Departament d'Interior, en mans de Joan Saura i els ecosocialistes, que van protegir l'acte de la PxC a l'Hospitalet i Josep Anglada durant la passejada que va fer a Rubí (DIRECTA 201).

Defensen la repatriació

L'acte de la PxC a l'Hospitalet, presidit per Anglada, va aplegar prop de 300 persones, entre les quals es van poder veure més d'una desena de caps-rapats nazis. Abans dels parlaments, la candidata de Molins de Rei, Menchu Martí, va aprofitar per vendre el llibre escrit per Anglada i números de la loteria de Nadal del partit entre el públic. La primera que va parlar va ser la regidora de la PxC a l'Ajuntament de Vic, Marta Riera, que -entre altres coses- va dir: "El principal problema ecològic és l'excés de població al món". També va parlar l'actual vicepresident de la formació i regidor del Vendrell, August Armengol, que és pediatra i ha treballat com a

professor a la Universitat Rovira i Virgili. Armengol va afirmar que "entre el 2012 i el 2014, 400.000 musulmans portaran més de deu anys a Catalunya i podran demanar els seus papers" i que la PxC "propugna la política de repatriació, ja que, al país, no hi cap cap immigrant més". També va parlar el candidat de la PxC a l'Hospitalet, Daniel Ordóñez, que va afirmar que molts barris de la ciutat "es degraden per culpa de l'arribada d'immigrants".

Quatre gats a Sant Vicenç

Un dia abans de l'acte de l'Hospitalet, la PxC va organitzar un míting a la plaça de l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts, població on no té cap mena de representació al ple consistorial. El partit racista hi va estacionar un vehicle anomenat *Angladamòbil*, que no és res més que un petit camió des d'on fan els mítings. Abans de l'inici de l'acte, els membres del partit van mantenir converses constants amb diferents agents de la Guàrdia Urbana de Sant Vicenç. També es van poder veure dos membres de la PxC del Baix Llobregat parlant de forma amistosa i prenent una infusió de menta dins un bar de la plaça de l'Ajuntament amb l'agent 2002 de la Guàrdia Urbana de Sant Vicenç. A l'acte que es va celebrar el 22 d'octubre en aquesta ciutat del Baix Llobregat, només hi va assistir un grup de vint persones, format per militants i caps-rapats racistes.

> Nou atac a les dones migrants

L'última ofensiva racista de la PxC de Manresa al ple municipal del 18 d'octubre ha passat desapercebuda, sense generar cap debat. Tots els partits del consistori manresà van rebutjar l'esmena de la PxC a les noves ordenances municipals de l'any 2011, etiquetada com "l'impost del vel". Aquesta esmena tan polèmica pretenia imposar un permís a les dones que portin vel, pel qual haurien d'abonar una quantitat de 1.000 euros anuals. Segons el partit xenòfob, aquesta mesura permetria "recuperar la dignitat de la dona" i trencar amb "els costums aliens a la cultura catalana i occidental". Tot i que s'esperava que aquesta proposta de la PxC es materialitzés en una moció, al final, va ser introduïda en format d'esmena, sense tenir la repercussió mediàtica i social habitual de les actuacions de la PxC. Diferents col·lectius feministes de la ciutat ja han alertat de "l'escandalós discurs sexista i racista" de la PxC i han proclamat la mobilització de la població contra la indiferència davant l'aparició d'aquestes estructures i per la desarticulació d'aquest "discurs fal·laciós i electoralista".

DIRECTA MANRESA

Ultrès feixistes, exguàrdies civils i empresariat

La PxC ja ha presentat quinze candidatures a les poblacions del Baix Llobregat de cara a les properes eleccions. Actualment, dins el partit, hi podem trobar ultrès feixistes, exguàrdies civils i també membres de l'empresariat. David Parada és el candidat per Sant Boi i un dels pesos pesants del partit. Va començar com a president de la plataforma juvenil i ha anat escalant posicions: ara és el secretari d'organització i la mà dreta d'Anglada, a qui acompanya a tots els actes que organitza la PxC. Parada va ser un dels líders del grup neonazi de l'equip de l'Espanyol Brigades Blanquiazules i, a més, cal destacar que darrerament s'ha vist el líder de la PxC a diferents partits de l'equip periquito. Entre les

files de la PxC, també hi podem trobar l'ultra Juan Montero, que es presenta a Cornellà. Montero va ser regidor de la formació a l'Ajuntament de Manlleu durant uns mesos i, antigament, s'havia presentat a les llistes i havia dirigit les joventuts del partit espanyolista i racista Estado Nacional Europeo. Daniel Ordóñez, que es presenta a l'Hospitalet, va assistir a una concentració antimesquites a Badalona, disfressat amb una burca. Durant el míting del dia 23, ell mateix va afirmar que és amic personal de David Parada i de Josep Anglada des de fa anys. Ordóñez va dir que els havia conegut a la facultat d'Econòmiques i que havia assistit, amb ells dos, a l'acte que es considera el germen de la PxC, una manifestació celebrada a

Premià de Mar contra la construcció d'una mesquita. Rafael González Curillo es presenta a Martorell i és el president de l'AVV Virgen del Carmen. Va ser Guàrdia Civil durant uns anys i, en altres ocasions, s'ha presentat a les llistes de Ciutadans i el PP. A la PxC, també hi ha candidats que han estat regidors del PP, com Josep Campmany i José Luis Delgado (que es presenten a Gavà) i Jaume Torres (que es presenta a Viladecans). A més, cal destacar que Luís Delgado és el vicepresident econòmic del Club de Futbol Gavà. A Sant Feliu, es presenta Miquel Vigorós, l'actual president del grup d'espeleologia de la capital comarcal. Pablo Barranco (Sant Just) i Conrad Iriarte (Esplugues) provenen del sector empresarial.

, així està el pati

CATALUNYA · UN INFORME DE RÀDIO BRONKA DENUNCIA QUE HI HA RÀDIOS COMERCIALS QUE EMETEN A BARCELONA SENSE LLICÈNCIA

Mola FM interfereix dues ràdios lliures de Barcelona des de la Torre de Collserola

Carles Masia
redaccio@setmanaridirecta.info

L'emissora privada comercial Mola FM continua trepitjant la freqüència de Ràdio Pica a la ciutat de Barcelona, que fa vint anys que ocupa aquesta ràdio lliure i que, actualment, comparteix amb una altra emissora històrica, Ràdio Bronka. Mola FM trepitja el 96.6 del dial il·legalment des del 15 de setembre, emetent a alta potència des de la Torre de Collserola, tot i que no disposa de concessió administrativa per fer-ho. Aquesta, però, no és l'única emissora comercial que està funcionant en situació d'irregularitat. Un informe que ha elaborat la comissió tècnica de Ràdio Bronka, al qual ha tingut accés aquest setmanari, assenyala vuit emissores pertanyents a diferents grups mediàtics que estan transmetent a Barcelona tot i que només tenen permís per cobrir altres punts de les comarques del voltant. Concretament, estan incomplint els paràmetres del lloc d'emissió, la longitud, la latitud i la cota (vegeu gràfic).

La Secretaria de Mitjans de Comunicació reconeix que Mola FM fa "emissions il·legals"

Segons afirmen l'impulsor de Ràdio Pica Salvador Picarol i un membre de l'assemblea de Bronka, els contactes amb un dels propietaris de Mola FM, Daniel Cascales, han estat "infructuosos" fins ara. "Ens va comentar que, si Kiss FM i Flaix FM emetien a Barcelona tot i que només podien fer-ho al Vallès, ell tenia el dret de fer el mateix. Al final, va acabar suggerint-nos que canviéssim de dial", assegura Picarol. A més, també denuncien que s'està utilitzant una infraestructura com la Torre de Collserola -gestionada per Abertis-Telecom (que n'és l'accionista majoritària) i de la qual la Generalitat controla el 23% de les accions -per tancar la seva freqüència. L'administració n'està al corrent, ja que Picarol i dues persones més es van reunir amb representants del Departament de Cultura el 7 d'octubre per exposar la situació i demanar que actuessin contra els responsables de les emissions pirates que, segons han pogut esbrinar, "es produeixen des de la planta que té Movistar (antiga Telefónica) a la torre".

Per la seva banda, el secretari de Mitjans de Comunicació, Carles Mundó, va respondre per correu electrònic a la DIRECTA que la secretaria estava al corrent de les "emissions il·legals" de Mola FM, una emissora que "ha estat requerida formalment per tal que cessi aquesta activitat per la qual no té llicència i que també ha estat denunciada davant el Ministeri d'Indústria. Així



ROBERT BONET

mateix, aquesta empresa també té obert un expedient de tancament per emissions il·legals de TDT". Al mateix missatge, s'afirmava que "aquests procediments administratius sempre són lents perquè la presentació de recursos i la necessitat de tramitar els procediments amb totes les garanties acaben allargant la situació".

Què és Mola FM?

En realitat, la concessió de què disposa Mola FM només li permetria emetre a la zona de Terrassa a través del 89.5 de la FM i a la Cerdanya amb el nom d'Ambz FM. La llicència per iniciar les retransmissions al Vallès, la va obtenir gràcies a un acord amb Metropolitana d'Audiovisuals SL, que té com a soci Frederic Cano, president de l'Agrupació de Televisions Digitals Independents de Proximitat i director d'ETV-Llobregat Televisió.

A banda, el Grup Mola també està format per Mola TV, el portal de notícies Titulars.cat i la productora audiovisual Moncau produccions. Des del dia 15 de setembre, de dilluns a divendres, Mola FM emet un senyal modulador sense so que tapa la freqüència compartida per Ràdio Pica i Ràdio Bronka a l'àrea de Nou Barris, Sant Gervasi, la Trinitat i Santa Coloma. En canvi, els caps de setmana, emet amb normalitat àudio i, sobretot, música *techno*. D'altra banda, el canal de televisió del Grup Mola es pot sintonitzar per la TDT al Vallès (amb llicència) i pel canal 21 a Barcelona (tot i que no disposa de concessió). La seva programació se centra,

Ones irregulars

Ràdios que emeten a l'Àrea Metropolitana des de Collserola sense la llicència pertinent*



bàsicament, en vídeos musicals i serveis de contactes a través de missatges de mòbil. Amb seu a Sabadell, durant els últims tres anys, les diferents empreses del Grup Mola han rebut un total de 181.000 euros en subvencions per part del Departament de Cultura i

Mitjans de Comunicació, tal com consta publicat al DOGC.

A cop de decret

Segons alerten des del mes d'agost Ràdio Bronka, Ràdio Pica i Contrabanda FM mitjançant diversos comuni-

cats, l'episodi d'interferències es produeix en un context en què perilla el dret d'emissió dels projectes autogestionats (vegeu l'article "La criminalització dels mitjans alternatius", DIRECTA 196). El 29 de juliol, just abans de l'aturada estiuenca, la Generalitat va publicar el *Projecte de decret dels serveis de comunicació audiovisuals sense ànim de lucre de Catalunya* sense consultar el sector afectat. Tot i el seu títol, aquest document obligarà les ràdios lliures a passar pels controls del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), a obtenir una llicència mitjançant un concurs públic i a presentar guions dels programes. En cas de no complir els requisits burocràtics, els mitjans autogestionats poden ser il·legalitzats i veure's abocats al tancament. Per contra, el decret no contempla reservar un espai del dial per als projectes comunicatius sense ànim de lucre, cosa que permetria que moltes ràdios autogestionades no es veiessin amenaçades per les emissores comercials. Tot i que només hi havia vint dies per fer al·legacions, se'n van presentar una trentena. Actualment, el projecte està esperant l'aprovació definitiva i encara falta un informe del CAC i de la Comissió Jurídica. Per la seva banda, Ràdio Pica, Ràdio Bronka, Contrabanda FM, RSK, La Tele i Línia IV fins i tot es plantegen recuperar l'antiga coordinadora de ràdios lliures i tirar endavant una campanya unitària per denunciar les interferències i reclamar que es garanteixi el seu dret d'accedir a l'espai radioelèctric.

, així està el pati

PAÍS BASC - CATALUNYA

La jove basca detinguda a Barcelona queda en llibertat amb una fiança de 10.000 euros

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

Sota les ordres del jutjat central d'instrucció número 3 de l'Audiència Nacional espanyola -dirigit per Fernando Grande-Marlaska-, la policia espanyola va desenvolupar una macrobatuda contra la joventut basca la matinada del divendres 22 d'octubre. Sota el pretext que treballaven per la recomposició de Segi -organització juvenil basca il·legalitzada pels tribunals espanyols l'any 2002-, catorze joves van ser detingudes a diferents punts del País Basc i una d'elles al barri barceloní de la Barceloneta. Es tracta de Marina Sagastizabal, *gasteiztarra* de 21 anys que havia arribat a finals del mes de setembre a Barcelona per continuar els seus estudis de sociologia a la Universitat Autònoma (UAB). Pels volts de les quatre de la matinada, vuit furgonetes d'antidisturbis van bloquejar el carrer Ginebra del barri mariner de la ciutat i van irrompre al domicili de la jove per registrar-lo i endur-se la noia detinguda. Des d'aleshores, va quedar incomunicada sota legislació antiterrorista -juntament amb la resta de detingudes- a la Comissaria General d'Informació de Canillas (Madrid), a l'espera de passar a disposició judicial, després que Grande-Marlaska denegué la petició de les advocades defensores de les joves perquè se'ls apliqués l'*habeas corpus* i el protocol contra la tortura. Grande-Marlaska va decidir empresonar preventivament a totes elles, excepte Marina Sagastizabal, que va poder sortir en llibertat després de dipositar una fiança de 10.000 euros.

Per mostrar el seu rebuig a la detenció a les detencions, l'Assemblea d'Estudiants de Ciències Polítiques i Sociologia de la UAB i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) van emetre sengles comunicats on manifestaven, respectivament, que temien "pel desenvolupament dels interrogatoris als quals poden ser sotmeses i per la veracitat de les declaracions que se'n poden derivar" i també denunciaven "la privació de drets i llibertats democràtiques a la qual se sotmet l'esquerra abertzale".

Ambdós pronunciaments exigien "el posicionament de tota la comunitat universitària de la UAB en defensa dels drets elementals de la seva estudiant" i el text remès per l'Assemblea d'Estudiants reclama "la immediata posada en llibertat de la Marina i la resta de detingudes", així com "la derogació de la llei antiterrorista i la llei de partits" i "l'obertura d'un procés de pau a Euskal Herria -absent de qualsevol tipus de violència- que permeti d'una vegada que el poble basc pugui accedir a un escenari on totes les opcions polítiques es puguin materialitzar en igualtat de condicions".

EUROPA · ÉS UN OPERATIU D'ESCALA EUROPEA QUE MESURARÀ LA CAPACITAT D'EXPULSIÓ DE PERSONES

L'operació policial 'Hermes' accentua la caça contra les immigrants

Nicolás Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

L'operació Hermes, un operatiu policial a escala europea que vol mesurar la capacitat d'identificació, detenció i expulsió d'immigrants no regularitzades, es va posar en marxa el 18 d'octubre. Al llarg de tota la setmana, els diferents cossos policials europeus van intensificar aquestes operacions, especialment a les grans ciutats com Barcelona, Madrid o València. Les informacions que s'enviaven des de les diferents fonts -policials i del Ministeri de l'Interior espanyol- eren confuses i servien per despistar l'opinió pública. Mentre els primers asseguraven que l'operació va començar el dia 18, el govern central va dir que la caça d'immigrants es va desenvolupar la setmana anterior, entre els dies 11 i 17 d'octubre. Com a mostra de la criminalització de les persones migrades exercida pel discurs oficial, cal destacar que l'únic cop que s'ha dut a terme una operació similar ha estat durant el període que el govern espanyol va



Les persones venedores vigilen que la policia de la plaça Catalunya no les sorprengui

ocupar la presidència europea. En el seu moment, l'operació Carlomagno va posar al seu punt de mira el narcotràfic, el tràfic de blanques i el tràfic d'éssers humans, especialment el proxenetisme. Aquell operatiu va durar quatre dies. Aquestes operacions es fan de manera selectiva. La policia identifica una persona en funció dels

seus trets físics, un fet que la mateixa Comissió Europea ha titllat d'il·legal, sobretot arran de l'esclat del cas de la població gitana a França. Finalment, no es va condemnar aquest país perquè no hi havia proves que França expulsés les persones romanescs d'ètnia gitana, però un document publicat pel diari digital Rue 89 va demostrar

l'existència d'un registre policial fet específicament a persones d'ètnia gitana. Hi ha diverses associacions que es dediquen a denunciar aquests fet, com EnRedadas. Aquests col·lectius coneixen els punts on es fan els controls policials contra immigrants -com l'avinguda Mistral- i, per fer saber a les possibles víctimes que hi ha una batuda, llueixen un mocador vermell. D'aquesta manera, avisen i intenten conscienciar la gent que n'és testimoni de les actituds criminalitzadores vers les immigrants que s'amaguen rere aquestes actuacions. El 2009, un total de 16.590 immigrants van passar pels centres d'internament per estrangers (CIE) amb una ordre d'expulsió. Moltes d'aquestes persones van ser detingudes, conduïdes a la comissaria i expulsades sense poder defensar-se davant la justícia ni acomiadar-se de les seves famílies i amats. Per la seva banda, el govern francès ha informat que va expulsar més de 8.600 romanescs entre l'1 i el 17 d'octubre, sense precisar la seva ètnia, en ple apogeu de la polèmica sobre el racisme d'aquestes detencions.

BARCELONA · 30 AGENTS DELS MOSSOS RETENEN CONTRA LA PARET DEL LOCAL PROP DE 200 CLIENTES

Les persones detingudes durant una batuda a la sala KGB denuncien abusos policials

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

La sala KGB, situada al carrer Alegre de Dalt del barri de Gràcia, va oferir a la seva clientela una sessió de drum'n'bass la nit del 22 d'octubre. Com cada dijous, un gran nombre de persones de diferents edats i procedències es disposaven a gaudir d'una nit de festa acompanyades de la seva gent, però aquella vetllada no va acabar com és habitual.

Pocs minuts abans de les 3 de la matinada, set dotacions de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra van irrompre davant la sala i, sense previ avís ni justificació, 30 efectius dels antidisturbis (encaputxats i sense número d'identificació) van accedir al local i van acorralar i retenir contra la paret les prop de 200 persones que hi havia a l'interior. La música es va aturar de sobte i la gent que, uns instants abans, es divertia ballant es va veure obligada a romandre de cara a la paret i amb les mans a l'esquena, mentre els mossos registraven públicament totes les presents, una per una i sense excepció. Quan la indignació i el nerviosisme s'apoderaven de l'indret, les persones retingudes van deduir -ja que se'ls havia negat qualsevol informació- que l'operatiu policial era fruit d'una batuda antidroga.

Durant el registre, la policia demanava el DNI -amb el pretext que havien de comprovar qui tenia antecedents- i, després, conduïa la gent l'altra banda de la sala per esperar que els tornessin



Façana de la sala KGB

el carnet. Segons ha pogut saber la DIRECTA gràcies als testimonis que van viure el succés en primera persona, els Mossos d'Esquadra "van prohibir fumar, fer o rebre trucades telefòniques"

que "fer fotografies durant les mes de dues hores" que va durar l'operatiu. Les afectades apunten que els Mossos "aïllaven la gent que expressava el seu desacord amb la situació". També han

denunciat que els agents "colpejaven sense miraments qualsevol persona amb la justificació que preguntava massa" i, quan trobaven qualsevol substància il·legal al terra de la discoteca, "la posaven dins d'una bossa" i, seguidament, procedien a imputar aleatòriament la seva tinença "a les persones que s'havien mostrat més molestes amb l'actuació policial". En conseqüència, cinc persones van ser detingudes i acusades de tràfic de drogues, mentre una sisena persona va ser imputada per atemptat contra l'autoritat.

És especialment sorprenent el cas de la persona detinguda i acusada per atemptat contra l'autoritat, ja que, segons les fonts consultades per aquest setmanari, "aquest noi no va arribar a entrar a la sala en cap moment" perquè, quan es disposava a fer-ho, "van arribar els efectius policials". Després d'intentar tranquil·litzar i endur-se un noi que acabava de ser desallotjat de la sala, "un agent de la Brigada Mòbil va etzibar-li un cop de porra a la cara i li va produir un trauc a la cella", motiu pel qual va requerir assistència sanitària i dos punts de sutura. Seguidament, va ser "reduït violentament" i traslladat a un centre hospitalari, abans de passar quinze hores a la comissaria de les Corts, d'on va sortir en llibertat durant la tarda del divendres 22 d'octubre, sense que la persona que ell havia escollit perquè li comunicessin la seva detenció sabés res del turment que havia viscut i patit.

, així està el pati

BARCELONA · SARKOZY, BERLUSCONI, ABBAS I NETANYAHU ES TROBARAN EL 21 DE NOVEMBRE

El govern espanyol desemborsa tres milions d'euros per fer la cimera euromediterrània

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El compte enrere per la celebració de la cimera de la Unió per la Mediterrània (UPM) ja ha començat. Els dubtes expressats fins ara pel ministre Miguel Angel Moratinos sembla que s'han esvaït. La nova ministra Trinidad Jiménez va manifestar, el 26 d'octubre en el marc d'una trobada informal de ministres d'exterior de la UE, que l'encontre internacional podria tenir lloc tot i que el procés de pau a l'Orient Mitjà no estigués del tot encarrilat. De fet, el Ministeri de Presidència ja s'ha posat a treballar i ha contractat el lloguer del Centre Internacional de Convencions de Barcelona durant els dies 20 i 21 de novembre. Aquest edifici acollirà les conferències i els hotels propers allotjaran les nombroses delegacions. El govern espanyol ha desemborsat la quantitat de 191.951,70 euros a GL EVENTS CCIB S.L., empresa propietà-



Passadís del Centre de Convencions Internacional on es farà la cimera

ria del centre de convencions. Segurament, el Palau de Pedralbes -on fa unes setmanes que hi onegen les 43 banderes dels estats membres de la UPM- també serà un dels edificis on es farà la fotografia oficial i el sopar de

gala. Els aspectes claus d'aquesta trobada es van negociar fa dues setmanes, durant una gira conjunta per Israel i Palestina del ministre Moratinos i el seu homòleg francès Bernard Kouchner.

La presència d'Obama

Moratinos també es va entrevistar, fa un parell de mesos, amb Hillary Clinton, cap de la diplomàcia dels Estats Units, amb l'objectiu de convèncer Barack Obama perquè el 21 de novembre es traslladés fins a Barcelona per participar de la cimera. Sembla que les negociacions estan força avançades i que, pel màxim dirigent nord-americà, l'assistència a la trobada no suposaria un problema d'agenda, ja que el 20 de novembre es preveu que presideixi la cimera de països membres de l'OTAN que se celebrarà a Lisboa.

Llarga llista de persones convidades

A banda de la presència a Barcelona de Benjamin Netanyahu i Mahmud Abbas, també han confirmat la seva assistència Nicolas Sarkozy, Silvio Berlusconi i Durao-Barroso. El govern espanyol en ple i la família reial borbònica faran d'amfitrions.

MARESME · LLUITA

El veïnat de Cabrera es mostra contrari a la cessió de sòl públic a un club de tennis privat

Quique Badia
maresme@setmanaridirecta.info

La Plataforma dels Espais Públics de Cabrera de Mar (el Maresme), una entitat que agrupa associacions culturals i veïnals del municipi, ha exposat el seu desacord, a través d'un comunicat, davant el que entén com "una requalificació de terrenys que beneficia una empresa privada: el club de tennis La Genera".

En aquest mateix escrit, la plataforma denuncia la "falta de transparència i de diàleg de l'ajuntament", ja que -segons les seves integrants- "el conveni s'ha negociat i s'ha aprovat a esquenes del veïnat, que no ha tingut cap informació prèvia sobre el procés fins aquest estiu". L'aprovació del pla va arribar el 17 de juny mitjançant una nota informativa, on s'explicava que l'equip de govern vigent havia aprovat l'anomenat Conveni Urbanístic de La Genera, un conveni que no estava previst al Pla General d'Ordenació Municipal (POUM), que actualment està en tràmit.

Terrenys públics per La Genera

El conveni esmentat preveu la requalificació de 12.000 metres quadrats de sòl públic per un període de 30 anys prorrogable fins a 99, pels quals l'empresa pagaria 40.000 euros anuals. El veïnat afectat afirma que "l'adjudicació ha estat directa, sense cap tipus de concurs o subhasta", i denuncia que, d'aquesta manera, "l'ajuntament ha requalificat els únics terrenys públics que hi ha des de l'autòpista fins a la platja i ha modificat la normativa de construcció, que dictamina que no es poden construir edificis superiors a una planta i un pis en aquest espai".

VALÈNCIA · LA GUERRA BRUTA D'URIBE ARRIBA ALS PAÏSOS CATALANS PER MITJÀ DE LA 'OPERACIÓ EUROPA'

La policia colombiana espia ONG valencianes

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

Operació Europa és el nom que va posar el Departament Administratiu de Seguretat (DAS) -els serveis secrets colombians- a la xarxa que va muntar l'agent Germán Villalba Chávez per espia i descreditar la tasca dels col·lectius de solidaritat i ONG que vetllen pels drets humans a Colòmbia.

Segons la informació que ha despatat una investigació de la fiscalia d'aquell país -en principi, centrada en les escoltes i seguiments il·legals fetes a jutges, periodistes i membres de l'oposició al president colombià de lla-

vors, Álvaro Uribe-, les activitats de la Coordinació Valenciana de Solidaritat amb Colòmbia (CVSC) -integrada per col·lectius com CEDSALA, Sodepau o CEPS, entre altres- van merèixer una atenció especial per part del DAS, que en un informe va arribar a escriure textualment: "Criden l'atenció els esdeveniments que s'han de dur a terme a València (Espanya)". Però també es trobaven al punt de mira de Villalba la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia -una plataforma que aglutina diferents organitzacions, incloses la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona- i la periodista catalana Alèxia Guilerà, a més de diferents col·lectius

i coordinadors d'arreu de l'Estat espanyol i d'Europa.

Les activitats de Villalba incloïen gravacions de vídeo i àudio, fotografies i registre de recorreguts del que anomenaven "blancs" -normalment ciutadania colombiana resident a Europa o de visita-, que, un cop a Colòmbia, s'arxivaven en carpetes amb noms com *Contradictors de l'actual govern colombià* o *Agitadors contra Uribe en gira*.

La Plataforma per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia ha anunciat la presentació d'una querrel·la contra Álvaro Uribe, el director del DAS de l'època i Germán Villalba per escoltes i intercepcions de correus il·legals i ha

demanat a la fiscalia d'aquell país que els remeti tota la documentació relacionada amb l'espionatge a organitzacions europees.

En un pla més polític, Paco Simón, portaveu de la CVSC, ha denunciat que "aquestes accions van formar part de la guerra política executada pel DAS contra organitzacions i ciutadans i ciutadanes nacionals i estrangeres dins i fora de Colòmbia, considerades com a opositores del govern colombià". Simón també ha criticat que, a pesar d'aquestes evidències, "la Fundació Universitària San Pablo CEU de Sevilla concedeix un premi a Álvaro Uribe pel seu suport a les víctimes de la violència".

Jornada mundial contra la patologització de les identitats trans

Barcelona va acollir, el 23 d'octubre (foto), una de les 60 manifestacions que es van fer arreu del món contra la patologització de les identitats trans per exigir la retirada del Transtorn d'Identitat de Gènere (TIG) dels manuals internacionals de diagnòstic, l'abolició dels tractaments de normalització binària a intersexuals, l'accés lliure als tractaments hormonals i les cirurgies sense tutela psiquiàtrica, la cobertura sanitària pública del procés de reassignació de gènere i la lluita educativa contra la transfòbia. J.R.



ANNA MURILLO

"No s'han valorat les futures necessitats d'equipaments"

Les afectades es mostren indignades perquè "no s'han valorat les futures necessitats d'equipaments públics", ja que -al seu entendre i per citar alguns exemples- "aquest conveni hipoteca la construcció d'un institut, un poliesportiu, una residència o una sala d'usos polivalent". Tot i que l'Ajuntament s'escuda en el fet que "el complex també preveu la construcció de 37 habitatges de promoció pública" -a més dels 37 que passaran a ser propietat del club-, la plataforma sosté que "el POUM aprovat inicialment ja preveia la construcció de 350 habitatges en aquest règim" i considera que "el fet d'acompanyar l'anunci de la concessió de terrenys públics al tennis amb l'anunci de construcció d'habitatge protegit és una estratègia de maquillatge".

, així està el pati

VALÈNCIA · MEMÒRIA

Els debats sobre la repressió apleguen 250 persones

Tomàs E. de los Santos.
ACSUD-Las Segovias
redaccio@setmanaridirecta.info

Les iniciatives per la recuperació de la memòria històrica a Colòmbia, Guatemala, El Salvador, Xile, l'Argentina i l'Estat espanyol han centrat els debats de la primera Trobada Internacional per la Recuperació de les Memòries Col·lectives *Reconstruint història, caminem futurs*, organitzada per ACSUD-Las Segovias, Enginyeria Sense Fronteres i PluràliaTV i celebrada el 22 i 23 d'octubre a València. Al voltant de 250 persones han participat als debats sobre el conflicte colombià -que registra uns nivells molt elevats de violència i impunitat, però també diferents propostes de mobilització per la pau- i els casos de Guatemala i El Salvador, on es va patir una gran repressió durant els anys 80 i 90, justificada per les dinàmiques de la guerra freda i que va suposar l'assassinat de més de 275.000 persones i la desaparició de 57.000 més. També es van abordar els judicis contra les persones responsables, que es van centrar en els casos de Xile i l'Argentina. Sobre la violació de drets humans, la impunitat, la reconstrucció i els judicis, s'han intentat extraure els aprenentatges corresponsals al cas flagrant de l'Estat espanyol. La trobada va cloure amb l'elaboració del *Manifest per la Recuperació de les Memòries Col·lectives*, que arreplega el compromís i els esforços per la seua recuperació que s'estan tirant endavant a l'Amèrica Llatina i a l'Estat espanyol.

BARCELONA · APOLOGIA

Un museu-bar del feixisme

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

La nostàlgia i l'apologia del feixisme es pot manifestar al carrer (concentracions, manifestacions, agressions, etc.), al futbol o amb la creació o el manteniment de partits, sindicats i empreses. També existeix un altre mètode, basat en la transformació d'un bar o restaurant en un fulletó de propaganda; en trobem un exemple a un establiment situat al Poble Sec de Barcelona. La porta antiga d'aquest bar, la de fusta, serveix de plafó que sosté fotografies de Primo de Rivera, de Franco, d'Aznar o de Tejero (aquella on el Guàrdia Civil entra al Congrés amb la pistola a la mà). A la porta del bar, també s'hi poden veure penjats cartells d'homenatge al Valle de los Caídos, de l'Ertzaintza, dels Mossos i una samarreta i una gorra de la Guàrdia Urbana de Barcelona. A més de tenir perills penjats al sostre com si fossin ratpenats, aquest bar del Poble Sec s'ha convertit en un museu que fa apologia de la intolerància, d'un feixisme antic que encara es veu pels carrers a través de cares noves i velles.

BARCELONA · LA SENTÈNCIA ESTÀ RELACIONADA AMB ELS FETS DEL 4 DE FEBRER DE SANT PERE MÉS BAIX

Ordenen l'ingrés a presó de dues persones per un presumpte cop a un guàrdia urbà



ARXIU ALBERT GARCIA

Un dels implicats en el cas fa la seva declaració durant el judici orquestrat a l'Audiència Provincial de Barcelona

Jesus Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Audiència Provincial de Barcelona va convocar Patricia Heras i Alfredo Mota a una compareixença, el dia 11 d'octubre, per fixar el seu ingrés imminet a presó pels fets ocorreguts el 4 de febrer de 2006 al carrer Sant Pere

mes Baix de Barcelona. Van rebre una condemna de tres anys i sis mesos i tres anys de presó respectivament. Se les acusa d'haver llançat una tanca contra un grup d'agents de la Guàrdia Urbana que es trobaven al carrer, a les portes d'una festa que es feia dins un edifici ocupat. Aquesta tanca es va desplaçar per terra i va impactar a la cama d'un agent, fet

que li va provocar un petit morat. Les dues acusades neguen haver llançat la tanca i asseguren que ni tan sols eren al lloc dels fets. De fet, la detenció rocambolesca d'aquestes dues persones es va produir a l'hospital, on van acudir la mateixa nit dels fets després d'haver caigut mentre circulaven amb bicicleta prop del parc de la Ciutadella. Agents de la policia

municipal van insistir a assenyalalles com a autors dels fets, tot i que elles van aportar proves i testimonis que ho desmentien. Durant el judici que es va celebrar l'any 2008, els perits forenses van assegurar que "la majoria d'acusacions contra les persones imputades" eren "incompatibles amb l'anatomia humana" i el "comportament dels suposats objectes contundents utilitzats en aquells fets". Tot i la contundència dels informes forenses, tres joves van ser condemnats a penes d'entre tres i cinc anys de presó -que encara estan complint- per una suposada agressió amb una pedra que va provocar lesions greus a un agent. Les conclusions forenses van assegurar con-

Durant el judici del 2008, els informes dels perits forenses van desacreditar el relat oficial

tundentment que les lesions de l'agent eren "molt més compatibles amb la caiguda d'un test des d'un balcó", tal com -paradoxalment- va manifestar poques hores després dels fets l'aleshores alcalde Joan Clos, tot i que després va rectificar les seves paraules.

TERRASSA · EL COL·LECTIU JA HA ORGANITZAT XERRADES I INICIATIVES ABANS DEL TRET DE SORTIDA 'OFICIAL'

Prop de 200 persones participen a la presentació de l'Assemblea de Joves

Arnau López i Andreu
terrassa@setmanaridirecta.info

La plaça del Vapor Ventalló de Terrassa, que anys enrere havia estat el centre social okupat El Vapor, va ser l'indret escollit per l'Assemblea de Joves de Terrassa (AJT) per fer l'acte de presentació del col·lectiu. Segons l'AJT, la decisió de fer la presentació pública en aquesta plaça "respon a la voluntat de recuperar els espais que anteriorment havien estat dels moviments socials i que ara es tornen a reivindicar".

L'objectiu és lluitar contra el patriarcat i el capitalisme i per l'alliberament nacional

L'acte va començar a les 7 de la tarda, sota el lema *Els somnis es construeixen a mà i sense demanar per-*



ANABEL RALUY

Acte polític de presentació de l'Assemblea de Joves de Terrassa

mís i va servir perquè el col·lectiu expressés els cinc eixos que guiaran la seva tasca: l'anticapitalisme, la lluita antipatriarcal, la defensa de l'alliberament nacional, la defensa del territori i la lluita contra el feixisme. Les membres del col·lectiu van defensar l'assemblearisme com a forma d'organització i van afirmar que encaren la lluita "des d'una perspectiva

juvenil i revolucionària". L'acte també va comptar amb un parlament de l'Assemblea Popular de Terrassa (APT), una coordinadora de col·lectius de Terrassa on l'AJT participa des dels seus inicis. Ambdós parlaments -el de l'Assemblea de Joves de Terrassa i el de l'APT- van fer referència a diversos casos locals com el record de Jonathan Carrillo, mort fa poc

més d'un any i pel qual hi ha cinc policies municipals imputats per homicidi, i el cas recent de "persecució política cap a un membre dels moviments socials de la ciutat, acusat de fer una pintada a la seu del PP en contra de l'homofòbia". Durant els parlaments, també van mostrar la solidaritat cap a Kaos en la Red i tots els mitjans de contrainformació i van recordar: "Ja sabem que no hi ha democràcia ni llibertat d'expressió i que la seva persecució política i judicial no és res més que la por que tenen de perdre els seus privilegis".

Un concert del cantautor manresà Avel·lina i dels graciencs Igitaita va cloure l'acte d'una Assemblea de Joves que ja havia organitzat alguns actes públics, com una xerrada a la mateixa plaça sobre la reforma laboral i la seva repercussió sobre la població juvenil.

Durant tot l'acte, els parlaments, el sopar i el concert, prop de 200 persones van passar per l'espai i -segons membres del col·lectiu- "l'acte es valora molt positivament, per l'assistència de la gent i per la recuperació dels carrers per part del jovent que lluita i s'autoorganitza".

El discurs de la premsa i la protesta social

Existeix, des de la dècada dels anys 70, una investigació àmplia sobre la cobertura periodística de la protesta social. A partir d'aquests estudis, es poden fer alguns comentaris sobre les notícies aparegudes arran dels esdeveniments del 29-S d'enguany -dia de la vaga general a l'Estat espanyol- i, en particular, sobre l'ús de frases com "els antisistema" i "guerrilles urbanes", emprades constantment per la premsa comercial.

César Rojo
afons@setmanaridirecta.info

Els estudis sobre els mitjans de comunicació massius, sobre la protesta social i d'anàlisi crítica del discurs compten amb diversos treballs científics que demostren que els mitjans de comunicació comercial estan al servei i controlats, en major o menor mesura, per les elits empresarials i polítiques. Això implica, entre altres coses, que tot allò que afecti o posi en risc el sistema capitalista (l'estructura econòmica que defensen les empreses i la classe política que ostenta el poder) ha de ser silenciada o representat en termes negatius a les notícies comercials.

En l'àmbit acadèmic, les anàlisis que demostren l'existència generalitzada d'una cobertura periodística de caire negatiu sobre les protestes socials que critiquen el sistema dominant capitalista són antigues i comunes

La protesta social, així com els moviments socials, són diversos: feministes, antifeixistes, conservadors, antiracistes, nacionalistes, etc. En general, la hipòtesi que s'ha analitzat és la següent: com més crítica sigui la protesta social contra el sistema social dominant, més gran és la negativitat o el silenci periodístic sobre aquesta protesta; i com més afí al sistema social dominant sigui la protesta social, més gran és la positivitat i la visibilitat periodística sobre aquesta protesta. Aquesta és una de les tesis més analitzades, però té excepcions. De vegades, hi ha hagut protestes socials contra el sistema dominant que han arribat a tenir una cobertura positiva i molt visible. Per exemple, les manifestacions contra la guerra a l'Iraq van aconseguir una cobertura periodística important a diversos estats, com l'espanyol. Però, òbviament,

tot depèn dels factors, les forces i els interessos que es mouen entre les elits més que no pas entre les bases socials d'una manifestació. La gent comuna no té el poder d'accedir als grans mitjans que tenen les elits.

Protesta social crítica i sistema dominant
En particular, hi ha una bibliografia molt abundant que analitza la cobertura periodística de diverses protestes socials que critiquen el sistema dominant en diversos contextos específics. Per exemple, ja són clàssiques les investigacions sobre els mitjans britànics de la Glasgow University Media Group. Entre finals dels 70 i principis dels 80, un estudi sobre les notícies de la televisió va observar que els mitjans havien produït informació a favor de les elits empresarials i havien marginat la classe treballadora organitzada durant les vagues que es van produir a Anglaterra en aquesta època. Les vagues es presentaven al públic espectador com un problema, ja que causaven problemes econòmics, retards i inconvenients, i els patrons eren els que presentaven ofertes per resoldre la vaga, però no com a part del problema o el motiu que havia causat les vagues.

També ha estat transcendent el llibre de Todd Gitlin, *The Whole World is Watching: Mass media and the making and unmaking of the new left* (1980), que analitza la cobertura periodística del moviment estudiantil de l'any 1965 als Estats Units, que va donar peu i va formar part fonamental d'un moviment més gran conegut com la Nova Esquerra. Gitlin creu que "les notícies sobre el moviment estudiantil van transformar-lo" i que "es va passar d'una gran organització social a favor dels drets civils, la pau i la democràcia a una mobilització trivial, violenta i en confrontació constant amb la policia".

Hi ha un article -potser no tan conegut però igual d'important que els anteriors- titulat "Squatters in the press" (Okupes a la premsa), que apareix al llibre *News Analysis. Case Studies of International and National News in the Press* (1988) de l'investigador Teun van Dijk, on l'autor analitza la cobertura periodística del desallotjament d'unes cases ocupades a Amsterdam entre l'any 1980 i l'any 1982. Al llarg dels diversos nivells discursius de les notícies que analitza -aspectes lèxics, retòrics, descripció



MIRALLS

Imanol Murua

"L'acumulació de forces basques pot conduir a una confrontació democràtica amb l'Estat"

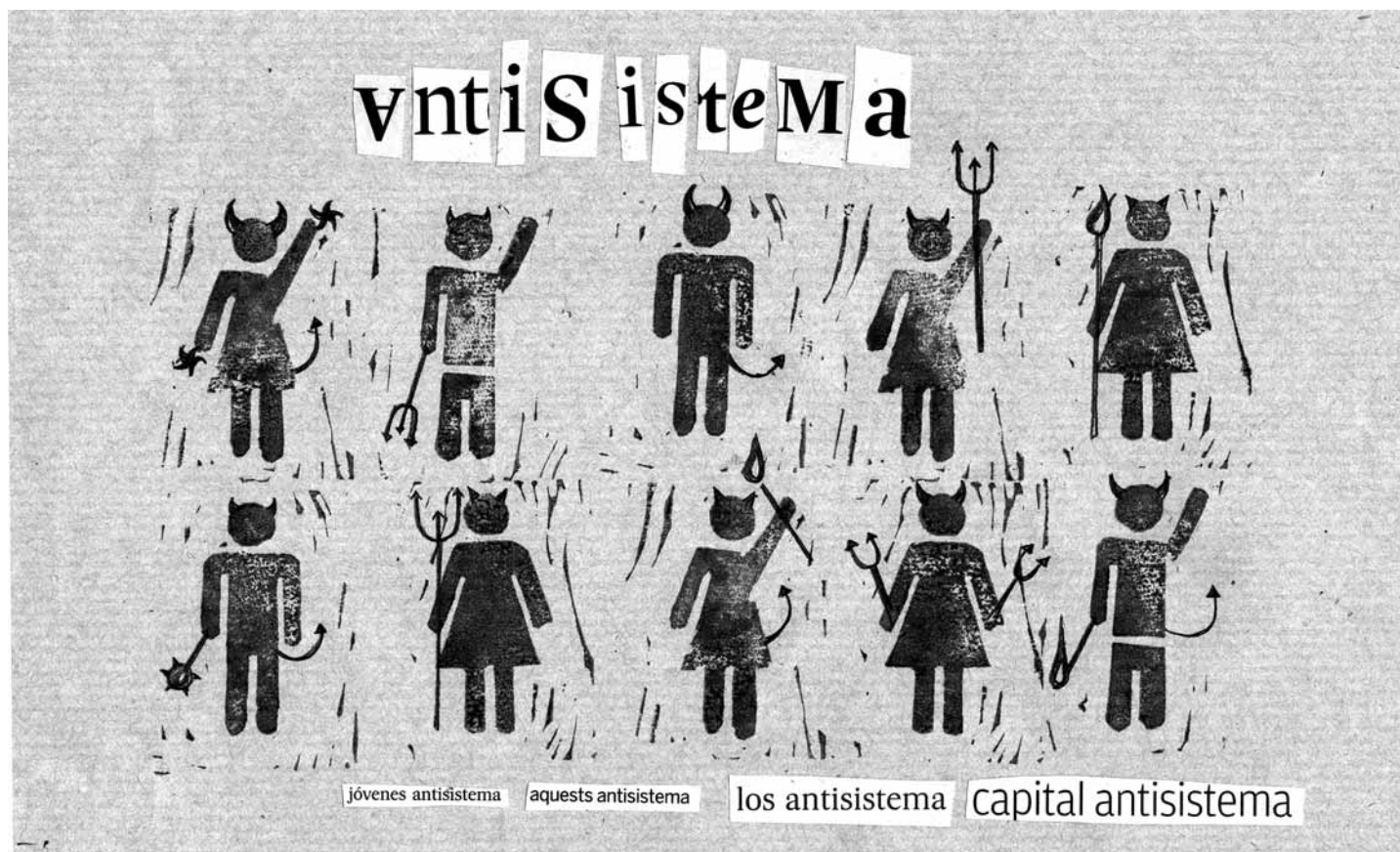
pàg. 4 i 5

BON VIURE

La contrapublicitat denuncia el cant publicitari neoliberal

pàg. 7





d'accions, maneig de fotografies, titulars, etc., Van Dijk descriu com la premsa holandesa va focalitzar i va representar de manera negativa els col·lectius okupes ("són violents i causen disturbis i danys a la propietat privada"), però, en canvi, va mitigar les seves accions positives i crítiques, en aquest cas, manifestacions pacífiques per protestar contra els desallotjaments i per denunciar l'especulació financera i les dificultats per obtenir habitatge i feina. La cobertura periodística va generar un esquema d'interpretació on el jovent i els grups okupes eren interpretats en termes d'accions negatives i, en canvi, les autoritats i els policies com a agents amb bones intencions que busquen l'"ordre social" i "el respecte de la llei".

En resum, en l'àmbit acadèmic, les anàlisis que demostren la relació entre els mitjans de comunicació comercial i les elits polítiques i empresarials ja són antigues i comunes, així com l'existència generalitzada d'una cobertura periodística de caire negatiu sobre les protestes socials que critiquen el sistema dominant capitalista.

La cobertura periodística del 29-S

En general, amb el que hem exposat breument fins ara, comptem amb algunes dades teòriques i anàlisis per explicar una mica la cobertura mediàtica dels esdeveniments del 29 de setembre de 2010, dia de la vaga general a l'Estat espanyol. Ens limitem a examinar dues frases: "Grups antisistema" i "guerrilles urbanes", que han estat utilitzades constantment per la premsa comercial, en particular per *La Vanguardia*, un dels diaris amb més difusió a Catalunya i dels més venuts a l'Estat, ja que en l'àm-

bit estatal ocupa el vuitè lloc pel que fa a lectores (Asociación para la investigación de medios de comunicación, AIMC, 2010).

En primer lloc, com ha estat la cobertura periodística sobre els fets del 29-S? D'acord amb una primera exploració quantitativa i qualitativa de les notícies aparegudes a *La Vanguardia*, *El Periódico*, *El Mundo* i *El País*, la gran majoria de les notícies d'aquests diaris obeeix a un esquema típic que la premsa comercial aplica regularment a la protesta social que critica el sistema dominant. És a dir, posa èmfasi en les accions més que en les causes (motius socials i polítics) de la protesta social –la confrontació (sobretot incidents violents) entre grups de manifestants i les autoritats (en particular, amb la policia)– i en les accions i aspectes negatius i violents dels agents de la protesta social i mitiga les accions i aspectes negatius i violents de les autoritats (policies i representants del govern).

Fins ara, la cobertura periodística comercial ha difós poca informació sobre el context social i polític en què es va desenvolupar la vaga general. En el cas de la ciutat de Barcelona, la vaga no va ser només una mobilització dels sindicats majoritaris, sinó que també hi va haver una gran participació de col·lectius socials dels barris, organitzacions civils de diversos sectors, mestresses de casa, gent sense feina, joves, migrants, gent acadèmica, activistes, estudiants, professorat, etc., tot un col·lectiu de gent que no creu ni en els sindicats ni en la classe política ni en el sistema capitalista (ho van manifestar durant les seves discussions i als seus escrits: vegeu, per exemple, www.movimientodel25.org). Les notícies

IL·LUSTRACIÓ:
Anna Sellarès

comercials no expliquen que, a més de la gran manifestació dels sindicats majoritaris, hi va haver, abans i durant el 29-S, mobilitzacions de desobediència civil, resistència social, organització i assemblees que, en general, exigeixen formes alternatives de fer política per resoldre problemes socials com l'atur, la pobresa, l'especulació i la violació dels drets humans de les persones migrants, entre d'altres.

Es diu molt poc o gens sobre les accions violentes de la policia, la intimidació i la tensió que genera, la seva capacitat d'acció directa per dispersar una manifestació i l'ús d'equipament: helicòpter, furgonetes, protecció, armes, etc

Els grans mitjans, en lloc d'explicar les causes i el context polític de la protesta, s'han concentrat fonamentalment en la confrontació que es va generar entre un grup de joves de desobediència civil i la policia. En particular, les notícies es van focalitzar en l'incendi d'un cotxe de la Guàrdia Urbana, papereres i contenidors d'escombraries i en els danys causats en algunes botigues de luxe.

Una primera anàlisi discursiva de les notícies comercials sobre el 29-S mostra que, en diferents nivells –titulars, pressuposicions, agentivitat (atribució d'accions), lèxic, metàfores, estructura de les oracions, maneig de fotografies, etc.–, els principals

esquemes cognitius –o frames– empleats en la cobertura periodística comercial se centren en la violència i la confrontació, on "els grups antisistema" i les "guerrilles urbanes" –que aquí preferim anomenar joves de desobediència civil– són representades com les responsables de la violència, el desordre públic i la il·legalitat i, en canvi, la policia –els Mossos d'Esquadra– apareix com el cos que va haver d'intervenir per posar ordre als carrers. Però, al mateix temps, l'anàlisi de les notícies indica que es parla poc o gens de les reivindicacions polítiques del jovent i del fet que formava part d'una mobilització civil i pacífica. D'altra banda, també es diu ben poc o gens sobre les accions violentes de la policia, la intimidació i la tensió que genera, la seva capacitat d'acció directa per dispersar una manifestació i l'ús d'equipament: helicòpter, furgonetes, protecció, armes, etc. Si comparem una confrontació, òbviament, qui està més ben preparada és la policia, mentre que les manifestants han de sortir corrent per evitar cops o la submissió policíaca.

Criminalització de la protesta social

Dels diaris observats, *La Vanguardia* és la que s'ha centrat més a utilitzar l'esquema cognitiu de la violència, a través de l'ús de les frases com "grups antisistema" i "guerrilles urbanes". L'ús d'aquest tipus de discurs només reproduïx el procés de criminalització de la protesta social que es denuncia des de diversos àmbits. Per exemple, un grup ampli de gent provinent del món acadèmic de diverses universitats catalanes va publicar una carta en què, precisament, denuncia la criminalització de la protesta social a través dels mitjans massius

de comunicació i des de les elits polítiques (*El País*, 9/10/2010).

Una anàlisi del lèxic i l'atribució d'accions als "grups antisistema" i les "guerrilles urbanes" explica que aquestes frases reproduïen una representació negativa general de la protesta social; l'esquema cognitiu d'interpretació subjacent que es transmet a les notícies és que la protesta social genera violència. Una cobertura periodística d'aquest tipus només produeix sensacionalisme i morbositat, però no dona peu a una reflexió política sobre els esdeveniments de què s'informa. Al llarg de les notícies de *La Vanguardia*, per exemple, no hi ha una definició clara sobre els "grups antisistema" ni les "guerrilles urbanes". No se cita cap especialista en aquests temes. Les periodistes i comentaristes defineixen aquestes nocions de manera explícita i implícita amb frases com: "Els violents no paren" i "Els greus incidents protagonitzats per grups antisistema provoquen el caos al centre de Barcelona" (*La Vanguardia*, 30/9/2010).

Si analitzem una mica aquestes nocions, ens adonem de la hipèrbole amb què són definides. D'acord amb les notícies, pressuposem que un "grup antisistema és violent", però que, a més, està en contra del sistema: quin sistema? Suposem que aquest sistema és l'imperant, és a dir, el capitalisme, la llei, l'ordre, les normes socials, l'Estat, etc. Definir un grup social com a violent sense explicar les causes ni el context és atribuir-li una característica natural, innata: és violent

per naturalesa. Però això no és així. Els grups socials no actuen com màquines, responen a unes causes socials, polítiques, històriques i culturals que existeixen tant en la interacció com en la cognició social (ideologies, actituds, opinions, etc.). Si revisem els escrits dels col·lectius i les organitzacions que es van mobilitzar el 29-S, observem que la seva lluita, en gran part, consisteix a buscar alternatives per resoldre problemes socials, ja que no creuen en el capitalisme ni en la classe política ni en els sindicats majoritaris.

Si revisem els escrits dels col·lectius i les organitzacions que es van mobilitzar el 29-S, observem que la seva lluita, en gran part, consisteix a buscar alternatives per resoldre problemes socials

Des de l'àmbit de les ciències socials, assenyalen que la nostra vida i el nostre pensament són capitalisme, que estem atrapades en aquest sistema. I en general, d'una manera o altra, la gent ho sap: depenem del capital i de les seves lleis. La desobediència civil del jovent i de molts altres col·lectius que van sortir al carrer el 29-S s'oposava a la presó del capitalisme, un sistema que no es pot destruir directament (qui pot contra l'exèrcit, la policia, l'empresariat, la classe política?). Per això

es van organitzar per sortir al carrer i cridar que cal construir alternatives socials i polítiques diferents del capitalisme. En aquest sentit, no els podem qualificar de "grups antisistema" sinó, per exemple, de "grups multisistema" que anhelaven formes alternatives al sistema imperant. No obstant això, les notícies comercials no ofereixen aquest tipus de reflexions, les hem de buscar i construir, també, de manera alternativa.

Pel que fa a la noció de "guerrilles urbanes", a primer cop d'ull, si observem la confrontació que hi va haver entre manifestants i policies, veiem que el primer grup l'únic que fa és córrer al crit de campí qui pugui. Per contra, la policia se sap moure, ataca i es reagrupa, intimida, aconsegueix, etc. El cos policial té una estructura de comandament i, per tant, l'agent de policia no actua fins que no rep l'ordre. Fins ara, cap manifestació no ha funcionat com una guerrilla. Quan una manifestació ha aconseguit replegar la policia no ha estat per una estructura disciplinada de la protesta, sinó per la resistència social i perquè la policia, finalment, ha rebut l'ordre de replegar-se per tornar a atacar. No hi ha "guerrilles urbanes" com diu la premsa. La formació d'una guerrilla requereix molta disciplina i ordre i el jovent de Barcelona al qual fa referència la premsa comercial espanyola i catalana no té aquesta disciplina. Si fos així, sabria moure's com fa la policia, que sí que té una preparació militar. L'organització amb la qual es dota la joventut és per fer assemblees, discutir

temes polítics i desenvolupar activitats socials com tallers, passis de documentals, menjadors, xerrades, etc. El terme "guerrilles urbanes" és completament exagerat i sensacionalista.

Esquemes vells i dominants

A partir de l'exposició d'alguns estudis sobre l'anàlisi dels mitjans i de la protesta social i els estudis crítics del discurs, el que s'ha exposat en aquest escrit és molt bàsic i requereix un treball més sistemàtic i rigorós, tant a nivell qualitatiu com quantitatiu de les notícies publicades a *La Vanguardia*, *El Periódico*, *El Mundo* i *El País*. Caldria revisar altres diaris i notícies de la televisió i la ràdio i, també, comparar-les amb les notícies que han publicat altres mitjans de comunicació de caràcter alternatiu.

No obstant això, aquesta primera exploració ens permet observar que la cobertura periodística dels mitjans de comunicació sobre els fets del 29-S reproduïen esquemes vells i dominants –analitzats almenys des de la dècada dels anys 70–, una representació de la protesta social en termes negatius, definida com a violenta per naturalesa, sense explicar les causes ni el context social i polític que fan que es creï una protesta social i s'alliberi als carrers.

Tot té un perquè, però els diaris comercials –com *La Vanguardia*– no l'expliquen adequadament i es concentren en la violència i la negativitat sense oferir elements per una reflexió política i històrica sobre els moviments socials.



Façana de l'edifici ocupat el 25 de setembre

Cati Canyelles i Gamundi

Imanol Murua: De Loiola fins a la pa

Un cotxe bomba d'ETA col·locat a la terminal 4 de l'Aeroport de Barajas va fer saltar pels aires l'últim procés de pau el dia 30 de desembre de 2006. L'atemptat flotava a l'ambient després que ETA denunciés al govern espanyol l'incompliment de les seves promeses arran de l'alto el foc decretat el març d'aquell any, que havia conduït a trobades amb l'executiu de Zapatero a la ciutat de Ginebra. L'acció també enterrava definitivament les converses que havien mantingut Batasuna, el PNB i el PSE a la basílica de Loiola entre el 20 de setembre i el 15 de novembre. Un diàleg fracassat per diferències de criteri entre les tres formacions, del qual el periodista Imanol Murua (Zarautz, 1966) analitza les claus a *El triàngulo de Loiola* (Tarttalo, 2010). Murua, guardonat per aquest assaig amb l'Euskadi de Plata 2010, ens aproxima a l'origen i els posteriors episodis de les negociacions a través d'una crònica detallada i el testimoni de tres dels protagonistes: Arnaldo Otegi (avui a la presó), Jesús Eguiguren (el pont de contacte del grup socialista basc amb el món *abertzale*) i Iñigo Urkullu (l'actual líder del PNB). Comunicats, anècdotes i diàlegs encriptats completen una obra de lectura obligada, sense la qual és impossible entendre el moment polític que viu el País Basc, una societat castigada per la història que torna a sentir de prop l'alè de la pau.

Àlex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

Han passat quatre anys des de les dotze reunions secretes a Loiola. Què n'ha quedat, d'aquell procés?

Va deixar un pòsit important. Sobretot la idea que el conflicte i el xoc entre els seus subjectes pot resoldre's de forma consensuada. De fet, a la taula de Loiola, es van acordar documents que, si bé no solucionaven el contenciós, servien de base per encarrilar-lo. Es va posar de manifest aquella màxima segons la qual els problemes polítics tenen solucions polítiques des del diàleg i el consens.

El diagnòstic era comú, però les receptes divergien en alguns temes. La territorialitat va ser l'escull principal?

També hi afegiria el desacord dins les pròpies formacions i el fet que el carril de dalt, la negociació ETA-Estat, va arrossegar la taula dels partits quan es va torçar. Aquestes van ser les claus del fracàs. Quant a la territorialitat, van reconèixer el dret de decidir i la creació d'un ens institucional que coordinés les quatre províncies basques (les tres de la Comunitat Autònoma i Navarra). Però a l'hora de debatre la relació entre les dues autonomies, van aparèixer les diferències. Segurament, Batasuna es va equivocar en forçar massa el Partit Socialista de Navarra (PSN) perquè acceptés un projecte que modificava les regles de joc



institucional: un estatut únic per a les quatre províncies. Així ho han reconegut els seus portaveus.

La lliçó positiva del diàleg contrasta amb l'arrest posterior d'Arnaldo Otegi –un dels interlocutors– i les polítiques contra l'esquerra *abertzale* adoptades per l'actual conseller basc d'Interior i un dels protagonistes a Loiola, Rodolfo Ares. Què en penses?

Això demostra la diferència de criteris dins de cada formació, perquè les relacions que es van teixir encara són importants davant una eventual represa del procés de pau. No amb Rodolfo Ares, òbviament, però sí entre l'altre representant dels socialistes bascos, Jesús Eguiguren, i el mateix Otegi o Rufi Etxebarria, l'actual portaveu de Batasuna. Eguiguren i ells mantenen una comunicació que pot ser clau en el futur.

– **“Loiola posa de manifest que els problemes polítics tenen solucions polítiques des del diàleg i el consens”**

Si Batasuna i el PSE encaixen les seves peces, el conflicte es podrà resoldre?

El problema rau en la tutela que exerceix la direcció del PSOE, que va jugar un paper decisiu a Loiola, quan Rodolfo Ares tru-

cava a Madrid per conèixer la seva opinió en tot moment; o a Navarra, on el PSOE va obligar el PSN a pactar amb la dreta en detriment de Nafarroa Bai. I ara torna a jugar un paper pèssim a Euskadi i cobreix l'espai més reaccionari del PP perquè aquesta formació no el pugui criticar. I això, amb el suport de la justícia, dels cossos policials i d'altres ressorts de l'Estat, dedicats a sabotar les passes que han fet l'esquerra *abertzale* i diverses forces per assolir la pau.

El sector basquista del PSE no pot frenar aquest dinamisme?

Exacte. Tot i això, la tendència d'Eguiguren de flexibilitzar el discurs –no oblidem que és el president dels socialistes bascos– indica que busca les condicions per si, algun dia, el PSOE veu necessari reprendre el diàleg. Ell marca terreny, conscient que –tard o d'hora– Madrid s'adonarà que ha d'explorar la pau perquè el conflicte ja no li resulta rendible.

Deixa una via oberta per si hi ha converses?

Intenta facilitar les coses i permetre que la comissió internacional de Brian Currin jugui un paper important i influeixi sobre ETA i el govern espanyol.

Amb la Declaració de Brussel·les i la credibilitat del mediador sud-africà, hauria canviat el rumb de Loiola?

Precisament, aquestes iniciatives sorgeixen de les negociacions. Cal recordar que, després de l'atemptat de Barajas i malgrat el que digués el govern de Madrid, ETA i l'Estat es van assegurar de nou a Ginebra gràcies als mediadors que aleshores treballaven a l'entorn del Centre Henri Dunant. També hi havia enviats dels

U

FOTOGRAFIES:
Albert García

govern britànic i noruec i del Sinn Féin. De les darreres converses, datades el març de 2007, en neix l'actual equip de mediadors internacionals, que tot i que no arriba al mateix grau d'interlocució d'abans, avui, facilita l'intercanvi de missatges entre les parts.

“L'actual acumulació de forces basques pot capgirar la situació i conduir a una confrontació democràtica amb l'Estat”

En la seva autocrítica, l'esquerra *abertzale* també atribueix el fracàs de Loiola a la falta d'un “blindatge social”. En quina mesura va ser decisiu?

Espais com Independentistak o Adierazi EH en són una prova. Demostren que l'abandó de les armes per part d'ETA ja no és el resultat d'unes negociacions prèvies dels partits, com pretenia Loiola, sinó el punt de partida per una acumulació de forces basques que pot capgirar la situació i conduir a una confrontació democràtica amb l'Estat, sense la qual no hi ha possibilitats de diàleg.

La manifestació del 2 d'octubre a Bilbao, amb l'assistència de tots els partits i agents socials llevat del PSOE i el PP, marca un abans i un després?

Pot condicionar les polítiques de Madrid i blindar el procés de pau en cas que trontolli per alguna acció d'ETA o per les ràtzies

PNB, el tercer de la discòrdia

El PNB ha estat el partit hegemònic durant tots els períodes del País Basc democràtic. Loiola el va agafar a contrapeu, quan Batasuna i el PSE ja havien cuinat alguns dels elements preliminars. El recel del partit d'Iñigo Urkullu estava justificat, perquè altra vegada no era protagonista des del principi. I això, corregit amb el pas de les converses, sempre ha

distorsionat l'entesa amb la resta d'actors. El PNB vol la pau, però té por escènica de perdre la centralitat que li confereix el País Basc autònom, que en un escenari de llibertat es guiaria per una clara majoria d'esquerres. I això explica els seus pactes amb el PSOE o amb el PP a Madrid i la seva incomoditat de manifestar-se a favor dels drets civils al costat del món

abertzale i progressista. Aquesta “nova acumulació d'energies”, diu Imanol Murua, podria capgirar la correlació de forces al Parlament de Vitòria, fet que obligarà el partit de Sabino Arana a triar entre assumir-ho amb responsabilitat o mantenir uns esquemes que, després de 30 anys de transició, s'han demostrat caducs i profundament injustos.

policials. El moviment pacifista Lokarri i la plataforma de dones Ahotzak també poden recuperar el paper d'acompanyants i donar un plus de legitimitat al procés.

La metodologia plantejada per Batasuna a la famosa Declaració d'Anoeta, on estableix dues taules de diàleg, continua sent vàlida?

Demostra la necessitat d'establir una mesa destinada a la negociació entre les forces polítiques basques i una segona en què ETA i l'Estat dirimeixin les qüestions tècniques derivades del conflicte, com són la desmilitarització i la situació dels represaliats i les represaliades.

“Amb les últimes batudes policials, Madrid vol provocar una escissió dins l'esquerra ‘abertzale’”

Hi ha un paral·lelisme entre els Acords de Lizarra i la recent Declaració de Gernika. Això pot conduir-nos a un nou fracàs?

Hi ha similituds, però ara hi arribem amb la lligüa apresa i l'escenari ha canviat radicalment. Si abans Lizarra-Garazi estava condicionada pels moviments d'ETA, ara ningú no accepta que ETA entorpeixi el procés ni el condicioni.

Les coses han canviat, però Madrid s'entossudeix a voler confondre la pau amb l'absència de violència. Hi està d'acord?

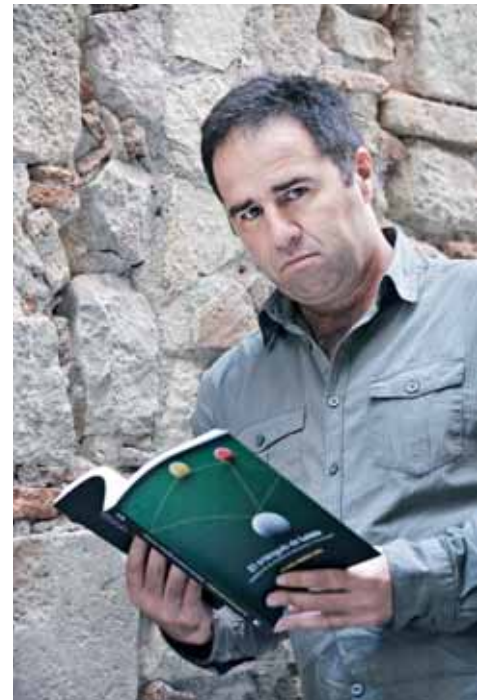
El perill existeix. Si es confirma que ETA abandona l'activitat armada, podria ser que el PP, el PSOE i els seus instruments donessin per tancat el conflicte. Es tracta, doncs, que aquesta acumulació de forces polítiques, amb el suport d'un ampli espectre social, faci aflorar el conflicte. Quan ETA ja no val com a excusa, l'enfrontament de subjectes s'ha d'expressar i ha d'obligar a parlar de política amb totes les seves conseqüències.

Si la justícia espanyola impedeix que l'esquerra *abertzale* concorri als propers comicis municipals, es farà un pas enrere?

No ha de ser així, però sí que impediria avançar cap a la normalitat, en la mesura que totes les opcions han de tenir veu i s'han de poder presentar. Per la mateixa esquerra *abertzale* també seria important, no ho oblidem, ja que existeixen sectors crítics amb l'aposta actual que, com més drets es neguin, més tendiran a agafar el seu propi camí.

A Irlanda, han sorgit grups armats dissidents. Parlariem del mateix?

Ho hem vist amb els darrers atemptats de l'IRA Autèntic. I això que han passat deu anys dels Acords de Stormont i de l'alto el foc de l'IRA. És evident que Madrid, a través de les batudes policials, vol provocar una escissió dins l'esquerra *abertzale*. Espe-



rem que no passi, perquè la majoria d'aquest espai està decidit a tirar endavant el procés de pau.

Quant als mitjans de comunicació, hi veus un canvi d'actitud o continuen instal·lats en la cultura de l'enfrontament?

Sóc pessimista amb els mitjans de Madrid i alguns que emeten des d'Euskadi. Van ser bel·ligerants durant les converses de Loiola —condicionant les decisions que es podien adoptar a Madrid— i no han variat. Lluny d'afavorir el diàleg i la distensió, la seva pedagogia està sota mínims.

Malgrat aquests entrebancs, manté l'esperança en el futur?

Res ja no serà igual, perquè els canvis dels darrers mesos no tenen marxa enrere. Ara bé, tot i la fi d'ETA, no es pot pretendre que es conculquin els drets polítics d'una part de la ciutadania. Pertoca als dos governs i als polítics estar a l'alçada de les circumstàncies. Confiem que, quan vegin la rendibilitat de la pau, també vegin la rendibilitat de la política.

Dones, una tela lila uneix el Maresme

Deu col·lectius feministes del Maresme es van coordinar en el marc d'una federació d'entitats el mes de gener passat. D'aquesta manera, van iniciar una dinàmica de lluita compartida a favor dels drets i la igualtat de gènere a la comarca.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

El castell medieval de Can Jalpí, des del qual es divisa el municipi d'Arenys de Munt i part de la costa maresmenca, va ser l'indret on, el 10 de gener passat, va néixer la Federació d'associacions i grups de dones del Maresme.

Reunides als jardins del recinte, un centenar de dones de tradicions diverses van acordar coordinar-se en defensa dels drets i les demandes que afecten una població per la qual, encara avui, és complicat desenvolupar-se en igualtat d'oportunitats en diferents àmbits.

La Federació de Dones del Maresme comparteix debats sobre l'anorèxia o el paper de la dona en la lluita antifranquista

La trobada, apadrinada pel consistori, va comptar amb representants de les deu entitats fundadores: Dones per la Igualtat d'Arenys de Mar, Dona per la Dona de Llaveneres, D'Ones de Cabrera de Mar, Dones de la Vallalta, Dones Montserrat Roig i Solidàries d'Alella, DonaViva d'Arenys de Munt, Viladona de Vilassar de Mar, Dones de Premià de Dalt i l'Agrupació en Defensa de la Dona Maltractada (Adelfa) de Mataró.

D'aquesta manera, es va formalitzar un espai sorgit de les trobades que han tingut lloc els darrers anys entre dones maresmenques, que havien debatut la necessitat d'abordar conjuntament qüestions com la violència de gènere, la participació a la vida social o com fer compatible la feina amb les obligacions familiars. Tots ells, aspectes inherents a la majoria de països, però que repercuteixen de forma diferent en funció de cada realitat econòmica, geogràfica o administrativa.

Sobre aquesta premissa, la Federació pretén analitzar la dimensió demogràfica

i social de la dona per vehicular les reivindicacions cap a la societat i els centres de poder. Segons les fundadores, "això es pot assolir amb l'aprenentatge mutu i l'intercanvi de coneixements de totes i cadascuna de les associacions, tant les que es dediquen a acollir dones maltractades com les que atenen les afectades per l'exclusió social o les que, per l'edat i altres imponderables, veuen limitada la seva mobilitat".

Transversalitat en femení

A través de la Federació, les entitats maresmenques plantegen un itinerari comú de reivindicacions i propostes vinculades als ideals de progrés, com ara exposicions sobre el paper de la dona durant la guerra o la postguerra o debats al voltant de la dona treballadora. Així, per exemple, les Dones de Dalt ens aproximen a la figura de l'escriptora Montserrat Roig o a la revolució russa, mentre el grup Dones de la Vallalta revisa l'aportació de la dona en la recuperació de la memòria històrica o la seva labor militant durant la lluita antifranquista.

Altres col·lectius, com DonaViva o Solidàries d'Alella, interpreten la Federació com un entorn on aprofundir el coneixement de patologies que tenen relació amb la construcció d'un model de dona agressiu i estereotipat. Sense oblidar el desig de reforçar l'empatia entre les dones que pateixen problemàtiques socials que, gràcies al contacte

Els grups de dones convoquen plegades el 8 de març i accions contra la violència de gènere a la comarca

mutu, poden ser analitzades amb més profunditat. Així mateix, la Federació també preveu incloure diàlegs sobre l'islam i la dona, la custòdia compartida, la virulència del patriarcat en les relacions laborals o l'intercanvi intercultu-

La Federació estimula el debat entre les diverses entitats -
Federació de dones



ral entre les dues ribes del mar Mediterrani. De moment, les entitats de la federació ja han acordat la convocatòria conjunta el 8 de març i accions per denunciar la violència de gènere a la comarca. També estudien el desenvolupament de jornades per aprendre manualitats i tècniques informàtiques. La descoberta d'espais del Maresme rela-

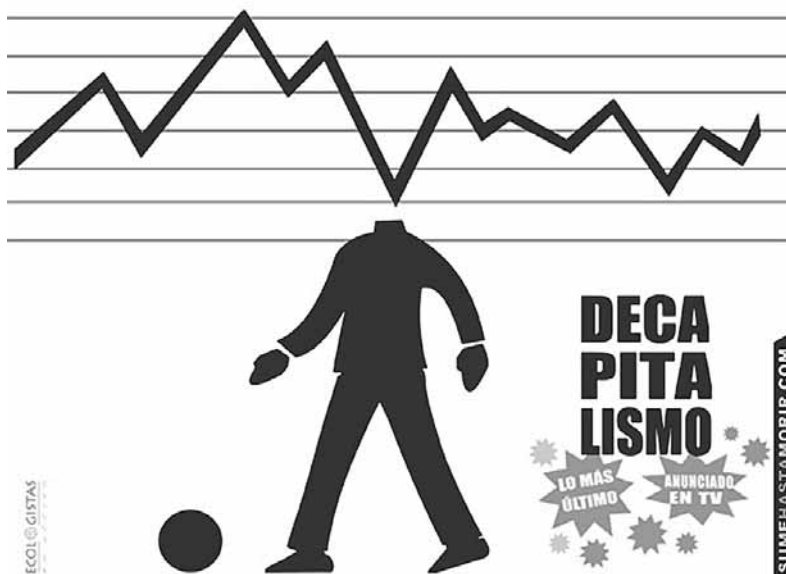
cionats amb la dona o les taules rodones per debatre el seu rol a la vida política completen una agenda que la Federació comença a fer possible de forma esglaonada. A través d'aquesta sensibilitat, engreixen un espai que, a més de sumar nous col·lectius, aporta una cosmovisió femenina a la realitat municipal de la comarca.

Les dones aprofundeixen en la història a través de la música -
Dones de Dalt

La resposta contrapublicitària

Dos membres del Front d'Alliberament de Tanques Publicitàries (BLF), abillats amb granotes de treball i escala, es van presentar a finals dels anys 80 a plena llum del dia davant d'un cartell que anunciava un cantant novaiorquès d'èxit. Van tapar el text del cartell i van posar una bafarada de còmic feta amb pintura de pissarra al costat del cantant i unes caixes amb guixos, que convidaven les vianants que

passaven per allà a expressar-se en aquesta pissarra improvisada: què deu estar pensant el conegut cantant? Al cap d'unes hores, el BLF havia fotografiat les desenes de consignes polítiques, acudits, operacions matemàtiques i insults que trencaven el clàssic i unidireccional monòleg publicitari. Un moviment divers i atomitzat de resposta al discurs publicitari començava a prendre forma.



ConsumeHastaMorir
bonviure@setmanaridirecta.info

El consum de recursos naturals, béns i serveis ha augmentat de manera espectacular al llarg de les últimes dècades. Cada dia, les lleixes del supermercat, els concessionaris de cotxes o les grans botigues de roba juvenil presenten, davant d'una classe mitjana consumidora formada per gairebé una tercera part de la població mundial, un catàleg de promeses il·lusòniques. Però aquest escenari, basat en l'externalització productiva, la concentració empresarial i la globalització econòmica, també és un escenari de consum lingüístic, on el producte passa a ser solament un moment dins d'un ampli procés comunicatiu.

Als anys 70, amb l'augment de les tanques i les marquesines publicitàries, els missatges que qüestionen aquest model de consum es fan un forat entre l'entremaliadura juvenil, les pintades dels col·lectius socials i l'estratègia de difusió massiva d'artistes del grafit. La publicitat es feia omnipresent i els seus suports cridaners eren un llenç expressiu molt suggeridor. Amb els anys, aquest espai entre la contracultura i un renovat activisme social ha anat forjant una identitat pròpia. El BLF, Reclaim the Streets, Adbusters, The Yes men, Cassers de Pub, Yomango, el Grup Arbeit o ConsumeHastaMorir són projectes que, des de diferents punts del planeta, conflueixen en la crítica al paper ideològic de la publicitat,

però, alhora, mantenen un compromís amb l'experimentació lingüística i la provocació expressiva.

Són projectes que discuteixen obertament amb el monòleg de les tanques comercials, la publicitat dels hipermercats o els mitjans de masses i s'apropien, com va fer l'art pop, del llenguatge que s'escolta a les ciutats, a la televisió i als espots. I, tanmateix, tota aquesta dimensió lingüística

La contrapublicitat denuncia el cant publicitari neoliberal per un consumisme alliberador i les dinàmiques de poder que les empreses anunciants amaguen darrere d'una imatge edulcorada

no serveix de res sense el suport d'una crítica ben fonamentada contra la distribució injusta dels recursos del planeta i l'espiral consumista que la manté. Justament no és casual que, a la vegada que el moviment contrapublicitari prenien cos, ho feia també un moviment heterogeni de resposta a aquest model de sobreproducció i sobreconsum. Les associacions en defensa dels drets de les consumidores, el moviment per l'agricultura ecològica i la sobirania alimentària i, finalment, les xarxes de comerç just i consum alter-

CONSUMEHASTAMORIR.COM

Imatge del projecte
Decapitalismo,
creat per
ConsumeHastaMorir

Imatge del projecte
David se va de compres, creat per
ConsumeHastaMorir

Theodor Craleo



natiu naixien, en molts casos, d'altres moviments socials, però centraven la seva lluita al voltant d'un nou subjecte social: la persona consumidora.

Així doncs, els col·lectius implicats en aquesta revisió del model de consum han aportat a la contrapublicitat un suport ideològic i un marc d'acció basat en el consum responsable, l'ecologisme i el decreixement, sense els quals la contrapublicitat corre el risc de quedar reduïda a una activitat artística d'avantguarda. Com a eina crítica, la contrapublicitat denuncia el cant publicitari neoliberal per un consumisme alliberador i les dinàmiques de poder que les empreses anunciants amaguen darrere d'una imatge edulcorada sobre la base de grans inversions econòmiques. Aquesta crítica diu, per tant, el que mai no diuen els anuncis: quin model productiu i de consum hi ha darrere de l'anunciant i quines repercussions ambientals i socials té.

I és que, lluny de trobar-nos davant del model consumidor històricament

més preparat, avui estem mancades—més que mai—d'estrís que ens permetin delimitar entre tant d'estímul i l'acaparadora densitat informativa. Han crescut de manera espectacular els discursos, els eslògans i les proclames, però continuem patint d'un vocabulari —com deia Baudrillard— que ens permet moure'ns entre una cadena incessant d'objectes de consum programades per deixar de funcionar; i —sobretot— continuem sent captives de la lògica d'aquest *progrés* tan irreal com el consum infinit o les matèries primeres inesgotables, a costa de l'exploació de bona part de la humanitat i després de comprovar que la nostra felicitat depèn d'altres coses. En aquest escenari, trencar el monòleg del consumisme i canviar els eslògans per preguntes ben dirigides (en quines condicions s'ha fet aquest producte? Quins beneficis aporta el seu consum? etc.) suposa un exercici indispensable per articular un consum mínimament crític i responsable: fins a quin punt es *Consumeix fins a Morir*?

Viure el tap-tap



FOTOGRAFIA: Jordi Cohen

Tap-tap, tap-tap, tap-tap... Sotragueig cadenciós de motor, de persones que es balancegen al ritme que imposen els carrers i els vehicles-camioneta que els porten als seus llocs de treball, a casa, a tot arreu... i que, en certa manera, impregnen les seves vides.

Caps que es groxnen al compàs d'una melodia única i irrepetible, original cada vegada, que només es comprèn quan es viu com una barreja de sons, olors, moviments i colors.

Formes vistoses, radiant, exultants, que emanen de les fantàstiques expressions plàstiques dels seus exteriors, artístiques, desafiant, al·legòriques, moltes vegades fantasmagòriques. Sovint il·lustren personatges cèlebres del món de l'esport, de la música, del cinema i altres tipus d'arts escèniques, sense que faltin les expressions amb tints religiosos.

Centenars de tap-tap inunden els carrers de la ciutat. Es tracta del típic i característic microbús de transport d'Haití. El nom ve del so que desprèn el vehicle en donar dos cops a la seva xapa (tap-tap), necessaris perquè el xofer s'aturi.

Cap d'ells no és igual a l'altre, ni en la seva forma ni en la seva confecció i, menys encara, en la seva essència. Alguns són acabats de pintar, altres reinventats, altres es troben en la més subtil decadència... decadència que els portarà a formar part del mobiliari urbà en un futur proper.

El carrer ple de gent treballant, venent, passejant en un trànsit caòtic, parlant fort tota l'estona, fent soroll, captant la teva atenció. Pujar a un tap-tap és deixar-te portar a través dels barris de Port-au-Prince, per les malmeses carreteres del país, sense prejudicis, sense limitacions, sense por. És aprendre *kreòl*, apreciar que el temps té un sentit relatiu, deixar de sentir-te blanc i estranger, menjar, conversar, dormir i viure amb la gent.

Vaig anar a Haití a col·laborar amb l'Association for the Integrated Development of the North of Haiti. Quan vaig baixar del tap-tap, em vaig adonar que havia après més del que havia aportat.

Jordi Cohen

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

RÀDIO

Marta Ferrussola aprova el suïcidi d'un noi gai a Catalunya Ràdio

Marta Ferrussola, l'esposa de l'expresident de la Generalitat de Catalunya Jordi Pujol, va expressar-se en termes homòfobs, el 19 d'octubre, a *El Matí de Catalunya Ràdio*. Va ser a la secció *El xat de la Ferrussola i la Mascó*, on "la que, per nosaltres, sempre serà la primera dama catalana" comparteix espai amb "la model catalana més internacional de tots els temps", tal com les presenten a l'entrada de la secció. Judit Mascó va presentar la història de Tyler Clementi, un jove homosexual de Nova Jersey que es va suïcidar després que el seu company d'habitació retransmetés en directe una relació amb un altre noi i desvetllés la seva homosexualitat. El acabar, Ferrussola va etzibar en castellà: "*Bueno mira, justo castigo a tu perversidad*" i va treure importància al fet, aprovant-lo implícitament. L'única resposta que va rebre per part de Manel Fuentes, el presentador, va ser: "No, home, no". MANU SIMARRO

TELEVISIÓ

El president de la Generalitat assisteix a un programa del cor

El president de la Generalitat de Catalunya José Montilla va assistir, el 23 d'octubre, al programa *La Noria*, que s'emet tots els dissabtes a la nit a Telecinco. Tot i que no és el primer cop que ho fa, ja que hi va intervenir telefònicament quan es va fer la manifestació contra la retallada de l'Estatut del 10 de juliol, aquesta vegada va seguir els passos de polítics com José Blanco o Artur Mas, que ja hi van assistir en ocasions anteriors. Quan es va parlar "dels sentiments dels polítics", Montilla va ser presentat com "el nen que posava trampes als ocells" o "el rebel que va lluitar contra la dictadura". Com si es tractés d'un reportatge del cor i amb la banda sonora de *Cinema Paradiso* de fons, durant l'entrevista, que es va centrar en tots els temes d'actualitat política, es van veure testimonis dels pares, les amistats de la infància, els companys i companyes de partit o fins i tot de la seva dona, Ana Hernández. La seva dona va ensenyar part de la casa a les càmeres, mentre explicava perquè es va enamorar de Montilla. El president, que finalment va ser obsequiat amb unes entrades per anar a l'òpera, va assistir al programa on també es va entrevistar Alaska i Sara Carbonero (la dona del porter Iker Casillas) i es va parlar de la nova sèrie de la cadena, *Felipe y Leticia*. M.S.



RÀDIO

'La Tarda Sense Embuts' torna a omplir les tardes de Sants Ona Lliure

La Tarda Sense Embuts, el magazine de tarda de Sants Ona Lliure, torna a la graella de l'emissora lliure santsenca després de l'experiència positiva de la primera temporada. El programa, que s'emet en directe cada dia de 4 a 6 de la tarda, tracta "sense subterfugis ni camàndules" -segons expliquen a la seva carta de presentació- l'actualitat diària dels moviments socials als Països Catalans, durant la primera hora, i les alternatives i la reflexió, a la segona. Amb seccions de la temporada passada com *El Temps*, *Històries de la Història*, *Ciència Crítica* o *El Bibliotecari Precari* i les tertúlies i les entrevistes a fons dels dijous, aquesta temporada s'estrenen *Els comptes no surten* (espai d'economia) o *Molta merda* (secció d'arts escèniques). L'altre pilar fonamental del programa és la interacció amb les oients i, per tant, aquestes poden participar al programa a través del xat o de les xarxes socials. L'espai, que de moment s'emet per www.santsonalliu.org, ha iniciat contactes amb altres ràdios i televisions lliures per aconseguir que també s'emeti a altres emissores amb freqüències FM. RAQUEL JOVÉ



RÀDIO

Onda Rambla Girona pacta una entrevista amb Trillo i Enric Millo

L'entrevista a Trillo i Millo hauria servit per contrarestar el fet de no haver pogut difondre les falques publicitàries del PP pactades amb la ràdio. Aquestes falques no es van poder utilitzar perquè demanaven el vot i, fora de la campanya electoral, les crides a votar un partit concret estan expressament prohibides. Segons fonts consultades per la DIRECTA, Onda Rambla de Girona hauria decidit fer una entrevista condicionada al cap de llista de les comarques gironines i al dirigent del PP Federico Trillo. Davant d'aquest fet, la periodista que havia de fer l'entrevista es va negar a fer-la per ètica periodística, ja que va considerar que, si ella havia de ser l'entrevistadora, volia "tenir llibertat per triar les preguntes". En un primer moment, la cadena va decidir encarregar l'entrevista a un altre treballador, però finalment la va cedir al periodista Eduard Cid de la mateixa cadena. DIRECTA GIRONA

ANÀLISI

L'Estat espanyol es posa en evidència

Joan Canela

Tot i no ser més que un escurat comunicat oficial, el veto del Ministeri de Presidència espanyol del 18 d'octubre a la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) Televisió sense Fronteres diu moltes més coses que les que es podien llegir al text. Aquesta ILP, impulsada per Acció Cultural del País Valencià, demanava que qualsevol televisió que emetés en una llengua de l'Estat

espanyol pogués ser vista per tota la seva comunitat lingüística sense que es generessin els actuals problemes administratius i polítics.

A pesar que la ILP tenia el suport de 650.000 signatures -150.000 més que el mig milió establert legalment-, l'executiu de Madrid va decidir impedir fins i tot que es pogués discutir a la mesa del Congrés, que és el primer pas -ja complicat- que havia de superar per arribar al seu plenari i poder convertir-se en text

legal. Aquesta és la primera vegada que una ILP és vetada d'aquesta forma.

Un veto que posa sobre la taula de la forma més crua la por que es té a l'Estat espanyol -governi qui governi- davant qualsevol possibilitat de vertebració dels Països Catalans, encara que sigui en el seu vessant cultural. No en va, els obstacles per poder veure TV3 al País Valencià han estat posats tant pel PSOE com pel PP; o, com passa ara, per la com-

binació d'ambdós, ja que, entre un i l'altre, impedeixen que entri en vigor l'acord de reciprocitat que permetria assegurar les seves emissions de forma permanent.

Però aquest veto també diu molt del poc esforç que pensa fer el PSOE per desallotjar els populars del Consell. No en va, 250.000 valencians i valencianes han donat suport a la ILP -un 12% del cens- i, entre elles, no sols votants socialistes, sinó també militants i càrrecs públics.

I en general, la situació també diu molt de l'interès que tenen els poders fàctics de Catalunya per vertebrar l'espai cultural català. Tret de l'*Avui* i Vilaweb, cap dels grans mitjans de comunicació -inclosa TV3- no es va fer ressò de la decisió de l'executiu.

Però, sobretot, queda en evidència quin és el valor que l'Estat espanyol dóna a les eines democràtiques que ells mateixos diuen que defensen i impulsen.



c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contra-banda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canagladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Monopol de la informació
El lado oscuro de Google
Ippolita
978-84-92559-23-7 | 208 págs. | 11 €

www.viruseditorial.net
www.facebook.com/viruseditorial

c/ Aurora 23 baixos - Barcelona | Tel./Fax. 93 441381 | virus@pangea.org

editorial virus

QUE PAGUI PUJOL!

UNA CRÒNICA PUNK DE LA BARCELONA DELS 80

2 de Novembre a les 19h
PRESENTACIÓ OFICIAL a l'Espai Obert
Violant d'Hongria, 71, 1er

www.lacitativinvisible.coop
www.noticieselfront.blogspot.com



, espai directa

Per tant, on heu de dirigir les queixes és a la vostra oficina de Correus.

CORREOS QUEJAS/QUEIXES

ANEXO ANNEX I

Fecha/Data

Referencia/Referència

OFICINA TÉCNICA DE/OFFICINA TÈCNICA DE

RECLAMANTE/RECLAMANT

DNI | | | | | | | | | | Nombre/Nom:

Calle o Plaza/Carrer o Plaça

Nº/Num

Piso/Pis

CP | | | | | Población/Població

Provincia/Província

Tel.

Lugar de la incidencia/Lloc d'incidència

Fecha de incidencia/Data d'incidència

Hora de incidencia/Hora d'incidència

COMENTARIO/COMENTARI

Sello/Segell

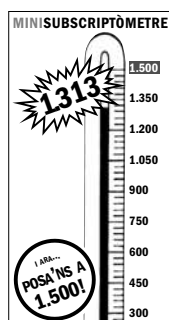
De conformidad con lo previsto en el art. 5 de la Ley Orgánica 15/1999, de 13 de diciembre, de Protección de Datos de Carácter Personal, se informa: Que los datos incorporados al presente formulario son necesarios para la tramitación de la queja/reclamación a que se refiere y en los términos que se indican a continuación, entendiendo que quien suscribe el mismo dispone de los derechos necesarios de terceros para facilitar sus datos de carácter personal a los indicados efectos, cuando tal sea su procedencia. Dichos datos serán incorporados a un fichero automatizado propiedad de la Sociedad Estatal Correos y Telégrafos S.A., cuya finalidad es la tramitación y gestión de quejas y reclamaciones de sus clientes garantizando Correos el cumplimiento de las obligaciones previstas en la citada Ley Orgánica tanto en su condición de responsable, como en su condición de encargado de tratamiento por cuenta del cliente cuando los datos facilitados por éste sean distintos, ello en cumplimiento de lo dispuesto en el artículo 12 de la citada Ley Orgánica. Podrán ejercitarse los derechos de acceso, modificación, cancelación y oposición en los términos previstos en la citada Ley Orgánica, dirigiendo escrito a esta Sociedad, departamento de Atención al Cliente en C/Vía Dublin nº 7/Campo de las Naciones 28070 Madrid.

De conformitat amb allò que preveu l'art. 5 de la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, s'informa: Que les dades incorporades al present formulari són necessàries per a la tramitació de la queixa/reclamació a la qual es refereix i en els termes que s'indiquen a continuació, entenent-se que qui subscriu el mateix disposa dels drets necessaris de tercers per a facilitar les seves dades de caràcter personal als efectes indicats, quan tal sigui la seva procedència. Les dades donats seran incorporats a un fitxer automatitzat propietat de la Societat Estatal Correus i Telègrafs S.A., la finalitat del qual és la gestió i resolució de queixes i reclamacions dels seus clients. Correus garanteix el compliment de les obligacions previstes en l'esmentada Llei Orgànica tant pel que fa a la seva condició de responsable, com en la seva condició d'encarregat del tractament per compte del client quan les dades facilitades per aquest siguin diferents, així en compliment d'allò que disposa l'article 12 de l'esmentada Llei Orgànica. Podran exercitar-se els drets d'accés, modificació, cancel·lació i oposició en els termes prevists en l'esmentada Llei Orgànica, dirigint escrit a aquesta Societat, departament d'atenció al client en C/Via Dublín núm. 7/Camp de les Nacions 28070 Madrid.

Societat Estatal de Correus i Telègrafs, S.A. V.O. de Dublín, 7 - 28002 Madrid. Tèrm. W. doc. A. Nº 42/241211. Imp. p. C.F. A4/03/2007

GRUP DE GESTIÓ DE LA DIRECTA

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física | Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldurall · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cuà · Torrent de l'Olla, 99 | Infocespi · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Rosselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Daró, 25 | Bar La Lira · Coreoue, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Porriugal, 22. **NOU BARRIS:** Estanc Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENT · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consorcio Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Fc · Joaquin Costa, 34 | Quiosc Colom · Ràmbles | Quiosc Tallers · Ràmbles | Quiosc Canaletes · Ràmbles | Quiosch Hospital · Ràmbles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Lama · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CARDEUENY:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Juguem Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Maquia · Vern, 15 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 51. **ANÒNIMS:** Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **EL HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LEIADA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Dismoc · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moé's · Joc de la Pilota, 2. **QUIOSC Arroniz:** Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodega · Pintor Fortuny, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL RABAT:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANT COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aremateix · Montserrat 3 | La Rida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romero · Santa Krisda, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidalí Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Miquel, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 99-99, 2n pis. **TERRA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur · Historiadorà Silvia Romeu, 6. **LIBRERIES:** Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baric de Sant Petri-lló, 9 | Sodepau · Carnissers 8 · Vics: Llibreria La Tralla · Riera, 5. **WILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nò Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.



La Directa et convida a veure els espectacles de La Quadra Mágica al teatre Utopia de Poblenou (c. Pujades 280, Bcn). Presentant la següent entrada podràs gaudir d'un descompte de 8 euros, tant a Neron com a Prometeu. Promoció vàlida fins a l'11 de desembre.

Autor: Marc Sardà - Director: Josep M. Riera (La Quadra Mágica)

www.laquadramagica.com

Teatre Utopia
C/ Pujades 280
Poblenou (Bcn)

4 €

**NERON
PROMETEU
2010**

Els divendres - 20:30h
Els diumenges - 19:30h

Director: Josep M. Riera / Dramaturgia: Josep Valverde, Oscar Sorribes i Josep M. Riera

Nom..... **Cognoms**..... **Estat**.....
Adreça.....
Població..... **Codi Postal**.....
Correu electrònic..... **Telèfon**.....
Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐ euros
Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingress ☐

[][][] [][][] [][] [][][][][][][][][][]

**Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any*
Si ☐ No ☐ Vull rebre informació d : qüestions relacionades amb la Directa
Com has conegut la Directa?

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

AMÈRICA LLATINA · COLÒMBIA ACULL UNA CIMERA DE CAPS D'ESTAT PER IMPULSAR EL MEGAPLA REANOMENAT PROJECTE MESOAMÈRICA

El Pla Puebla Panamà continua vigent

Òscar Romero
Mèxic

Vicente Fox Quesada, expresident de Coca-Cola Amèrica Llatina i aleshores president de Mèxic, va anunciar a bombo i plateret el Pla Puebla Panamà (PPP) durant el juny del 2001. Es tracta d'un megaprojecte impulsat per diferents estats -assessorats pel Banc Mundial i el Banc Interamèric de Desenvolupament- per desenvolupar econòmicament una gran regió formada per Mèxic i els països de l'Amèrica Central. La iniciativa va ser rebutjada àmpliament pels moviments socials, d'indígenes i camperols, que van veure en el pla un intent més d'apropiació de recursos naturals i territori per part de sectors privats. A partir de l'any 2002, el PPP va adoptar una estratègia més discreta -però sense desaparèixer- i, el 2008, li van canviar el nom per Projecte Mesoamèrica (PM). El projecte continua, sense pausa, tal com s'ha pogut veure els dies 25 i 26 d'octubre a Colòmbia, on s'han reunit els caps d'Estat dels països que integren el pla.

“El Projecte Mesoamèrica busca que prevalguin els interessos polítics i militars dels EUA sobre la regió”

Des del Centro de Investigaciones Económicas y Políticas de Acción Comunitaria (CIEPAC), que ha investigat el tema recentment, Mariela Zunino conclou: “El Projecte Mesoamèrica és el Pla Puebla Panamà, però concentrat”. Els més de 100 projectes econòmics inicials han quedat reduïts a una vintena i fan referència a les àrees d'energia, salut, educació, telecomunicacions, biocombustibles, carreteres i habitatge. Tot i que els seus impulsors defensen el caràcter social del programa, el cert és que, fins ara, els esforços han estat destinats a la construcció d'infraestructures. Les obres més avançades són el Sistema de Interconexión Eléctrica para América Central (SIEPAC) -on participa la transnacional espanyola Endesa-, l'Autopista Mesoamericana de la Información (AMI) i la Red Internacional de Carreteras Mesoamericanas (RICAM).

El professor d'Economia de la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic i estudiós del PPP, Andrés Barreda, també destaca la construcció d'infraestructures com a objectiu del PM: “Abans era un projecte de corredors interoceànics i ara es un projecte d'integració regional i serà així fins que hi hagi una recuperació veritable i eufòrica de l'economia mundial”. Barreda defensa que “l'objectiu del PPP era més



El pla de construcció de la presa hidroelèctrica de la Parota a Guerrero forma part del Projecte Mesoamèrica i rep la forta oposició de les comunitats locals

aviat geoestratègic, per facilitar el trànsit interoceànic de mercaderies en benefici de l'economia nord-americana, mentre que el PM només contempla obres energètiques, de transports o de telecomunicacions”.

Però, malgrat les diferències, el PPP i el PM continuen sent la mateixa cosa segons nombrosos analistes. “No podem deslligar un projecte de l'altre, bàsicament són el mateix”, afirma la integrant de l'Observatori del Deute en la Globalització, Mònica Vargas.

Colòmbia, frontissa geoestratègica

L'any passat, Colòmbia es va incorporar formalment al Projecte Mesoamèrica, tot i que formava part del PPP des de 2006. Diverses investigadores consideren que aquest fet és molt significatiu perquè afegeix tres grans ingredients al megaprojecte: els Estats Units, l'IIRSA -Integración de la Infraestructura Regional Suramericana- i els biocombustibles. Mariela Zunino afirma que “Colòmbia és el principal aliat dels EUA a l'Amèrica Llatina” i que el “PM busca que prevalguin els interessos polítics i militars dels EUA sobre la regió”.

Segons Mònica Vargas: “Colòmbia és la frontissa entre l'IIRSA i el PPP”. Com que l'IIRSA també és un megaprojecte d'infraestructures -on participen tots els estats de l'Amèrica del Sud des de l'any 2000-, Colòmbia suposa la unió de dos plans gegants que tenen com a resultat un projecte

colossal d'infraestructures que s'estén des de Mèxic fins a la Patagònia i forma una àrea de més de 20 milions de quilòmetres quadrats. En el camp dels biocombustibles, Colòmbia ha facilitat tecnologia i assessorament per instal·lar plantes de biodièsel a Hondures, El Salvador i Mèxic.

Gairebé des del naixement del PPP, l'any 2000, s'ha articulat una oposició

El protagonisme colombià també ha estat reforçat aquests darrers dies amb la celebració de la dotzena Cimera del Mecanisme de Diàleg i Concertació de Tuxtla -òrgan de decisió del PM- a la ciutat de Cartagena de Indias. Hi van assistir els presidents de Mèxic, Hondures, Belice, Costa Rica, El Salvador, Guatemala i Colòmbia, que van parlar de “canvi climàtic, seguretat regional, institucionalitat democràtica i projectes d'infraestructura”.

Comalapa i Cancún, fites dels moviments socials mesoamericans
Gairebé des del naixement del PPP, l'any 2000, es va articular una oposició amb dos nivells organitzatius: el local i el global. El megapla ha generat la mobilització de nombroses comunitats

locals afectades; són els casos del projecte d'aeroport a Atenco (Mèxic), la construcció de la presa hidroelèctrica El Tigre (Hondures) o la carretera Anillo Periférico a San Salvador (El Salvador). Però també existeix una coordinació entre organitzacions socials de diferents països. El primer Fòrum Mesoamèrica dels Pobles es va convocar l'any 2000 a Tapachula (Mèxic) per “construir i impulsar un pla alternatiu i fet des de els pobles des de Mèxic fins a Panamà”. Posteriorment es va celebrar a Guatemala, Nicaragua, Hondures, El Salvador i Costa Rica.

Aquest any es convoca a Comalapa (Mèxic) els dies 12, 13 i 14 del mes de novembre i, a més de tractar el tema dels megaprojectes i el lliure comerç,

també s'hi parlarà de “violència patriarcal, sobirania alimentària, militarització o narcotràfic”, segons l'organització.

Per altra banda, el mes de desembre, la ciutat de Cancún (Mèxic) acollirà la setena Conferència de les Parts (COP16) de la Convenció Marc de les Nacions Unides per al Canvi Climàtic (CMNUCC). Paral·lelament a aquest esdeveniment, se celebrarà el Fòrum Global Alternatiu per la Vida i la Justícia Ambiental, on participaran diverses organitzacions -majoritàriament mexicanes- opositors al PM, com el Consejo de Ejidos y Comunidades Opositoras a la Presa la Parota (Guerrero) i el Frente de Pueblos en defensa de la Tierra y el Agua (Puebla), entre d'altres.

> La disputa pel nom

L'antropòleg alemany Paul Kirchhoff va utilitzar per primera vegada el terme *mesoamèrica* l'any 1943. Volia definir una superàrea geogràfica que comprèn el centre i el sud de Mèxic i el nord de l'Amèrica Central. Segons Kirchhoff, els pobles mesoamericans tenien trets culturals comuns, com cultivar panís, construir piràmides esglaonades o practicar el joc de pilota. L'any 2000, diferents moviments socials van utilitzar el terme per reivindicar el seu passat ancestral i van convocar el primer Fòrum Mesoamèrica dels Pobles a Tapachula, Mèxic. Des de llavors, s'ha convocat sis vegades més i ha esdevingut un espai de referència per les lluites contra el megaprojecte. L'any 2008, una cimera de caps d'Estat també va decidir adoptar el nom i va rebatejar el Pla Puebla Panamà com a Projecte Mesoamèrica. Segons la versió economicista del terme, la regió mesoamericana (RMA) és un conjunt de països amb economies que es troben en procés d'integració o de globalització.

, roda el món

SUÈCIA • TEMOR AL PAÍS DAVANT LA IRRUPCIÓ DE LA ULTRADRETA AL PARLAMENT

L'oasi suec s'esfondra i facilita l'entrada del feixisme a les institucions

Alex Romaguera
Barcelona

Jimmie Akeson, ara fa un any, corria pels passadissos de la política sueca sense pena ni glòria. La seva formació, Demòcrates de Suècia (SD, Sverigedemokraterna), amb prou feines tenia ascendència entre la població, per bé que, amb el pas del temps, s'havia desfet de l'estètica hitleriana per camuflar-se sota una imatge homologable als partits tradicionals. Avui, Akeson -un modest llicenciat de 31 anys- és l'estrella de la política sueca, després que l'SD hagi assolit vint diputats a les eleccions legislatives celebrades al país el 19 de setembre.

Amb un estil poc rutilant, el líder ultra va saltar a la palestra arran d'un vídeo que li ha permès atiar el suposat "perill islàmic". A finals de l'estiu, quan les enquestes no li auguraven cap representació, va difondre una cinta on apareixia una velleta esportista perquè, al seu darrere, unes dones passejaven amb el vel islàmic. L'escena acabava quan les dones superaven l'àvia i una veu en off abrupta afirmava: "La política és qüestió de prioritats. El 19 de setembre, tu decideixes si retalles les pensions o la immigració".

L'SD practica el 'racisme espectacle' exhibint vestimentes nòrdiques a l'hemicicle d'Estocolm

A Suècia, on els processos interculturals són modelics, el vídeo va ser prohibit sense cap protesta. Però no va ser així a la veïna Dinamarca, on el Partit Popular Danès va criticar la suposada "falta de llibertat d'expressió" que estava patint l'SD, cosa que va catapultar Akeson a la portada dels grans diaris. D'aquesta manera, sense haver-ho buscat, la formació xenòfoba es va situar al bell mig de l'escena política i va obligar la resta de partits a pronunciar-se sobre el fenomen migratori. En poques setmanes, mentre la coalició d'esquerreres assumia el debat, el Partit Liberal recollia la proposta de l'SD de prohibir el vel islàmic integral.

'Racisme de vidre'

A resultes de la polèmica, Akeson va entrar en l'agenda mediàtica i, tot superant les travesses publicades fins aleshores, va irrompre al Riksdag amb 300.000 votants i vint escons (un 5,7% dels sufragis). La majoria de les paperetes les va obtenir als pobles de tradició conservadora, però també a les barriades perifèriques d'Estocolm, Göteborg i altres ciutats on les



L'esquerra i els grups antifeixistes ja havien alertat sobre les tesis populistes d'Akeson i de l'SD

> Dinamarca, a ritme dels Abba

Ningú no esperava que Demòcrates de Suècia entrés al Riksdag; la formació ni tan sols apareixia a les enquestes. Només l'esquerra i el moviment antifeixista havia alertat d'aquest perill, però la resposta oficial sempre havia consistit a fer crides a la calma. Sense la displicència del

govern liberal, doncs, però sobretot sense l'empenta del xenòfob Partit Popular Danès (Dansk Folkeparti), Akeson no hauria agafat l'embranchada suficient per assolir els vint escons. Fet i fet, Dinamarca sempre ha esdevingut el referent de l'SD, emmirallat per la contundència del Dansk Folke-

parti contra la població immigrada. Un partit que, recentment, havia utilitzat la coneguda cançó "Mamma Mia" dels Abba com a fil conductor dels seus actes públics. La reacció del grup musical va tancar una polèmica que ha escampat la croada xenòfoba més enllà dels països nòrdics.

receptes maximalistes atrauen els segments més castigats per la crisi financera. Entre les capes beneficiades per la darrera bonança, la idea que la població islàmica posa en perill el benestar també ha donat a Akeson

un rèdit gens menyspreable. Tot plegat, afavorit per la demonització de què és víctima la comunitat musulmana a Bèlgica o a Holanda, on el darrer any s'ha legislat contra la construcció de mesquites i el vel islàmic.

"El gran èxit de l'SD rau en el fet que molts votants han deixat de veure'l com un partit extremista per veure'l com una força legítima i acceptable". Així s'hi refereixen els analistes europeus, pels quals Akeson apro-

fita el *racisme de vidre* que legislen els governs d'Escandinàvia per exigir-lo ara a Suècia.

Cal recordar que, en percentatge, la immigració és més nombrosa en aquest país (un 5,6%) que a Noruega (3,4%) o a Dinamarca (3,7%), de la mateixa manera que els impostos també són més elevats, cosa que dona munició a l'SD per utilitzar el greuge compartit i exigir mesures contra la població extracomunitària, a la qual acusa de "dinamitar" els serveis públics.

Por a l'hemicicle

La construcció de la por, doncs, ha permès que Akeson visibilitzi un discurs que té la complicitat d'alguns mitjans de comunicació. Conscient d'això, ha practicat el conegut com a *racisme spectacle*, que -si bé rebutja l'univers neonazi i les arengues al carrer- acostuma a exhibir vestimentes nòrdiques a l'hemicicle d'Estocolm. És així com el líder racista, d'aspecte tímid i seriós, aconsegueix la simpatia dels sectors tradicionals, alhora que embadaleix les capes més aculturitzades i desprotegides. A més, també l'ha afavorit tenir el nombre de diputats suficient per condicionar el futur parlament, ja que, tot i reeditar la victòria, el partit de centredreta del primer ministre Fredrik Reinfeldt no podrà governar en solitari. Haurà de fer un joc de mans i, lluny de comptar amb els Verds, necessitarà els vots de Demòcrates de Suècia per tirar endavant lleis claus per l'estabilitat del país. El preu serà endurir les mesures antiimmigració i, en particular, el control policial sobre la comunitat musulmana.

Jimmie Akeson promou les 'lístes negres' per impedir que la immigració gaudeixi d'igualtat de condicions

Així doncs, en pocs mesos, Akeson -que només tenia un regidor el 1994- s'ha convertit en l'*enfant terrible* de la tranquil·la Suècia, referent dins la Unió Europea per les seves polítiques inclusives. Mentrestant, aquest polític astut assegura: "No volem generar problemes i serem responsables perquè ho he promès al poble"; a Rinkeby, un barri perifèric d'Estocolm amb el 90% d'immigració, el veïnat s'ha assabentat de l'anunci d'unes *lístes negres* que els impediran accedir a un pis i a una feina en igualtat de condicions amb la població autòctona. El *racisme de vidre* s'ha instal·lat definitivament a tots els racons d'Escandinàvia.

ESTAT FRANCÈS · LA POLICIA INTERVÉ CONTRA EL BOQUEIG DE LA REFINERIA TOTAL I FEREIX TRES TREBALLADORES

Arriba la força bruta de Sarkozy

Anna Maria Merlo
París

La càrrega policial per posar fi a l'ocupació del la refinaria Total de Grandpuis, a Seine-et-Marne (la instal·lació que proveeix la regió parisenc), va començar de matinada, a les 3:30 del divendres 22 d'octubre, i va causar ferides a tres treballadores. La confederació sindical CGT ha tirat endavant una denúncia, ja que, com explica Charles Foulard: "S'ha declarat el codi de defensa encara que no ens trobem en guerra i això és un atac als drets sindicals". Sarkozy ha anunciat la línia dura. El president no vol que l'operació sortida del pont de Tots Sants es vegi afectada per la manca de benzina i, el 21 d'octubre, va denunciar la protesta que havia "pres com a hostatge" la ciutadania. El govern va admetre que el retorn a la normalitat no arribarà "fins d'aquí uns dies". L'ofensiva governamental ha continuat



Un grup de persones protesta contra la reforma de les pensions durant la manifestació celebrada a París el 19 d'octubre

Els sindicats han convocat vaga i mobilitzacions pel 28 d'octubre i una jornada de manifestacions pel 6 de novembre

al Senat, on el 22 d'octubre al vespre, es va aprovar la reforma de les pensions amb 177 vots afirmatius, 153 vots en contra i nou abstencions. El govern ha decidit posar fi als debats sobre l'autoritat esgrimint l'article 44-3 de la Constitució, que preveu l'anomenat *vot bloquejat*. Així, les esmenes presentades per l'oposició no s'han discutit. La minoria acusa el govern de no respectar les regles de la democràcia, però Sarkozy, després de la via lliure al Senat, ha accelerat els passos per evitar les properes protestes decidides pels sindicats: vaga i mobilització el 28 d'octubre i una jornada de manifestacions el 6 de novembre. Un cop obtingut el sí de la cambra alta, l'executiu va convocar la comissió paritària el 25 d'octubre, de manera que les lleugeres diferències existents entre els textos aprovats a l'Assemblea i el Senat s'esborraran. El vot definitiu sobre la reforma s'ha marcat pel 27 d'octubre, la vigília de la jornada de mobilitzacions convocada pels sindicats. En contra de l'opinió



Un home llueix, durant la marxa del 19 d'octubre, un adhesiu que diu que "La jubilació és als 60 anys"

de tres quartes parts de la població francesa, que continua donant suport a la protesta sindical obstinadament (el 69% és favorable a les "vagues i manifestacions", dos punts més respecte a la setmana passada), l'edat mínima per rebre una pensió s'eleva

varà als 62 anys i, per rebre la pensió completa, als 67.

La reforma no té en compte ni el pes de les feines més fatigoses ni els anys contribuïts de més (per sobre dels 41,5 anys) d'aquella gent que ha començat a treballar de molt jove, que

haurà de cotitzar durant un mínim de 43 o 44 anys abans de tenir dret de rebre una pensió.

Sarkozy intenta deslegitimar la protesta i treure sentit a les manifestacions, que se celebraran quan la llei ja haurà estat aprovada. Els sindicats

responen amb l'exemple del contracte per joves de l'any 2006: en aquella ocasió, la llei també s'havia votat, però les fortes mobilitzacions contra el contracte de la primera feina van obligar l'aleshores primer ministre, Dominique de Villepin, a retirar el text. L'estratègia del govern està posant a prova la unitat sindical. El document de l'assemblea intersindical del 21 d'octubre, que assumeix una responsabilitat moderada, no va ser signat per Force ouvrière ni Solidaires, que continuen reclamant la proclamació de la vaga general. La CFDT i la CGT són més prudents perquè les vagues, a excepció del sector de la petroquímica, estan disminuint, sobretot les del transport públic. El govern apunta a les vacances de tots sants per la desmobilització de l'estudiantat de secundària, que farà deu dies que no assisteix a l'escola. El 22 d'octubre, el nombre d'escoles en protesta va disminuir i les universitats no es troben a la punta del moviment. El mateix 22 d'octubre, 34 de les 83 facultats de la ciutat de París es van mobilitzar. Tot i que és més marginal, la protesta continua a les aules i podria créixer la setmana vinent, com a resposta a l'aprovació definitiva de la reforma.

> L'expulsió del col·lectiu de joves Jeudi Noir

La Cort d'apel·lació de París va L'ordenar, el 22 d'octubre, l'expulsió immediata de la desena de joves del col·lectiu Jeudi noir (www.jeudi-noir.org) que feia una any que okupaven un dels edificis històrics de la plaça des Vosges (una de les joies arquitectòniques de la capital francesa). Es tracta del mateix edifici que va veure néixer l'escriptor Madame de Sévigné l'any 1626. Al gener, el tribunal del districte cinquè de París ja havia resolt l'ordre de desallotjament i el pagament d'una multa de prop de 10.000 euros, més 72.000 euros d'indemnització per l'ocupació, que es va allargar del 25 de gener fins avui. Jeudi noir havia presentat una apel·lació. L'edifici (construït per encàrrec d'Enric IV) és propietat de d'una dona de 88 anys anomenada Beatrice Cottin. El va comprar el 1963 i no s'utilitzava des de l'any 1966.

ehsona

30 oct | The Kluba
06 nov | Joseba Tapia
12 nov | Amaia Riaouspeyrous
19 nov | Gose
20 nov | Ze Esatek!
26 nov | Oreka TX
27 nov | Napoka Iria
03 des | Aupa Quartet
04 des | Sorkun
10 des | Gari
11 des | Bide Ertzean

www.ehsona.com

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

Catalunya

Núm. 121 Octubre '10
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

productes de la terra

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

L'altra història del punk: contra tothom, contra tot

‘Que pagui Pujol!’ se centra en la Barcelona rebel, que apareix explicada per les seves protagonistes

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Legir el llibre de Joni D. *Que Pagui Pujol!* és endinsar-se a les profunditats més desconegudes de la història de la ciutat de Barcelona a través del moviment punk. Però, alhora, també és descobrir una part de la història política, musical i de resistència que mai no s'havia explicat fins ara amb tan luxe de detalls. Al llibre, que surt al carrer a principis de novembre, hi trobarem tota mena de vivències personals, informació i reflexió sobre aquells anys. I, sobretot, s'hi pot trobar la història d'aquella gent que mai no surt als llibres oficials i que, amb la seva pràctica quotidiana, va canviar per sempre la Barcelona dels 80 i els 90. La DIRECTA us ofereix un capítol del llibre -respectant l'escriptura punk de l'autor- abans de la seva publicació. És aquest:



Johnny, Kike, Quoque i Manolo formaven Kangrena, un grup que durant la primavera del 1983 va presentar un single



Que Pagui Pujol!

Editorial: La Ciutat Invisible
Edicions, 2010.
192 pàgines.

Les coses que passen

Tot sortint del meu col·legi, enfront, al carrer Villarroel, hi havien uns billars, allà el rei era el Titi, un noi uns 10 anys més gran que jo, el recordo amb la samarreta del disc Some girls dels Rolling, sense mànigues, tallada, devia ser als voltants de l'any 1979. Quan passava per davant de l'escola, en hora d'entrada o de sortida, les mares el miraven sense encara-ho, era el mal exemple del barri per excel·lència. Quan dissabte al matí el pati del col·legi restava obert per la canalla del barri, si s'hi arribava el Titi se sentia una remor, un murmur, mig d'excitació mig d'alerta, però ell ja sabia que no era gaire benvingut i després de fer-hi una volta, tot facil·lant, enfilava escala avall per sortir de nou al carrer, a casa seva. De sobte va desaparèixer, el vam deixar de veure, pels volts de l'any 1980 o 1981, la sorpresa del Ferran i meva va ser quan ens el vam trobar un parell d'anys més tard, en un acte organitzat per l'ajuntament, no sé si un debat sobre cultura juvenil o una trobada de fanzines, s'havia afiliat al PSC i havia prosperat, tenia un petit càrrec a l'ajuntament, a l'Àrea de Joventut o de Cultura. Tonto no era el Titi, sempre s'havia sabut buscar la vida, ja no era el xulet del barri, ara podia xulejar a tota la ciutat... Més o menys quan el Titi va desaparèixer vam començar a veure al Garrote. El Garrote no va ser mai el rei del billar, però a la seva manera va ser el rei del barri ja que feia el que li donava la

gana. No era com el Titi, viu, despert i amb ganes de prosperar, el Garrote passava, va ser realment el primer passatja que vaig conèixer, si se'n pot dir així, amb anar col·locat en tenia prou. No crec que fos un petit delinqüent, però si un bala perduda que feia les coses que li passaven pel cap i que eren per sortir als diaris. Quan el vaig conèixer al barri, el Garrote era dels que et saludaven només per la imatge, per la samarreta o les xapes que portaves, si hi havia una mínima afinitat era suficient, després d'un parell d'anys, quan ja ens vèiem als concerts, havia degenerat molt i anava sempre col·locat, primer de pastilles i de cola, després d'heroïna. Anava sempre amb el Garfio, a qui havien amputat les dues mans per un accident de tren i que, a un braç, hi portava un garfi en lloc de la mà, l'havia vist alguna vegada pel barri però no el coneixia com al Garrote, tots dos feien una parella explosiva i autodestructiva... En un article de diari que reflectia perfectament la realitat del moment, el periodista transcrivía la conversa que mantenien el cap de la Brigada d'Estupeficients de Barcelona amb R.J.M., el Garfio, dins la mateixa comissaria amb motiu d'una detenció rutinària, l'article es titulava "Punk, dos amputacions y la cola para olvidar" i segons el qual el Garfio declarava: "Somos anarquistas, estamos contra todo, contra todos. [...] Tomo cola, fumo algún porro y tomo anfetis, pero no me pincho. Mi compañero sí

y está muy jodido. Yo no quiero probar la heroína. Es muy jodida". El periodista començava descrivint el protagonista: "R.J.M. es punk. Tiene 16 años. Chaqueta de cuero, botas militares, imperdible en la oreja, camiseta destrozada, chapas por todos lados, clavos, muñequera claveteada".

Que agonía despertarse cada día, que desastre esta casa no es la mía, enfrentarse a los problemas de la vida, las historias se repiten día a día. Robar revistas, colarse en el metro, no pagar el taxi, largarse de putas, rellenar quinielas, jugar al billar... ¡Que emoción! [...]

Que agonía levantarse cada día, vaya mierda esta alma no es la mía, tengo ganas de joderme alguna tía, tengo ganas de pasar a mejor vida. "Agonía", Kangrena

La importància de les petites coses sense importància

Surto del metro a Plaça Catalunya, de la línia verda cap a la rotonda subterrània. Al passadís durant anys hi havia un parell d'espais publicitaris, un a cada banda, esquerra i dreta, llavors encara no hi havien plàstics protectors i en aquests dos plafons sempre s'hi enganxaven molts cartells. Un cartell fet a mà em crida l'atenció. Text, l'única imatge un casc militar, a l'inrevés, del qual surt una flor i a una cantonada unes sigles: GANVA. Tinc prop de 14 anys, és el meu primer contacte amb el movi-

ment antimilitarista, dos anys després seré membre del MOC, tindrè molt clar que no aniré al Servei Militar, la mili, passi el que passi, col·laboraré esporàdicament en la publicació del col·lectiu i durant anys participaré en moltes de les seves accions antimilitaristes...

El cartell en qüestió informava del resultat del consell de guerra contra dos reclutes acusats d'homosexualitat, formalment *delito contra el honor militar*, els consells de guerra es va dur a terme a El Ferrol el 16 de juny del 81 i la sentència va ser de 14 i 18 mesos de presó, els acusats responien a les inicials J.M.S. i J.G.G.

Les coses que passen

"Ser punk significa que no te den trabajo, no poder entrar en muchos bares, tener problemas con la policía y un sinfín de historias más. (...) Para nuestros padres es una vergüenza tener unos hijos así. (...) Barcelona es la ciudad mejor de España. La gente de aquí es la más abierta dentro de la fascista que suele ser la masa. Así y todo tenemos problemas. (...) Nosotros somos anarquistas, antifascistas. Empleamos los símbolos nazis para burlarnos de la hipocresía de la sociedad. (...) Queremos dinero para vivir sin lujos. No cantamos para vivir de ello. Lo hacemos para vomitar. Lo decepcionante del caso es que hemos nacido para perder" (Declaracions de Frenopattics a *El Periódico*, data desconeguda, probablement finals de 1981).

QUE PAGUI MILLET TOUR

- 30/10- La Bisbal d'Empordà, Ateneu Llibertari, Pg. Marimon Asprer, 16. 19h.
- 2/11- Bcn-Sants, Espai Obert, Violant d'Hongria, 71, 1r. 19h.
- 5/11- Alacant, Seu Universitat Ciutat d'Alacant, Ramon y Cajal, 4. 20h.
- 6/11- Elx, Casal Jaume I, St. Jordi, 2. 20h.
- 9/11- Cornellà, Bodega Pujol, Eduard Gibert, 44. 19h.
- 11/11- Bcn-Gràcia, Aldarull, Martí-nez de la Rosa, 57. 19:30h.
- 12/11- Manresa, CGT, Circumval·lació, 77, 2n. 19:30h.
- 13/11- Berga, Ateneu Columna Terra i Llibertat, Balç, 4. 18h.
- 16/11- Bcn-Raval/Poble Sec, La Rimaia, ronda St. Pau, 12. 18:30h.
- 18/11- Mataró, Taverna Atzucac, Carreró, 31. 19h.
- 19/11- Bcn-9 Barris, Ateneu Popular, Port Lligat, s/n. 20h.
- 20/11- Almenar, Sala d'actes, plaça 11 de setembre. 19:30h.
- 23/11- L'Hospitalet, La Resistència, Rosalia de Castro, 92. 19:30h.
- 25/11- Bcn-Poble Nou, A.M. Puerto Hurraco Sisters, Taulat, 76. 20h.
- 26/11- Reus, Arxiu Històric Municipal, plaça Castell. 20h.
- 27/11- Sallent, Ateneu Popular Rocaus, Sta. Llúcia, 1. 18h.
- 2/12- Bcn-El Clot, C.C. La Farinera-El Brot, Gran Via, 837. 19h.
- 3/12- Terrassa, Kasalet, Societat, 4. 20h.
- 4/12- Granollers, Anònims, Miquel Ricomà, 57. 18h.

BARCELONA · JONI D. ACABA DE PUBLICAR EL SEU PRIMER LLIBRE, UNA CRÒNICA “VISCERAL” DEL MOVIMENT PUNK DELS 80

“Parlo de la gent anònima que, sense donar-se importància, va fer que les coses canviessin”

Que pagui Pujol és el nom del primer disc de l'Odi Social i un dels crítics que el moviment punk utilitzava durant les accions que duïen a terme contra les pujades de tarifes dels transports públics. I aquest és el nom que Joni D. ha donat al seu primer llibre. Un llibre que, a través de les vivències del seu autor, explica la història de la Barcelona dels principis dels 80 fins ara a través del moviment punk. Un llibre que, com diu el mateix, explica el que normalment no s'explica. La DIRECTA va parlar amb ell sobre el llibre i sobre el moviment punk.

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

D'

El llibre sorgeix d'una necessitat visceral. Parlant en termes punks, diria que és un vòmit. És una cosa que surt de dins perquè no s'hi pot quedar. Va ser una cosa molt visceral i, de fet, no em vaig plantejar ni què volia escriure al principi. Vaig començar a escriure una sèrie de capítols sota el nom de *La importància de les petites coses sense importància*, després, una altra sèrie de capítols que es deia *Les coses importants*, i, al final, vaig decidir que era millor fer-ho cronològicament. Per mi, el més important del llibre és explicar el que normalment no s'explica i donar importància a aquelles coses a les quals normalment no se'n dona. En defini-



ALBERT GARCIA

tiva parlar de la gent anònima que, sense donar-se importància, va fer molt perquè les coses canviessin. **Què es trobarà la gent quan llegeixi el llibre?**

El que explico és la història de la ciutat de Barcelona des de la visió dels punks dels 80, tenint en compte que la Barcelona dels 80 no era ni la dels 90 ni la dels 2000. Era la Barcelona de just després de la transició, amb el que això significava políticament i socialment, tant a nivell de llibertats com de repressió. La gent que llegeixi el llibre trobarà algunes

explicacions de per què les coses són com són; la gent més jove, potser, que avui dia pot no entendre, per exemple, d'on surt aquesta *democràcia*. Aquells anys van ser decisius. Si durant la transició encara es podia donar la volta a la truita, nosaltres encara recordàvem la transició. No crec que estiguéssim en posició de donar la volta a cap truita, però sí que sabíem que allò havia estat possible i, llavors, empenyíem en aquella direcció. D'aquí va sorgir, per exemple, el moviment d'okupació o el moviment contra la mili, que sense

els punks no hauria estat el mateix. Hi ha unes bases molt clares del que ara són totes les okupes que es van assentar durant aquells anys.

És pot entendre el punk sense música?

A nosaltres, el que ens enganxa al punk és la música i la imatge. Moltes vegades, hi havia gent que es podia considerar punki sense haver escoltat mai cap grup punk. Però el gran detonant de tot és la música i el que ens unia al grup d'amics, en un primer moment, era la música. El fet de portar una xapa dels Ramones o

dels Sex Pistols ja podia implicar que segons qui et saludés pel carrer sense conèixer-te. I així ens vam anar coneixent tots.

Què en queda, del punk d'aquella època, avui dia?

Avui dia, tot està permès i tot s'ha desvirtuat, per sort i per desgràcia, a causa del que nosaltres vam fer. S'ha desvirtuat tot, per desgràcia, però, per sort, moltes coses estan permeses. El capitalisme i el mercantilisme ho han engolit gairebé tot ràpidament. Però també queda molt del nostre desvergonyiment entre el jove d'avui. Dins el moviment llibertari, per exemple, hi ha quedat molt de tot allò. Ja no es veu malament que una base de gent jove sigui activista, rebel i transgressora. Però, quan a mi em demanem on m'emmarcallo, miro la nova Rimaia, per exemple, que és una mica el mateix. Un grup de xavals estudiants que

“El jovent d'avui recull molt del nostre desvergonyiment”

tenien ganes de canviar coses del seu món que, a la primera de canvi, van rebre una pallissa de nosaltres i, llavors, ja van anar per totes. I després, també queden persones. Jo encara veig gent que estava amb mi fa 25 anys i que, avui dia, continua donant la cara. En part, donar la cara és la nostra obligació perquè els xavals més joves vegin que no és una qüestió de joventut, sinó que és una actitud per tota la vida.

Recuperant la història indomable de la ciutat

La Ciutat Invisible Edicions treu al carrer els seus dos primers llibres

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

La Ciutat Invisible és un projecte cooperatiu i autogestiu que, amb els anys -ara celebra el seu cinquè aniversari-, s'ha convertit en un referent dels moviments socials i cooperatius, no només del barri de Santants, sinó de la ciutat de Barcelona. A La Ciutat Invisible, hi podem trobar tres àrees bàsiques de treball: una llibreria crítica, situada al barri de Santants i amb el mateix nom, una àrea de comunicació gràfica i un espai de recerca i intervenció.

A tots aquests projectes, a partir del mes de novembre, se n'hi afegeix un de nou: La Ciutat Invisible Edicions. Sota aquest nom, neix una nova editorial que pretén publicar materials d'interès des d'un punt de vista crític i que serveixin per recuperar la història -sovint oblidada o amagada i mencionadament-

dels moviments associatius i llibertaris, tant del barri de Santants com de la ciutat de Barcelona. Elba Mansilla, socia de La Ciutat Invisible, explica que l'últim any i mig han fet “un canvi d'orientació” i un dels eixos de treball que han volgut potenciar és el “d'editar materials propis” i -com en el cas de la seva primera referència, *Que pagui Pujol* de Joni D.- “publicar material de forma conjunta”.

Que pagui Pujol és una crònica viscuda de la Barcelona punk dels 80. De fet, el llibre mostra la voluntat expressada per la cooperativa de recuperar part de la història de Barcelona, “com és el cas del Joni D.”, afirma Elba Mansilla. “Ens interessava perquè hi havia un buit en la història dels 80 i també en la història dels moviments socials urbans, antiautoritaris i llibertaris”. Com expliquen des de l'editorial: “Tant l'autor com la cooperativa hem dedicat molts esforços en el llibre per poder oferir uns contin-



ALBERT GARCIA

Persones que treballen a La Ciutat Invisible preparen la publicació d'un nou llibre

guts i un disseny que, durant les estones de lectura, ens transportin a aquella Barcelona indomable que ha quedat soterrada per l'homoge-

neització amnèsica que ha imperat a la ciutat”.

L'altre llibre, que -com afirma Elba Mansilla- ha estat “de recerca

pròpia”, tracta sobre “la memòria cooperativa” i s'ha estat fent durant “un any i mig”. El segon llibre que publicarà la nova editorial forma part del Projecte Barri Cooperatiu i pretén, com en el cas de *Que pagui Pujol*, recuperar el passat cooperatiu dels barris per intervenir-hi avui. La voluntat de La Ciutat Invisible Edicions és “oferir al públic un relat sobre la història del cooperativisme, dels barris i de la combinació explosiva que van suposar abans de la Guerra Civil”.

Elba Mansilla admet que “no ha estat una decisió fàcil, tenint en compte el moment de crisi generalitzada”. No obstant això, la il·lusió del nou projecte supera tota mena de pors. I la millor manera de començar un projecte d'aquestes característiques és amb un debut com aquest. “El vostre ajut ens serà indispensable”, avisen des de l'editorial. “Esperem que continuem tenint-vos al costat”.

, expressions

MÚSICA

La tardor més 'euskalduna'

El cicle Euskal Herria Sona apropa la cultura basca a Catalunya per tretzè any consecutiu



Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

L'Euskal Herria Sona és tot un clàssic de la tardor barcelonina. Amb l'arribada del mes de novembre, l'Euskal Etxea de Barcelona excel·leix en el seu paper de pont entre la cultura basca i la catalana i programa un reguitzell de propostes musicals vingudes de tots els racons del País Basc. Aquest any -i ja en van tretze-, l'EH Sona arriba carregat de bona música, nous grups per descobrir i els noms més destacats del panorama musical basc.

L'EH Sona d'enguany reparteix les seves activitats entre espais molt diversos

L'EH Sona d'enguany reparteix les seves activitats entre espais molt diversos: els concerts de caràcter més intimista se celebraran a la mateixa seu de l'Euskal Etxea. La resta de recitals es repartiran entre el Centre Artesà Tradicionari (CAT) de Gràcia, el Convent de Sant Agustí, la Casa Elizalde, l'Auditori La Fontana de Gràcia i la plaça del Rei, amb el concert gratuït de The Klubba, que obre el cicle aquest divendres 30 d'octubre. Un plat fort, doncs, que recull l'essència de la comunió catalanobasca que sempre ha impregnat l'EH Sona.

No només punk i folk

Entre altres concerts destacats del festival, destaquen el de l'acordionista Joseba Tapia (CAT, 6 de novembre); el grup d'electrònica Gose (19 de novembre, CAT), que fusiona sonoritats més avantguardistes amb el so de la *trikitixa* (acordió basc); Ze Esatek (la Fontana, 20 de novembre), una de les bandes festives de més èxit d'Euskal Herria, amb una proposta de fusió d'ska, rock i reggae, i Oreka TX (CAT, 26 de novembre), un grup de *txalapartaris* experimentals que presentarà per primer cop l'espectacle *Nomadak TX*.

Aitor Arruti, president de l'Euskal Etxea, explica: "El nostre ideal seria portar tots els estils de música que es fan a Euskal Herria, perquè creiem que hi ha molts tòpics associats a la música basca". Segons Arruti, al País Basc, "no només s'hi fa folk i punk". Així mateix, l'EH Sona sempre mira de garantir la presència de músics d'Iparralde (País Basc francès) a Barcelona, "perquè són els que ho tenen més difícil per venir". Enguany, el festival ha programat el pianista de Baiona Andoni Aguirre (13 de novembre, Euskal Etxea).

Concurs EH Sona

La principal novetat d'enguany és la creació del concurs EH Sona 2010, obert a grups que cantin en euscar i que mai no hagin participat al festival. Arruti explica que "la gent d'Euskal Herria que vivim a Barcelona estem al dia de les novetats musicals, però ens acostumen a arribar més les bandes que estan funcionant a gran escala. Som

Euskal Herria Sona

www.ehsona.com.
Del 30 de novembre
a l'11 de desembre.
Diversos espais, Barcelona.

conscients que hi ha bandes joves amb molt de potencial i per això hem volgut obrir-los la porta". Arruti explica que, al concurs, hi han participat una quinzena de propostes. De totes elles, un jurat format per membres de l'Euskal Etxea en seleccionarà una, que actuarà com a telonera de Ze Esatek! el 20 de novembre a l'Auditori de la Fontana.

Arruti també destaca que, enguany, la casa basca de Barcelona ha volgut potenciar la seva seu social al Born com un espai destacat pels concerts. "Fem més concerts que mai, tot i que enguany no ha reeixit la col·laboració amb l'Auditori, on s'havien fet alguns dels recitals de l'any passat, per problemes derivats de la crisi econòmica".

Així doncs, per l'Euskal Etxea, hi passaran propostes com la cantant Sorkun (4 de desembre), que navega entre l'acústica i el rock alternatiu; Aupa Quartet (3 de desembre), grup de corda liderat pel donostiarra Asier Suberbiola, que presenta un so que uneix jazz, pop i *world music*, o el grup de pop-rock Bide Ertzean (11 de desembre), que publica el seu vuitè disc, *Don Inorrez*.

CAMPANYES

L'Ajuntament de Girona passa la dalla a les Fires de Sant Narcís



Lluc Salellas i Vilar
girona@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Girona ha decidit retallar el 36 per cent del pressupost de les Fires de Sant Narcís que comencen el dijous 28 d'octubre. Arguint causes econòmiques, el tripartit gironí, que creu que la retallada no afectarà l'essència de la festa major, ha apostat per fer-se enrere en l'aposta, reivindicada històricament per les entitats de la ciutat, de diversificar les activitats més enllà del centre històric de la població. En aquest sentit, la majoria de concerts i actes es faran al parc de la Devesa.

La decisió de l'Ajuntament, però, xoca amb les decisions preses amb relació a d'altres grans reclams culturals de la ciutat com el Festival Temporada Alta de teatre o el Festival de músiques religioses. En ambdós casos, tot i tractar-se d'esdeveniments de pagament i tenir una afluència molt més reduïda que la de les Fires de Sant Narcís, l'Ajuntament va decidir reduir molt poc i, en el primer cas, fins i tot mantenir el mateix pressupost d'altres edicions. Precisament, la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Girona ha criticat que, en l'àmbit cultural i festiu, l'Ajuntament hagi decidit retallar les despeses dels esdeveniments més populars de la ciutat

mentre manté les subvencions intactes a actes "de caràcter elitista". Així mateix, la formació independentista denuncia que, amb la disminució de recursos destinats a les Fires, podria ser que el consistori estigués traient benefici net de l'organització de la festa major, ja que les firaires i les entitats continuen pagant els mateixos preus de lloguer pels espais que ocupen que en edicions anteriors.

Desena edició de les Fires Populares

Amb una línia crítica i complementària a l'organització oficial de la festa major de Girona, les Fires Populares celebren la seva desena edició entre el 28 d'octubre i el 7 de novembre. La iniciativa, impulsada l'any 2000 per l'Ateneu Independentista 24 de Juny i que ha anat variant any rere any el seu format, comptarà amb la col·laboració de Maulets, el Centre Social La Màquia i el Casal Independentista el Forn, entre d'altres. Així, durant deu dies, aquests col·lectius ompliran la plaça General Marvà i els seus voltants d'activitats diverses com concerts (amb Kitsch i altres grups locals), un bicrucis, xerrades, teatre... A la seva carta de presentació, les Fires Populares reclamen una festa major més participativa, innovadora, espontània i de caràcter crític amb un sistema econòmic i un Estat espanyol que agreugen la situació que viu el país.



‘Perquè dur-se malament és un plaer’

El CSO La Nau de Castelló de la Plana acollirà les jornades Queer i antipatriarcales

JORNADAS QUEER TRANSFEMINISTAS DE DESOBEDIENCIA SEXUAL
29, 30 y 31 de Octubre
Castelló de la Plana - C.S.O La Nau
 Dirección: Carretera de Borriol, (junto a la Universitat Jaume Primer)
 Quadra Segona s/n 12004
 Zona de acampada
 Conciertos - Poesía
 Charlas - Debates
 Dj's - Fiestuki
 Cantautor's
 Comedores
 Teatro - Expos
 Dark Room
 talleres y mas...
 INFORMATE: jornadasdesobedienciasexual.blogspot.com
 CONTACTA: desobedienciasexual@gmail.com

Prentem com a recepta que el taló performa gènere consisteix només en bullir el segment de significat de la feminitat i resignificar-ne el seu ús, amb l'exquisidesa de la perversió i la subversió.

Alba Barbé i Serra
expressions@setmanaridirecta.info

Les Jornades Queer Transfeministes de Desobediència Sexual *Perquè dur-se malament és un plaer* arrenquen del 29 al 31 d'octubre al CSO La Nau de Castelló de la Plana, amb la voluntat de descentralitzar l'afany d'articular contestes "generant una arma de lluita per fer front amb fortalesa el dia a dia" -tal com esmenta Lucrecia, una de les organitzadores- i dissenyar una eina horitzontal, lliure i participativa contra aquelles qui prohibeixen i censuren els pensaments i desigs.

La ruptura amb l'ordenació dicotòmica, binarista, aglutina una difusa mescla de vides des-generades, una xarxa d'individualitats i activistes de diferents grups i organitzacions, amb la voluntat de crear noves combinatòries per desnaturalitzar les normes heterosexuales del sistema

sexe/gènere. Un ventall de possibilitats d'identitats de gènere, de realitats múltiples, efímeres i transitòries. Una sèrie de suposicions ontològiques que estan sent operatives i obertes a la rearticulació. Una mirada crítica a l'ús del poder corporal i una reapropiació d'aquests significats. Nous territoris, al cap i a la fi, per l'experiència del cos. Un discurs en simbiosi amb la pràctica política. Tal com exposa el Segon Manifest Itinerant: Des de les entranyes, "volem generar espais de lluita als llits, als espais públics, volem fer del nostre propi cos un altre espai de lluita i defensar-lo, sabent sempre que és la nostra principal i única arma".

La despatologització trans, la intersexualitat, els plaers alternatius al sexe, la monogàmia, els espais no mixtos i el feminisme *queer* són sols una representació de les temàtiques que semblen, segons les organitzadores, estar enquistades als moviments d'alliberament sexual i de gènere.

Jornades Queer Transfeministes de Desobediència Sexual

Del divendres 29 al diumenge 31 d'octubre.
 CSO La Nau de Castelló de la Plana.

Surt el bus de Bcn-Hard Rock Café i arriba després a Castelló. El 29 d'octubre a les 10h. en punt. SMS al 653 710 220 amb "Autobús + nom de la persona".

+INFO: www.jornadasdesobedienciasexual.blogspot.com/p/participantes.html

L'articulació de lluites, tot i el caminar entre discursos paral·lels, és quelcom en què emfatitza MariKarmen -organitzadora de les jornades-, cercant poder aprofundir en els xocs frontals entre els moviments de gènere i els moviments socials dels quals formen part.

Ordint xarxa entre diferents expressions, un reguitzell de propostes en diferents formats adreçaran l'espai. El taller interactiu de *Cyberoja* (d'Aranya Creació), el *King maruja* (el Transfeminista), o *Performances* i pràctiques pornoterroristes (AKA Pornoterrorista) expressen l'originalitat i la proposta política de les jornades. Un espai que també albergarà xerrades i debats entorn el *Bondage i feminisme* o el *BDSM, Masculinitats, Patologització trans i presentació d'Stop 2012* (per Alira Araneta, portaveu de la campanya), *Avanzadillas TransMarikaBollo* (per Queer Flamingos), entre d'altres. No sols els temps de degustació culinària seran amanits, sinó que les jornades acolliran un enfilall de *performances*, concerts i DJ al voltant de mitjanit. El *techno* de l'asturiana DJ Dorotti o l'electrònica en directe de Natan Nexus es deixaran sentir. L'exposició itinerant *Falosinplastia* (Moisés Martínez), un autotratat de la relació amb el propi cos, incorporarà una crítica a les operacions genitals que es fan als transsexuals masculins i la possibilitat de proporcionar-nos o bé crear-nos un fal·lus amb elements de què ja disposem. Efealculo i VideoArmsIdea, projecte audiovisual nascut a Itàlia el 2005, adobaran la festa *Vesania*, que clourà les jornades.



Embarcar cap a Gaza

L'Ateneu de 9 Barris acull una nit musical per presentar la nova 'Flotilla de la Llibertat'



laGuerrillaZulúparticiparàalapresentaciódelacampanyaRumbaGaza.tifx

De nou, rumb a Gaza. La *Flotilla de la Llibertat* no va quedar ancorada en aigües internacionals aquest mes de juny, sinó que s'ha multiplicat. L'assalt israelià que va causar la mort de nou persones i 50 ferides a la flota que duia més de deu tones d'ajut humanitari a Gaza, lluny d'atemorir, ha encès els ànims. Tant és així que, la primavera vinent, a través de la campanya *Rumbo a Gaza*, dos vaixells sortiran cap a terres palestines des d'algun port de l'Estat espanyol. La presentació d'aquesta nova campanya, que ja té passatgeres catalanes confirmades, serà amb una festa solidària a l'Ateneu Popular de 9 Barris el dissabte 30 d'octubre.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Les portes de l'Ateneu s'obriran a les 8 del vespre per donar peu a l'inici de l'acte de presentació, amb la projecció del documental realitzat per la campanya i titulat *Flotilla de la Llibertat*. Un atac a la solidaritat. Després de la lectura del manifest, el cantant Titot, acompanyat per David Rosell, obrirà el torn de les actuacions musicals, on es preveu la participació del cantautor català-palestí Nabil Mansour i l'actuació de Yacine & The Oriental Groove. La nit es tancarà de la mà de La Guerrilla Zulú, l'acústic de Zulú 9.30.

Dos vaixells cap a Palestina
Rumbo a Gaza va néixer, tal com la defineixen les persones promotores, com una iniciativa "de la societat civil a la societat civil". Una idea que han anat impulsant diferents col·lectius i persones d'arreu de l'Estat espanyol, el País Basc i els Països Catalans. Dues de les seves promotores són Laura Arau i Manuel Tapial, activistes que van participar a la primera *Flotilla de la Llibertat*.

L'objectiu d'aquests grups de suport locals, que actualment ja són més d'una quinzena, és difon-



Festa Solidària Rumba a Gaza

Dissabte 30 d'octubre.
 A partir 20h.
 Ateneu Popular 9Barris.

+INFO: www.rumboagaza.org

dre i dinamitzar el projecte per aconseguir els recursos i la visibilitat necessàries per sortir amb dos vaixells carregats d'aliments i material escolar cap a la franja de Gaza la primavera vinent.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació ...

www.aracoop.coop
 c. Premià, 35, 1a planta · Bcn 93 318 81 62

L'ACCENT
 Periòdic popular dels Països Catalans
 subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

III Seminari de Pensament per la Pau PENSAMENT I ACCIÓ DE LA NOVIOLÈNCIA

- 1^a Sessió, 26 d'octubre 2010 · 19h
- ◆ Presentació del seminari
 - ◆ El pensament social i polític de Gandhi
- 2^a Sessió, 2 de novembre 2010 · 19h
- ◆ La desobediència civil, una eina per a la transformació

- 3^a Sessió, 9 de novembre 2010 · 19h
- ◆ Metodologia de la noviolència
- 4^a Sessió, 16 de novembre 2010 · 19h
- ◆ L'acció directa noviolenta
- 5^a Sessió, 23 de novembre 2010 · 19h
- ◆ Les raons de l'ecopacifisme

CENTRE D'ESTUDIS PER A LA PAU JMD ELAS
 JUSTÍCIA I PAU

PLACES LIMITADES. Preu 25 €. Inscripcions: CENTRE DELAS · delas@justiciapau.org · T. 93 317 61 77

, agenda directa

ALCOI

II Jornades sobre Amèrica Llatina

Divendres 29 d'octubre

20h Xerrada i debat: *Les noves fronteres del petroli: resistències a la petromilitarització*, a càrrec de Marc Gavalda.

Dissabte 30 d'octubre

19h Xerrada i debat: *Bolívia: entre el discurso indígena y la práctica desarrollista*, a càrrec de Sergio de Castro.

Diumenge 31 d'octubre

19h Passi del documental sobre Mapuches *El despojo* i debat

Dilluns 1 de novembre

12h Valoració de les jornades. Dinar. Durant el dies que duren les jornades, s'habilitarà espai per dormir i per cuinar. Per poder gestionar millor l'espai, les assistents a les jornades que vulguin quedar-se han d'informar al correu: calsfles@riseup.net
Totes les activitats se celebraran al CSO Cals Flares. C. Font del Vidre, 10 (barri del Partidor).

BARCELONA

Dijous 28 d'octubre

Sopador vegà solidari

amb les detingudes el 29-S

21h Ateneu Llibertari de Sants.

C. Maria Victòria, 10

Dijous 28 d'octubre

4a Trobada del sector del transport

per carretera i urbà de la CGT

9h Inici de la trobada a la Sala d'actes de la CGT. C. Via Laietana, 18.

9:30h Intervenció de les assistents al programa de la secció sindical de la CGT a TMB-Autobusos Radiorosko.

10:45h Presentació de la jornada

amb Saturnino Mercader

(CGT TMB-Autobusos), Àngel

González (CGT F.L. Barcelona),

Ermengol Gassiot (CGT Catalunya),

Pepe Aranda (CGT FETYC), Javier

Anadón (IA/CUT- TUZSA).

11:30h Anàlisi de la vaga del 29 de setembre al sector i propostes de continuïtat de les mobilitzacions. Reivindicacions del sector.

14:30h Dinar al menjador de la CGT.

16h. Intervenció d'Alex Tismintzky.

Reforma Laboral i retallades de drets socials. Avançament de la jubilació per treballs penosos.

17h Conclusions

Fires Populares de Girona 2010

Del 28 d'octubre al 6 de novembre

Coincidint amb les festes i fires de Sant Narcís a Girona, l'Ateneu 24 de Juny -amb la col·laboració de diverses entitats socials gironines- organitza l'onzena edició de les Fires Populares. Enguany, les fires se celebraran entre el 28 d'octubre i el 6 de novembre i comptaran amb un munt d'activitats culturals i festives gratuïtes i obertes a la participació de tothom. Aquest és el programa de les fires dia a dia. A gaudir-ne!

Dijous 28 d'octubre

Concert Joves Promeses

22h Bleed It (Girona, grunge-rock

alternatiu)

23h Dominno (Sant Feliu de Guíxols,

pop-rock alternatiu)

Lloc: Ateneu 24 de Juny. C. Auriga, 6

Organitza: Ateneu 24 de Juny

Divendres 29 d'octubre

Taller de Bèlit

17h Cupdecana

Lloc: Jardins Forà Muralla

Organitza: Maulets

DJ i Concert

22h Solters vs. Casats FC (Girona, punk-rock)

24h Miquel del Roig (Ametlla de Mar, popu-

rrí popular català)

Lloc: Plaça General Marvà

Organitza: Ateneu 24 de Juny. Entrepans: JERC

Dissabte 30 d'octubre

17h Campionat de Botifarra

Lloc: Ateneu 24 de Juny. C. Auriga, 6.

Organitza: JERC

20h III Concurs de Truites

22:30h DJ Steppin'hot Selectors

(Girona:funk-latin-soul-rock-garage i més)

Organitza: Ateneu 24 de Juny

Diumenge 31 d'octubre

18h Xocolatada i espectacle per canalla i

gent més gran amb El Equipo B (circ, pallas-

sos i música en directe).

21h Dansa Tribal

Lloc: Plaça Auriga

Organitza: Ateneu 24 de Juny

22:30h Concert

Francesc Bertran *Pelut, guitarra

Lloc: Ateneu 24 de Juny. C. Auriga, 6.

Organitza: Ateneu 24 de Juny

23:45h Estirada de corda popular

Lloc: Davant la barraca de la CUP - Recinte Copa

Organitza: El Forn



Dilluns 1 de novembre

Cinema a la rasca

20h Documental: *Un pais d'empus*,

presentat per Maria Acia i Jordi Oriola.

Lloc: Ateneu 24 de Juny. C. Auriga, 6.

Organitza: Ateneu 24 de Juny

Dimarts 2 de novembre

20:30h Teatre i Concert: *Margarita, amb

Júlia Canals i Conciertoatro.

Lloc: La Màquia. C. Vern, 15-17.

Organitza: La Màquia

Dijous 4 de novembre

19:30h Xerrada: *Les obres del TAV a Girona

Lloc: L'Estació Espai Jove. C. Santa Eugènia, 7.

Organitza: CUP de Girona

Divendres 5 de novembre

20:30h Bicicrucis 2010

Lloc: Plaça Catalunya-Girona

Organitza: El Barrufet rondinaire

Concert Joves Promeses

22h Neutralzone (Girona, rock alternatiu-

indie)

23h The Scraps (Girona, Rock alternatiu)

Lloc: Ateneu 24 de Juny. C. Auriga, 6

Organitza: Ateneu 24 de Juny

Dissabte 6 de novembre

Concert l'Hora Fosca

20h Aliment (Girona, beach-punk)

22h The CapCots (Girona, after-punk)

24h Kitsch (Banyoles, rock directe)

Lloc: Plaça General Marvà

Organitza: Ateneu 24 de Juny. Entrepans:

JERC

Dissabte 30 d'octubre

La ruta de l'anarquisme

De 10 a 14h, sortida i arribada al Portal de Santa Madrona.

Informació i inscripcions: Llibreria Rosa de Foc. C. Joaquín Costa, 34 (de 16 a 21h). Aquesta ruta per la història de l'anarquisme a Barcelona també es farà els dissabtes 6, 13, 20 i 27 de novembre.

Activitat organitzada dins els actes del centenari de la CNT.

Més info: www.turismotactico.org/cnt

Dissabte 30 d'octubre

Festa Solidària Rumbo a Gaza

20h Ateneu Popular Nou Barris.

C. Portlligat 11-15.

Festa solidària de presentació de la iniciativa Rumbo a Gaza, que es proposa enviar dos vaixells amb dues-centes persones i dues mil tones d'ajuda humanitària a Gaza la primavera de 2011.

Més info: www.rumboagaza.org.

Organitza: Rumbo a Gaza-Catalunya

Jornades d'Autogestió de la Salut

Dissabte 30 d'octubre

10h Taller: *Els símptomes i conflictes útils: l'enfocament del Treball de Processos*, a càrrec de Joana Bou i cia. Coop. Fil a l'agulla.

Lloc: sala de la Cooperativa Titània Tascó, C. Llibertat, 47.

17-20h Taller de Teatre de l'Oprimint: explorem els nostres opressors col·lectivament a través del cos, a càrrec d'Aitana Martín i Aina Palou, GTO Teatraviesas. Cal inscripció prèvia. Envia un mail a: llibreria@acciocultural.org

Lloc: CSO Kasa de la Muntanya. Av.

Santuari Sant Josep de la Muntanya, 31-35.

Diumenge 31 d'octubre

Taller: Relacions cooperatives i alfabetització emocional, a càrrec d'Antonio Palomar.

Horari del taller: de 10 a 14h i de 16 a 18h.

Porta dinar!

A partir de les 18h, reflexions i cloenda de les jornades amb pica-pica.

Lloc: Ateneu La Torna.

C. Sant Pere Màrtir, 37.

Més informació:

autogestiodelasalut.blogspot.com

Organitza: Llibreria Aldarull

Dimarts 2 de novembre

Xerrada: 'L'aigua i la terra, propietat,

usos i sobirania alimentària'

19:30h Ateneu Rebel.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busquem dones catalanes interessades en Palestina per intercanvi a Natzaret.

Mitjans de novembre, una setmana. L'SCI-Cat cobreix part despeses.

Contacte: Berta, comunicacio@sci-cat.org

Universitat Lliure La Rimaia: **necessitem prestatgeries per a la biblioteca espontània**. Si vols donar alguna passa't per Ronda de Sant Pau, 12, en Bcn, o escriu a larimaia@rimaia.org

Busquem persones amb experiència en diferents oficis que estiguin interessades en organitzar-se en forma cooperativa, i que tinguin sensibilitat ecològica i social. Contacte: Jordi, jig42naciog@yahoo.com, 675592840

Repressió el 29-S: **estem recollint testimonis de persones que varem patir cops dels Mossos d'esquadra en la vaga del 29-S** per elaborar un informe. Dóna a conèixer el teu cas. Contacte: alertasolidaria@alertasolidaria.org

Som el grup de percussió afro-brasileira Bloco Alagbé i ens oferim per animar esdeveniments i actes festius. Contacte: Camilo, 627 23 01 78, blocoalagbe@gmail.com

Busco persones viatgeres per recórrer Europa amb bicicleta. Contacte: Daniel, 678945819, baltaga1954@yahoo.es

Busco persones voluntàries per repartir entrepans a persones sense sostre als carrers de Barcelona. Contacte: Samuel, 687564611, samueljimenez2@yahoo.es

> EL TEMPS

DIJOURS 28

La matinada sera freda i encara hi haurà glaçades a les comarques del Pirineu, del pla de Lleida i de l'interior de Girona i Barcelona.



DIVENDRES 29

De dia els termometres es recuperaran força. Ambient agradable i nuvols en augment per les comarques de ponent a la tarda.



DISSABTE 30

Cel practica-ment tapat a totes les comarques durant el matí, amb ruixats febles i nevades que cauran a cotes de 2000 metres al Pirineu.



DIUMENGE 31

Una pausa fara possible que hi hagi clarianes al matí, pero rapidament arribaran les pluges i les ventades. Nou temporal generalitzat.



DILLUNS 1

Durant tot el dia plourà a la majoria de comarques. Les temperatures baixaran clarament al vespre. La neu tornarà a caure a cotes mitjanes.



DIMARTS 2

La depressió marxara cap a Itàlia i els vents de Tramuntana i mestrall es reforçaran. Les clarianes s'obriran de nord a sud, i d'oest a est.



C. Font Honrada, 32-34
Xerrada a càrrec d'Aitor Urkiola
Organitza: Cooperatives de consum
agroecològic Germinal i el Carretó

Dimarts 2 de novembre
Xerrada-col·loqui: 'Salut mental'
19:30h EcoConcern.
C. Mare de Déu del Pilar, 15, pral.
Xerrada a càrrec de Margarita Gratecós
Organitza: EcoConcern-Innovació social

Dimecres 3 de novembre
Primera reunió del Grup d'Estudi de Democràcia Inclusiva
19h Universitat Lliure la Rimaia.
C. Ronda Sant Pau, 12.
Més informació sobre el programa i el funcionament proposat: www.democraciainclusiva.org/txt/gedi.pdf
Organitza: Grup d'Acció de Democràcia Inclusiva

Dissabte 13 de novembre
Manifestació de solidaritat amb el poble sahraui a Madrid
12h D'Atocha a Sol: *Marruecos fuera del Sahara, 35 años de ocupación!*
Davant els últims esdeveniments i la situació dramàtica que es viu al Sàhara, aquesta manifestació, convocada per la Coordinadora Estatal de Asociaciones de Amistad y Solidaridad con el Pueblo Saharaui (CEAS-Sàhara) i la Plataforma cívica proreferendum al Sàhara pretén unir en una sola veu contudent la ciutadania de tot l'Estat espanyol per denunciar la gestió del govern en aquest assumpte i exigir una solució definitiva. Per això, des de l'ACAPS, volem facilitar el desplaçament a Madrid i oferir la possibilitat d'anar-hi amb autocars.
És indispensable inscriure's prèviament a acaps@acaps.cat o trucant als telèfons 670.85.47.33 o 93.305.52.06 (de dilluns a divendres de 16 a 19h).
El termini per a inscripció es tancarà el dia 5 de novembre. El preu del viatge serà de 10 euros per facilitar el desplaçament a les persones amb dificultats econòmiques. La sortida serà a la plaça de Sants el divendres dia 12 a les 23:30h. aproximadament. Us mantindrem informades. La tornada des de Madrid serà el 13 de novembre a les 16h.

BERGA

Dissabte 30 d'octubre
Xerrada: 'Motius per deixar l'església'

Inauguració del local de la publicació 'Terrassa Respon'

La revista mensual alternativa d'àmbit local *Terrassa Respon estrena local després d'haver editat els seus primers números. Per inaugurar la seva seu, situada al carrer Societat número 6 de Terrassa, el col·lectiu editor ha organitzat un seguit d'activitats aquest cap de setmana:

Divendres 29

19h Pica-pica i benvinguda a *Terrassa Respon.
20:30h Taula rodona: *Els mitjans de comunicació alternatiu, entre la repressió judicial i la llibertat d'expressió*, amb representants de Kaos en la Red, la **Directa, *Sant Feliu Respon, *L'Accent i *Terrassa Respon.
20:30h Sopar.
23:15h Concert amb Nunu i Roc Calvet.
00:15h Festa amb DJ. Finide.

Dissabte 30

17:30h Exposició fotogràfica sobre Nicaragua: *Més de 49 anys de sandinisme a Nicaragua*.
19:30h Xerrada sobre models alternatius de consum. 23h Concert amb Eva i Marina. 00h Festa amb DJ Jeraldin.

Entrada lliure a totes les activitats

19h Casal de la Gent Gran. Pl. St. Joan.
Després de la xerrada, presentació de la campanya *Jo no t'espero*.
Organitza: Ateus de Catalunya

GIRONA

Barrakes a Kan Kolmo

Divendres 29 d'octubre
Concert: Hürrikade + Primates + Amenaça + Tol Eressee. Els beneficis d'aquest concert aniran destinats a un projecte de distribuïdora alternativa de Girona. El benefici dels altres concerts són per

l'autogestió del centre social i per despeses judicials.
Dissabte 30 d'octubre
Dia de flamenc, rumba i mestissatge amb els grups No Project i Delunares?.
Diumenge 31 d'octubre
Punk-rock amb Sota Pressió i Findemes i un punxadiscos.
Dijous 4 de novembre
Jornada de Ragga, reaggie, hip-hop i drum'n'bass amb Lion Soldiers i altres grups.
Divendres dia 5 de novembre
Nit de molt soroll amb punk i hardcore.
Actuacions de Milenrama + The Extensity

+ Tropical Iceland.

Dissabte 6 de novembre

Concert amb The Good People, un grup per confirmar i un bon punxadiscos? La programació no està tancada.
Totes les activitats es faran al CSO Kan Kolmo. C. Carme, 41. Cada dia hi haurà entrepans i coses per menjar. Si et plau, deixa el teu gos a casa!
Més informació: www.kankolmotxirona.blogspot.com
Organitza: CSO Kan Kolmo

OLESA DE MONTSERRAT

Dissabte 6 de novembre
Mercat ecològic i de pagès
De 9 a 14h a la plaça de la Sardana. 12:30h Degustació gratuïta de productes de temporada al mig de la plaça.
Organitza: Revolució Verda i Som Terra

SABADELL

Inauguració de l'Ateneu Llibertari
22h. Pl. Edgardo Ricetti, al costat de la palça Marçet
Concert amb Kasparrata + Inanición+ Vivos o Muertos

TERRASSA

Del 29 d'octubre al 5 de desembre de 2010
Teatre: 'Calígula' d'Albert Camus
Sessions: divendres i dissabte 21:30h i diumenge a les 18h. Carrer Teatre, 2.
Obra posada en escena pel Grup de Teatre d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals sota la direcció de Toni Garrich.
Més info: www.amicsdelesarts-ijmm.cat

VALLS

Dissabte 6 de novembre
Primera Gnu/Linux Install Party
A partir de les 15h, al Casal Popular la Turba (C. Nou, 12), tindrà lloc la primera Gnu/Linux Install Party de Valls. Una festa de la instal·lació és una sessió d'instal·lacions de sistemes operatius o distribucions lliures, on pot assistir qualsevol persona amb el seu ordinador (portàtil o sobretaula) i disposar d'eines i ajuda per poder instal·lar un sistema lliure.
Activitat gratuïta.
Més info: www.hacklabvalls.org
Organitza: Col·lectiu de Programari Lliure de Valls i l'Alt Camp

Presentació del llibre 'Que pagui Pujol!'

BARCELONA,
2 de novembre

El nom del disc llegendari que va llançar la banda de hardcore punk l'Odí Social el 1986, *Que pagui Pujol!*, es converteix en el títol d'una crònica de la Barcelona punk dels anys 80 signada per Joni D.

El llibre, que ha estat editat per la cooperativa La Ciutat Invisible, comptarà amb una presentació especial el dimarts 2 de novembre a l'Espai Obert (C. Violant d'Hongria, 71, 1er). La presentació anirà acompanyada d'una exposició de fotografies i documents de l'època i d'una bona dosi de música punk que, sens dubte, convertirà l'acte en una festa.

Més informació: www.lacitutatinvisible.coop



> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Concentració contra la visita del Papa En defensa de la laïcitat !

Barcelona, 4 de novembre
19h Plaça Sant Jaume

Convoca: Plataforma Jo no t'espero

Més informació: www.jonotespero.cat



. L'ENTREVISTA

Salvador Gurucharri i Tomás Ibáñez AUTORS DEL LLIBRE 'INSURGENCIA LIBERTÀRIA'

"No hi ha prou circumstàncies per no emprendre la lluita"

Salvador Gurucharri (Barcelona, 1936) i Tomás Ibáñez (Zaragoza, 1944) es coneixen des que van assistir a uns campaments internacionals de les joventuts llibertàries a França, l'any 1962. Mig segle després, han unit les seves plomes per escriure 'Insurgencia llibertària' (Editorial Virus), un llibre que narra i analitza la lluita i les vicissituds de l'exili llibertari i antifranquista, centrat en els anys de recuperació de l'acció directa, als 60. Un escrit -diuen- fet per deixar un testimoni i, potser, per entendre millor el present; sense protagonismes, com a la foto, on Tomás prefereix sortir d'esquena.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Com s'inicien en la lluita llibertària uns joves que van passar la seva adolescència a l'exili del Regne Unit (Salvador) i França (Tomás)?

TI: En l'àmbit dels refugiats llibertaris de França, la temàtica del 36 i tota la moguda llibertària estava molt present en els relats. Indubtablement, el context familiar i el d'aquests refugiats és la font directa de la meua preocupació pel món llibertari. Una preocupació per les qüestions socials i per les condicions de vida, les injustícies.

SG: Jo vaig arribar a l'exili amb onze anys. Vaig créixer sota el franquisme. El meu pare era un militant cenetista i, a Londres, la majoria dels amics de la família també. Inicialment, cap als divuit anys, entro en contacte amb el reduït moviment llibertari anglès, per curiositat. Posteriorment, el 1958, es fa un congrés internacional del moviment a Londres, on faig de traductor i entro en contacte amb la gent que coneixeré durant el trajecte.

Com continua el trajecte?

SG: Partiem d'un grup aïllat a Londres i, quan contacto amb el moviment a França, descobrim una organització àmplia i estructurada, de la qual entrem a formar part.

TI: Quan et lances a l'activisme militant amb setze anys, com era el meu cas, desbordés entusiasme i optimisme. Quan em vaig traslladar a París per fer estudis universitaris, amb alguns amics, vam muntar una sèrie d'estructures per l'àmbit jove anarquista. Per exemple, una organització estudiantil universitària que, poc a poc s'engreixarà de militants, molts dels quals seran a Nanterre el 1968, com Cohn Bendit. O una coordinadora de joves anarquistes que aconseguí aglutinar grups que fins el moment estaven enfrontats. A partir d'aquí, començo a col·laborar amb el sector espanyol, els joves de la Fede-

ració Ibèrica de Juventudes Libertarias (FIJL).

En aquell moment, ja hi ha una certa ruptura amb la cúpula de la CNT a l'exili?

SG: Jo crec que ve després, amb la pràctica. Inicialment, es produeix un xoc de generacions i mentalitats. Després, les diferències es precisen en coses més concretes. L'antifranquisme no era únicament llibertari, hi havia altres tendències. En la lluita del dia a dia a l'exili, les estructures tradicionals s'enfrontaven més aviat sobre bases ideològiques. Per part nostra, hi havia col·laboracions en l'antifranquisme, per exemple, amb grups trotskistes.

"Buscaven més aviat els efectes mediàtics perquè no se silencii la resistència que no pas provocar danys"

TI: Una de les nostres activitats era intentar obrir les pràctiques llibertàries fora dels espais tradicionals. L'actitud més oberta de la gent jove causava tensió amb determinats sectors anarquistes que vivien molt encapsulats en una tradició molt centrada sobre si mateixa. Però, a la vegada, constituïa un instrument que feia evolucionar el propi moviment anarquista ocult. Els conflictes que es van viure dins l'antifranquisme espanyol, per exemple, van servir per sensibilitzar les joventuts anarquistes franceses contra la burocràcia, els sectarismes i l'immobilisme que impedia posar-se a treballar de ple a les lluites.



ORIOl ANDRÉS

És llavors quan s'opta per l'acció directa?

SG: L'opció de l'acció directa va prenent cos, influència tant per la tradició llibertària dels grups dels anys 40 i 50 com pels esdeveniments revolucionaris que, en un moment donat, va semblar que es generaven a les lluites d'alliberament colonials com la d'Algèria, o amb el moviment de Fidel Castro.

TI: Aquesta línia va ser consensuada pel conjunt del moviment llibertari espanyol a l'exili (en un congrés celebrat a Limoges el 1961), és a dir, per la CNT, la FAI i la FIJL. Resultat: hi ha tota una sèrie d'accions espectaculars fins que, finalment, un sector es retrau i les joventuts llibertàries de la FIJL continuen.

Parleu d'accions espectaculars. Per exemple?

TI: A l'inici, en poc més d'un mes, exploten una dotzena d'artefactes a Madrid i Barcelona. Això és molt. Busca més aviat els efectes mediàtics perquè no se silencii la resistència que no pas provocar danys. Hi ha una constant en la lluita que era no provocar víctimes i usar càrregues petites. L'abril de 1963, a conseqüència d'aquestes accions, van sentenciar a mort un dels joves de Barcelona -Jordi Cunill- i els companys italians van segrestar un vicecònsol per exigir que no se'l condemnés. Això va inundar els mitjans de comunicació. Una altra acció espectacular va ser el segrest, a Roma, del representant franquista davant del Vaticà, monsenyor Ussia. De les grans operacions, pràcticament és l'única que va sortir brodada.

Al final, s'abandona completament l'acció directa...

SG: Les accions de les joventuts llibertàries i part del grup Defensa Interior (DI) continuen fins el 1970. A la FIJL,

s'esgoten per falta de mitjans i per una valoració dels resultats aconseguits per les joventuts fins el moment i una posició crítica divergent.

Al cap dels anys, quin és el balanç?

SG: Penso que, durant els pocs anys en què vam poder incidir en l'acció directa, es va accelerar un procés d'obertura dins el franquisme, malgrat l'escassa preponderància del moviment o de les joventuts a l'època. Un impacte desconegut des de feia anys a l'exili més o menys adormit de llavors.

TI: Pot ser que fos així, però jo sóc menys optimista. Crec que no va influir significativament. Com a balanç, continuem pensant que, en aquell context, la línia d'acció directa calia per ser coherents. L'alternativa era continuar en l'immobilisme. Per altra banda, penso que els efectes van ser, sobretot, de certa revitalització del moviment anarquista a Europa, que va tornar a ocupar titulars a la premsa. Jo crec que, sense això, la presència del món llibertari en l'imaginari col·lectiu, per exemple durant el maig del 68, hauria estat menor.

Quines ensenyances s'extreuen del llibre?

SG: Potser només la indignació davant un règim totalitari i un intent concret, palpable, d'oposar-se a aquest totalitarisme.

TI: Almenys, dues coses. Primer, fer entendre millor les inèrcies i les motivacions de les relacions de poder que hi ha dins les organitzacions llibertàries. Potser això permet entendre quelcom del que passa en el moviment actual. I una altra lliçó és que posa de manifest que, encara que sigui amb molt pocs mitjans, quan hi ha una voluntat i un entusiasme per lluitar, es pot fer; no hi ha prou circumstàncies o condicions per no fer-ho. Si es vol, es pot. Avui, també.

. LA COLUMNA

"Vull ser santa, vull ser beata"

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

"M'estiro al terra de la meua habitació i veig el meu cos en descomposició".

Estranya sensació la que notes quan veus com s'acaben els períodes i els oasis continuats amb el propi horitzó durant mesos i mesos, fins i tot anys sense panys. Tot varia i s'afona i d'alguna manera mors per dintre i per fora, però morir et dona alhora la possibilitat de renèixer i malgrat que en un primer moment sembla com si aquest cop no serà així, ho torna a ser tan ràpid que fins i tot mareja. Som humans i tenim tanta por a la mort, tanta por a la solitud que acomboiava Caterina Albert...

És per això que la putrefacció corre com boja a deixar notícia a casa dels cucs per tal que no tardin massa a posar-se còmodes per fer el gran tec. Si tarden massa, el cos ja haurà recuperat el seu tros de vida i per tant no hi haurà banquet. Remenar entre la putrefacció dels cossos freds és un esport que tot sovint esdevé no "de risc" sinó "nacional", fins i tot se'n fan competicions sense

Som humans i tenim tanta por a la mort, tanta por a la solitud que acomboiava Caterina Albert

premi -perquè de premi ja n'hi ha tot i que sigui de consolació. Del tec a la teca i d'aquesta al no-res que deixa el dedins quan esdevé menja de cucs. N'heu vist mai de cucs? Heu vist mai com entren dintre seu i n'extreuen les parts més toves i mengívols? Només en deixen la carn dura que la joventut i l'exercici hi manté, però només per esperar que es faci tova -és inevitable- i menjar-se-la demà o demà passat. No ho nego, és trist veure com el tot esdevé res. Tot i això, sé i sabem alhora que només els debils pateixen per processos d'aquesta mena. Llàstima que jo en sigui un, què hi farem!

Passa quan l'acte és només record i els addites a la luxúria correm amunt i avall per no ser els darrers a tenir paraules a la boca, bones paraules allunyades del rancor però alhora clarividents i entenimentades. Que això no és gens divertit ho sabem perquè des de fa anys que ens arosseguem però ens sorprenem encara ara de trobar de sobte un passatger a dintre nostre i no saber-ne ni tan sols la direcció. Em destarota tanta ximpleria i "Llegeixo llibres que només entenc jo, escolto cintes que he enregistrat amb la meua veu. Tancat a casa meua, tot m'és igual, ja no necessito ningú, no sortiré mai més".